UN VRĂJITOR DIN TERRAMARE

URSULA K. LE GUIN

UN VRĂJITOR DIN TERRAMARE

Cărțile seriei Terramare:

Un Vrăjitor din Terramare (1968)

Mormintele din Atuan (1971)

Cel Mai Îndepărtat Țărm (1972)

Tehanu (1990)

The Other Wind (2001)

Povestiri din Terramare (2001)

Un vrăjitor din Terramare

Ursula K. Le Guin

Traducere de Raluca Pușcău și Diana Groza

EDITURA ALEXANDRIA

Ursula K. Le Guin
A Wizard of Earthsea
Copyright © 1968 by Ursula K. Le Guin
Copyright © 1968, 1996 by The Inter-Vivos Trust for the Le Guin Children

Harta din această carte aparține doamnei Ursula K. Le Guin
Copyright © de Marian Wood Kolisch pentru poza doamnei Ursula K. Le Guin

Copyright © Editura Alexandria 2006 pentru versiunea în limba română
www.edituraalexandria.ro

Ilustrații de Dragomir Drăgan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LE GUIN, URSULA KROEBER
Un vrăjitor din Terramare / Ursula K. Le Guin ; trad.: Raluca Liana Pușcău, Diana Groza ; il.: Dragomir Drăgan. - Sebeș : Editura Alexandria, 2007

ISBN 978-973-88257-0-3

I. Pușcău, Raluca Liana (trad.)
II. Groza, Diana (trad.)
III. Drăgan, Dragomir (il.)

821.111(73)-31=135.1

Cuprins

Cuprins i

1 Războinicii din Ceață 1

2 Umbra 19

3 Școala de Vrăjitori 37

4 Eliberarea Umbrei 61

5 Dragonul din Pendor 87

6 Să Fii Vânat 107

7 Zborul Șoimului 125

8 La Vânătoare 151

CUPRINS

9 Iffish 173

10 Marea Largă 191

Glosar

Insulele Arhipelagului 211

Doar în tăcere cuvântul,
Doar din întuneric lumina,
Doar prin moarte viața,
Un fulger pe cerul pustiu, zborul șoimului.

Nașterea lui Ea

Capitolul 1

Războinicii din Ceiță

Acum veni timpul să fie chemată Cunoașterea...

Insula Gont, un munte solitar al cărui vârf se înalță preț de o milă peste Marea Nordestică, mereu prădată de vijelii, este un tărâm faimos din pricina Vrăjitorilor ce-l locuiesc. Erau mulți cei din Gont care plecau din orașele lor, înșirate de-a lungul văilor înalte și din porturile golfurilor întunecate și înguste, înspre orașele Lorzilor Arhipelagului, unde le slujeau acestora drept vrăjitori sau magi. Alții, însetați de aventură, pribegeau făcându-și vrăjitoriile de pe o insulă pe alta, pe tot cuprinsul ținutului Terramare. Cel mai de seamă dintre toți aceștia, spun unii, și negreșit cel mai însemnat călător, a fost cel ce se cheamă Șoimanul, care în acele vremuri deveni și Lord al Dragonilor și Arhimag. Faptele-i sunt lăudate în Vitejiile lui Ged, precum și în multe alte cântece, dar povestirea noastră ne duce în vremurile dinaintea faimei sale, cu mult înainte de-ai fi cântate isprăvile.

Se născu într-un sat singuratic ce se chema Zece Arini, sus pe munte, la capătul Văii Nordice. Mai jos de sat, pășunile și arăturile Văii se prăvălesc strat după strat până dau în mare. De-a lungul malurilor Râului Ar, se întind și alte orașe, dar de la sat în sus mai urcă doar pădurea, pâlc după pâlc, până la stâncile și piscurile înzăpezite.

Numele de copil, Duny, îi fusese dat de mama sa. Doar viața și numele mai apucă să i le dea, căci se stinse înainte ca mititelul să fi împlinit un an. Tatăl său, fierarul satului, era un om înnegurat și scump la vorbă și întrucât cei șase frați ai lui Duny, cu mulți ani mai mari decât el, părăsiseră pe rând casa părintească să lucreze pământul și să

străbată mările sau să fie fierarii altor orașe din Valea Nordică, nu
4 mai rămăsese nimeni care să îl crească cu dragostea cuvenită. Crescu sălbatic și îndrăzneț ca iedera, un băiat înalt, iute, gălăgios, mândru și grozav de neastâmpărat. Alături de ceilalți câțiva copii din sat, păzea capre pe pajiștile abrupte de deasupra izbucurilor, iar când fu destul de puternic să poată mânui cleștii în foc, tatăl său îl puse să lucreze ca ucenic, cu prețul greu al loviturilor și al biciului. Dar Duny nu se prea omora cu munca. Hoinărea mai tot timpul. Cerceta adâncurile pădurii, înota în văile Râului Ar, cu apele-i repezi și reci, aseme-nea tuturor râurilor din Gont, ori se cățăra din stâncă în stâncă până pe vârfurile de deasupra pădurii, de unde putea zări marea, întinsul ocean nordic unde, mai încolo de Perregal, nu se mai găsea nici o insulă.

În sat trăia și o soră a mamei sale. Făcuse pentru el ce-i fusese de trebuință cât era copil, dar avea și ea treburile ei și deîndată ce prinse a se descurca măcar nițel de unul singur, mătușa nu-l mai sprijini. Dar într-o zi, pe când băiatul avea șapte ani, încă neștiutor în artele și puterile care sunt în lume, o auzi pe mătușă strigând niște cuvinte la o capră care sărise pe acoperișul unei colibe și nu mai voia să se dea jos. Sări însă de acolo ca arsă când aceasta-i strigă un anumit cântec. Ziua următoare, pe când păzea ca de obicei caprele lățoase pe pajiștile din jurul Cascadei Mari, Duny le strigă cuvintele auzite în ajun, deși habar n-avea de rostul și înțelesul acestora:

Nof hierf malc man
Hiolc han mert han!

Deîndată ce strigă versurile caprele veniră la el. Veniră iute iute, cu toatele, fără să scoată un sunet, privindu-l din adâncul pupilei negre a ochilor gălbui.

Duny râse și strigă din nou cuvintele care struneau caprele. Ca-prele veniră mai aproape, îmbulzindu-se în jurul lui. Deodată, începu

să i se facă frică de coarnele lor lungi și colțuroase, de ochii lor străniі și de liniștea lor neobișnuită. Încercă să scape de ele și să fugă. Caprele fugeau cu el în rând, încercuindu-l, și astfel se năpustiră în sat, toate îngrămădite una în alta de parcă o frânghie nevăzută le-ar fi ținut strânse laolaltă, cu băiatul, prins în mijlocul lor, plângând și împiedicându-se mereu. Sătenii ieșiră în grabă din case, ocărând caprele și râzând de băiat. Printre ei veni și mătușa lui, căreia însă nu-i prea ardea a râde. Rosti un cuvânt către capre, iar animalele începură să o ia care încotro, ca dezlegate de vrajă.

— Vino cu mine — îi spuse lui Duny.

Îl luă la ea în colibă, unde trăia singură. De obicei nu lăsa nici un copil să intre acolo, iar copiii se temeau de acel loc. Coliba era joasă și întunecată, fără ferestre, îmbibată de mirosul ierburilor care atârnau de grinda acoperișului, puse la uscat; izmă, ușturoi și cimbru, săpunariță, dumbravnic și verbină, sânziene, trifoi, calapăr și dafin. Stând lângă foc, picior peste picior, mătușă-sa îl privea pieziș printre șuvițele încâlcite de păr negru. Îl întrebă ce le spusese caprelor și dacă știa ce însemnau acele cuvinte. Când își dădu seama că nici vorbă ca băiatul să le cunoască înțelesul și totuși vrăjise caprele și le făcuse să vină la el, bătrâna înțelese că era înzestrat cu darul de a stăpâni puterile.

Ca fiu al surorii sale nu însemnase mare lucru pentru ea, dar acum îl privea cu alți ochi. Îl lăudă și-i spuse că l-ar putea învăța cuvinte care i-ar plăcea și mai mult, cum ar fi cuvântul care face melcul să iasă din cochilie, sau unmele cu care cheamă șoimul din înalturi.

— Vai, da! Învață-mă acel nume! — spuse el, revenindu-și din sperietura cu caprele și încurajat de laudele mătușii.

Vrăjitoarea îi spuse:

— Promite-mi însă că nu vei spune niciodată acel cuvânt altor copii.

— Promit.

Zâmbi, văzând cât de neștiutor era băiatul.

6 — Bine, bine. Dar am să mi te leg cu promisiunea asta. Limba ta va rămâne ferecată până ți-oi dezlega-o eu, și chiar și atunci, deși vei putea vorbi, nu vei putea rosti cuvântul acela în prezența altora. Trebuie să păstrăm cu strășnicie secretele măiestriei noastre.

— Bine — spuse băiatul, căci nici nu gândea să le dezvăluie secretul tovarășilor lui de joacă. Îi plăcea să știe și să facă ceea ce aceștia nu știau ori nu puteau face.

Rămase pironit locului, în timp ce mătușa își legă la spate părul nepieptănat și-și înnodă cordonul rochiei, așezându-se picior peste picior și aruncând pumni de frunze în foc până ce fumul se răspândi și umplu întunecimea colibei. Bătrâna începu să cânte. Glasul i se schimba din când în când de la gros la subțire, de parcă un alt glas cânta prin ea, iar cântecul continuă astfel, până ce băiatul nu mai știu dacă era treaz sau dormea. În tot acest răstimp, câinele cel negru și bătrân al vrăjitoarei, care nu lătra niciodată, cu ochii înroșiți de fum, nu se dezlipi o clipă de el. Apoi vrăjitoarea îi vorbi lui Duny într-o limbă neînțeleasă și îl puse să repete după ea anumite versuri și cuvinte, până când incantația puse stăpânire pe el și îl țintui locului.

— Vorbește! — spuse ea, pentru a încerca puterea vrăjii.

Băiatul nu putea vorbi, dar reușea în schimb să râdă.

Atunci mătușa se temu puțin de puterea lui, căci aceasta era printre cele mai puternice vrăji pe care știa să le urzească. Nu încercase să-i controleze numai glasul și tăcerea, ci totodată să și-l lege ca slujitor în ale vrăjitoriei. Și, măcar că vraja îl lega, el reușise totuși să râdă. Mătușa nu mai zise nimic. Aruncă apă curată pe foc până ce fumul se risipi și îi dădu băiatului să bea, iar când aerul se curăță și el putu vorbi din nou, îl învăță adevăratul nume al șoimului, la care pasărea trebuia să vină negreșit.

Pentru Duny aceasta fu primul pas pe calea ce avea s-o urmeze toată viața, calea magiei, cea care, în cele din urmă avea să-l mâne

pe urmele unei umbre, peste mări și țări, până la malul cufundat în întuneric al regatului morții. Dar, judecând după acești primi pași, calea aleasă părea lină și luminoasă. 7

Descoperi că atunci când îi chema pe numele lor adevărat, șoimii sălbatici se opreau din zbor și-i coborau în cale, poposind pe încheietura mâinii sale cu bătăi de aripi fulgerânde, aidoma păsărilor de vânătoare ale unui prinț. Ardea de nerăbdare să cunoască mai multe asemenea nume și veni la mătușa lui, implorând-o să-l învețe numele uliului, al egretei și al vulturului. Pentru acele cuvinte ale puterii, făcea tot ceea ce îi cerea vrăjitoarea și învăța de la ea tot ceea ce îi destăinuia, deși nu toate erau ușor de priceput sau de înfăptuit. În Gont era o vorbă care spunea *Slab ca magia făcută de o femeie* și o alta care zicea *Viclean ca magia făcută de o femeie.* Însă vrăjitoarea din Zece Arini nu era o vrăjitoare de magie neagră și nici nu se încumeta să se joace cu Marile Arte sau să folosească Vechile Puteri. Dar pentru că era o femeie neștiutoare între oameni neștiutori, își folosea adesea puterile în scopuri nu tocmai înțelepte și chiar îndoielnice. Nu știa nimic despre Echilibrul și Modelele pe care adevăratul vrăjitor trebuie negreșit să le stăpânească și să le slujească și care nu-i îngăduie să-și folosească vrăjile decât dacă sunt cu adevărat cerute. Cunoștea câte o vrajă pentru fiece situație și purta mereu talismane. Mare parte din învățătura ei era mai degrabă nesăbuință și prostie și nu era în stare să deosebească vrăjile adevărate de cele false. Știa multe blesteme și era mai degrabă pricepută la aducerea bolii, decât la vindecarea ei. Ca orice vrăjitoare a satului, putea să fiarbă poțiuni de dragoste, dar mai făcea și alte fierturi rele menite să slujească geloziei și urii bărbaților. Ținu totuși astfel de practici tăinuite și pe cât îi stătu în putință, îl învăță pe tânărul ucenic numai vrăjile bune.

La început, copil fiind, din secretele magiei, cel mai mult îi plăcură cunoașterea și puterea pe care o dobândi asupra păsărilor și fiarelor. Și, într-adevăr, această plăcere avea să-l însoțească toată

viața. Văzându-l adesea pe pășunile înalte cu câte o pasăre de pradă
8 rotindu-i-se în jur, ceilalți copii îl numiră Șoimanul, și aceșta îi rămase numele ce avea să-l folosească mai târziu ca vrăjitor, atunci când numele lui adevărat nu putea fi știut.

Pentru că vrăjitoarea nu mai contenea să-i vorbească despre gloria, bogățiile și marile puteri pe care un vrăjitor le putea dobândi asupra oamenilor, se apucă să pătrundă tainele unei învățături mai trebuincioase. Se dovedi a fi foarte iscusit în aceștea. Vrăjitoarea îl lăuda, însă copiii satului începură să se teamă de el. El însuși începuse să creadă că în curând va ajunge cineva de seamă printre oameni. Continuă așadar să adune cuvânt de cuvânt și vrajă de vrajă, alături de vrăjitoare, iar, până la vârșta de doisprezece ani învățase deja mare parte din tot ce știa bătrâna. Nu era mult, dar îndeajuns pentru cât ar fi putut ști vrăjitoarea unui mic sat și mai mult decât îndeajuns pentru un băiat de doisprezece ani. Îl învață toate cunoștințele ei despre ierburi și vindecare și tot ceea ce știa despre vrăjile de găsire, legare, dezlegare, eliberare și descoperire. Mai mult, îi dezvălui tot ce știa din poveștile cântăreților și din marile istorii de Vitejie, pe care i le mai cântase și altă dată, împreună cu toate cuvintele Glăsuirii Adevărate, învățate la rândul său de la maestrul ei vrăjitor. Iar de la cei ce stăpânesc vremea și de la jonglerii rătăcitori care călătoresc din oraș în oraș de-a lungul Văii Nordice înspre Pădurea Estică, deprinse diverse trucuri și giumbușlucuri, vrăji ale Iluziei. Cu una dintre aceste vrăji ușoare făcu pentru prima oară dovada marii puteri ce-i fusese dată.

ÎN ACELE TIMPURI, IMPERIUL KÆRGÆD era unul puternic. Mărețe erau cele patru ținuturi care se întindeau de la Capătul Nordic până la cel Estic: Karego-At, Atuan, Hur-at-Hur, Atnini. Limba vorbită acolo nu se asemăna cu nici una din Arhipelag sau din celelalte ținuturi. Locuitorii acestor meleaguri, cu pielea albă, cu părul galben, erau

un neam barbar foarte temut, ce se bucura la vederea sângelui și de mirosul orașelor în flăcări. 9

Cu un an în urmă atacaseră năvalnic ținuturile Torikle și puternica insulă Torheven, venind în flote de corăbii cu pânzele roșii. Se auzi de toate acestea și în Gont, dar Stăpânii Gontului erau mult prea ocupați cu prădările și cuceririle lor ca să mai plece urechea la nenorocirile altor ținuturi. Apoi Spevy căzu în mâna kargilor și fu prădată și abandonată, oamenii fură luați ca sclavi, așa încât a rămas până azi o insulă în ruină. Însetați de cuceriri, kargii navigară până aproape de Gont într-un iureș de treizeci de corăbii lungi, către Portul de Est. Se luptară pentru acel oraș, îl cuceriră, îl arseră până în temelii. Corăbiile le rămaseră la gura râului Ar, bine păzite de unii, în timp ce restul avansau pe Vale, distrugând și prădând, măcelărind animale și oameni. Pe măsură ce înaintau, se împărțiră în bande, fiecare dintre acestea jefuind după bunul său plac. Cei ce reușiră să scape le dădură de veste locuitorilor din satele de mai sus. În curând locuitorii din Zece Arini văzură cum fumul întuneca cerul dinspre Est, iar în acea noapte, celor ce se urcară pe Cascada Mare li se așternu dinaintea privirilor Valea, fumegândă și brăzdată de dâre roșii de foc. Câmpurile pregătite de recoltă fuseseră incendiate, livezile arse, iar fructele frigeau pe ramurile arzânde, pe când clădirile și fermele mocneau în ruină.

Câțiva dintre săteni scăpară prin vâlcele și se ascunseră în pădure. Unii se pregătiră să se lupte pentru viețile lor, iar alții nu făcură nici una nici alta, stând cu mâinile în sân, văicărindu-se. Vrăjitoarea fu una dintre cei care fugiră. Se ascunse de una singură într-o peșteră în vârful Râpei Kapperding și pecetlui gura peșterii cu vrăji. Tatăl lui Duny, fierarul, fu unul dintre cei care rămaseră, căci nu voi să își abandoneze topitorul și fierăria în care lucrase timp de cincizeci de ani. Toată noaptea aceea roboti, turnând tot metalul pe care îl avea la îndemână în vârfuri de suliițe, lucrând cot la cot cu ceilalți care le

legau mai apoi de mânere de sape și greble, căci nu era timp îndeajuns
10 să le făurească tijele și să le îmbine cum trebuia. Până atunci nu fuseseră alte arme în sat, în afară de arcuri de vânătoare și cuțite cu lama scurtă, pentru că muntenii din Gont nu erau războinici din fire. Nu li se dusese faima datorită războinicilor lor, ci din pricina hoților de capre, a piraților apelor și a vrăjitorilor.

O dată cu răsăritul soarelui pe culmile insulei se așternu o ceață albă și deasă, ca în multe alte dimineți de toamnă. Printre colibele și casele de pe ulița șerpuitoare din Zece Arini, sătenii așteptau în deplină tăcere cu arcurile de vânătoare și sulițele nou făurite pregătite, neștiind dacă kargii erau departe sau aproape. Cu toții scrutau ceața care ascundea de ochii lor forme, distanțe și pericole.

Alături de ei era și Duny. Lucrase toată noaptea la foalele fierăriei, suflecând și trăgând cele două mânere lungi din piele de capră care hrăneau focul cu aer. Acum brațele îl dureau și îi tremurau atât de tare din pricina trudei din ajun încât nici nu putea ține în mâini sulița pe care și-o alesese. Nu se simțea în stare să lupte și nu vedea cum ar fi putut acum să le mai fie de vreun folos sătenilor, sau măcar lui însuși. Îl durea inima la gândul că ar putea să moară, străpuns de vreo lance a kargilor, căci nu era decât un copil și că va trebui să păsească în tărâmul întunecat fără să-și fi știut vreodată propriul nume, numele lui adevărat de bărbat. Își privi brațele slabe, umezite de ceața rece și se înverșună din cauza slăbiciunii sale, căci își cunoștea adevărata puterea. Puterea era în el, numai de-ar ști s-o folosească! Căută printre toate vrăjile pe care le cunoștea, ceva care le-ar fi putut da vreun avantaj lui și celor ce-l însoțeau, sau cel puțin o șansă. Doar că, numai simpla nevoie nu era îndeajuns ca să poată elibera puterea. Trebuia să existe și cunoașterea.

Ceața se subția acum sub căldura soarelui care strălucea nestingherit pe coastă, luminând cerul. Pe măsură ce ceața se mișca și se desprindea în bucăți mari și în mănunchiuri de fum, sătenii zăriră o

bandă de războinici urcând muntele. Erau armați cu coifuri de bronz, jambiere, platoșe din piele groasă și scuturi din lemn și bronz. Aveau săbii și lănci lungi, cum purtau kargii. Unduindu-se de-a lungul malului abrupt al Arului, veneau împănați într-un singur șir, zgomotos și răzleț, îndeajuns de aproape încât să li se distingă fețele albe și să li se deslușească cuvintele pe care și le strigau unii altora, în limba lor ciudată. Această bandă din hoarda de invadatori număra în jur de o sută de bărbați, ceea ce nu însemna prea mult. În schimb, în sat nu rămăseseră decât optsprezece bărbați și băieți. 11

Acum sosi timpul ca Nevoia să cheme Cunoașterea. Și iată că Duny, văzând ceața risipită și subțiată de vânt din drumul kargilor, găsi o vrajă care i-ar fi putut servi. Un bătrân stăpânitor al vremii din Vale, ce căutase să-l facă ucenicul său, îl învățase mai multe vrăji. Unul dintre aceste trucuri se chema țesutul cetei, o vrajă de legare, care adună aburii laolaltă în același loc, pentru un timp scurt. Cu ajutorul acesteia, cel priceput într-ale Iluziei îi poate da cetii forme aidoma fantomelor, care durează puțin și apoi dispar. Băiatul nu avea încă această deprindere, dar nu se dădu bătut cu una cu două. Avea puterea de a întoarce vraja cum i-ar fi fost mai de folos. Cu voce tare, înșiră iute numele locurilor și hotarelor satului, după care rosti incantația care țese ceața, strecurând printre cuvintele acesteia și cuvintele unei vrăji de ascundere. Strigă apoi cuvântul care înnoda vraja.

Chiar atunci, tatăl său, venind din spatele băiatului, îl lovi cu putere în moalele capului, punându-l la pământ într-o clipită.

— Liniște, nebunule! Tacă-ți gura aia mare și ascunde-te dacă nu ești în stare să lupți!

Duny se ridică în picioare. Îi putea auzi acum pe kargi la marginea satului. Ajunseseră deja la marea tisă de lângă curtea tăbăcarului. Vocile, zăngănitul hamurilor și al brațelor li se deslușeau clar, dar rămâneau nevăzuți. Ceața se adunase și se îngroșase în tot satul, făcând lumina cenușie, împânzind împrejurimile, încât de-abia își mai

puteau deslușI propriile mâini.

12 — Ne-am ascuns — spuse cu greu Duny, căci îl durea capul de la lovitura tatălui său, iar alăturarea dublei incantații îl storsese de puteri.

— Voi menține ceața asta cât pot de mult! Adună-i și pe ceilalți și du-i la Cascada Mare.

Încremenit de mirare, fierarul își privi fiul care părea un duh în acea ceață jilavă și nefirească. Îi luă o clipă bună să înțeleagă ce vroia să spună Duny, dar când înțelese, fugi îndată, fără zgomot, având în minte fiecare gard și colț al satului, pentru a-i găsi pe ceilalți și a le zice ce au de făcut. Acum, prin ceața cenușie se iți o dâră roșie, căci kargii dăduseră foc acoperișului de paie al unei case. Totuși, nu urcaseră încă până-n sat, ci așteptau la hotarul de jos să se ridice ceața și să le dezvăluie ce aveau de jefuit și de prădat.

Tăbăcarul, a cărui casă era cea care ardea, trimise doi băieți să fugă chiar pe sub nasul kargilor, să-i ațâțe și să-i batjocorească. Dispărură mai apoi ca fumul risipit de vânt. Între timp, bărbații mai în vârstă, furișându-se pe după garduri și fugind din casă în casă, se apropiară din cealaltă parte și trimiseră o ploaie de săgeți și sulițe înspre războinicii ce stăteau îngrămădiți toți laolaltă. Un karg căzu zvârcolindu-se, străpuns de o suliță caldă încă de sub focul fierarului. Și alții fură sfârtecați de săgeți. Turbau toți de mânie. Atunci năvăliră înainte pentru a-și doborî și pedepsi atacatorii, dar nu găsiră decât ceață în jurul lor, o ceață plină de voci. Se luară după voci, înjunghiind ceața cu lăncile mari, decorate cu pene și pătate de sânge. Veneau urlând de-a lungul uliței, fără să-și dea seama că traversaseră tot satul, căci colibele și casele goale se iveau și dispăreau din nou în vâltoarea acelei ceți cenușii. Sătenii fugiră împrăștiindu-se care încotro, cei mai mulți îndepărtându-se deja bine, căci își cunoșteau bine pământurile, dar alții, băiețandri sau bătrâni, erau mai înceți de picior. Kargii se împiedicară de ei, împungând ceața cu lăncile sau

tăind-o cu săbiile, și făcând totodată să răsune aerul cu strigătul lor de război, acele nume al Fraților Zei Albi din Atuan: 13

— Wuluah! Atwah!

O parte din bandă se opri când simți pământul de sub picioare devenind tare. Alții se grăbiră înainte, în căutarea satului fantomă, urmărind forme pâlpâitoare care abia se deslușeau și care li se risipeau printre degete când încercau să le apuce. Toată ceața prinsese viață cu aceste forme fugare care se piteau, tremurând și stingându-se din toate părțile. Un grup de kargi urmăriră duhurile de ceață până la Cascada Mare, de la marginea stâncii prăvălite peste izvoarele râului Ar. Formele pe care le urmăreau se împrăștiară în aer și dispărură odată cu subțierea ceții, în timp ce urmăritorii lor căzură o sută de picioare în jos, până-n bazinele deloc adânci dintre stânci, urlând din ceață, în lumina soarelui care apăru dintr-o dată. Cei ce nu căzură, rămaseră la marginea stâncii, ascultând îngroziți.

Acum inimile kargilor fură cuprinse de teamă și începură să se caute unul pe altul în ceața nefirească, lăsându-i pe săteni deoparte. Se adunară pe deal, dar printre ei mai pluteau spectre și forme ca niște fantome. Alte forme care alergau și înjunghiau pe la spate, cu cuțite sau sulițe, îi atacau acum pentru ca apoi să dispară din nou, așa cum apăruseră. Kargii se puseră pe fugă cu toții, la vale, împleticindu-se, tăcuți, până când ieșiră din ceața gri și orbitoare și văzură râul și vâlcelele de sub sat, toate dezgolite și strălucitoare în lumina dimineții însorite. Apoi se opriră, se regrupară și priviră în urmă. Un zid de negură învăluitoare, asemenea unor duhuri, se întindea după forma drumului, ascunzând tot ceea ce se așternea în urmă. Din ea răzbătură doi sau trei rătăciți, năpustindu-se și împiedicându-se, cu lăncile lungi bălăngănindu-li-se pe umeri. Nici măcar unul dintre kargi nu mai îndrăzni să privească înapoi. Toți coborâră în grabă, departe de acel loc vrăjit.

MAI JOS DE VÆLEM NORDICĂ, acei războinici avură parte din plin de
14 lupta ce o căutaseră. Orașele din Pădurea Estică, de la Ovark înspre coastă, își adunaseră oamenii și îi trimiseră împotriva invadatorilor din Gont. Ceată după ceată, coborâră dealurile, și în ziua aceea și în cea care urmă, kargii fură izgoniți spre plajele întinse de deasupra Portul de Est, unde își găsiră corăbiile arse. Așa că luptară cu spatele la mare, până la ultimul, iar nisipurile de la gurile Arului se întunecară de sânge până ce mareea le spălă.

DAR ÎN ACEEA DIMINEAȚĂ, ÎN satul Zece Arini și sus pe Cascada Mare, ceața cenușie și umedă mai zăbovi o vreme, pluti și apoi se risipi dintr-o dată. În strălucirea dimineții, un bărbat stătea în bătaia vântului și privea în jur îngândurat. Aici zăcea un karg mort cu părul despletit, lung și blond, îmbibat de sânge, mai încolo zăcea tăbăcarul satului, ucis în bătălie ca un rege.

Jos în sat, casa căreia i se dăduse foc mai ardea încă. Acum că victoria fusese de partea lor, fugiră să stingă focul. În stradă, lângă tisa arsă, îl găsiră pe Duny, fiul fierarului, stând de unul singur, fără nici o rană, dar fără grai, ca și prostit. Știau cu toții ce făcuse și îl duseră în casa tatălui său. Merseră ață după vrăjitoare să coboare din peștera ei și să-l vindece pe băiatul care le salvase viețile și avuțiile. Doar patru dintre săteni fuseseră uciși de kargi și doar o casă fusese arsă.

Băiatul nu fusese rănit de vreo armă, dar nu vroia să vorbească, nici să se hrănească, nici să doarmă. Părea că nici nu aude ce i se spune și nici nu-i vede pe cei care veneau la el. Prin părțile acelea nu era nici un vrăjitor destul de iscusit încât să-l vindece de ceea ce-l mistuia. Mătușa sa zise:

— Și-a irosit puterea! — dar nu avu vreo vrajă care să-i ajute.

În timp ce zăcea așa, pierdut și prostit, povestea băiatului care țesuse ceața și speriase războinicii kargi cu o pânză de umbre, se răs-

pândi în jos spre Valea Nordică, în Pădurea de Est, sus la munte și chiar în Marele Port din Gont. Și așa se întâmplă că în a cincea zi de după măcelul de la Gura Arului, un străin sosi în satul Zece Arini. Era un bărbat nici tânăr nici bătrân, cu capul dezgolit, purta mantie și căra cu ușurință un toiag de stejar mai înalt decât el. Nu veni urmând cursul Arului ca majoritatea oamenilor, ci de sus, din pădurile și ținutul muntos. Femeile din sat își dădură seama ușor că era vrăjitor, și, când aceasta le spuse că era un Atotvindecător, îl duseră drept la casa fierarului. Trimițându-i din casă pe toți, în afară de tatăl băiatului și de mătușă, străinul se aplecă deasupra culcușului unde zăcea Duny, cu privirea ațintită în întuneric și nu făcu decât să-i aștearnă mâna pe frunte și să-i atingă o singură dată buzele. 15

Duny se ridică încet, privind în jur. După ceva vreme putu vorbi, iar forțele și foamea începură să îi revină. Îi dădură să bea și să mănânce puțin, și se întinse din nou, fără să-și ia ochii negri și întrebători de la străin.

Fierarul îi spuse străinului:

— Nu ești un om obișnuit!

— Nici acest băiat nu va fi un om obișnuit — îi răspunse celălalt. — Povestea isprăvii lui cu ceața a ajuns la Re Albi, care este căminul meu. Am venit aici să îi dau un nume, dacă, așa cum se spune, nu a trecut încă în rândul bărbaților.

Vrăjitoarea îi șopti fierarului:

— Frate, acesta trebuie că e Magul din Re Albi, Ogion Tăcutul, cel care a îmblânzit cutremurul.

— Domnule — spuse fierarul care nu se lăsa impresionat de un nume mare — fiul meu va împlini treisprezece ani luna care vine, dar ne-am gândit să-i ținem Trecerea la sărbătoarea Soarelui Nou.

— Dați-i un nume cât de repede posibil! — spuse magul — căci are nevoie de numele lui. Eu am alte treburi acum, dar mă voi întoarce în ziua pe care o alegeți. Dacă-i dați voie, îl voi lua cu mine

când mă voi întoarce. Iar dacă se va dovedi în stare, îl voi ține ca
16 ucenic, sau mă voi îngriji să fie învățat potrivit darurilor cu care este înzestrat. Să ții încuiată mintea unui mag înnăscut este un lucru periculos.

Ogion vorbi blând, dar cu siguranță în glas, astfel că până și fierarul încăpățânat se înduplecă la tot ce zise acesta.

În ziua când băiatul împlini treisprezece ani, o zi scăldată în splendoarea toamnei timpurii, când frunzele strălucitoare mai împodobeau încă crengile copacilor, Ogion se întoarse în sat din peregrinările sale de pe Muntele Gont. Atunci i se ținu ceremonia Trecerii. Vrăjitoarea îi luă numele de Duny, numele pe care mama sa i-l dăduse de copil. Fără nume și dezgolit de haine, păși în izvoarele reci ale râului Ar, acolo unde țâșnește dintre pietre, înconjurat de stânci înalte. Pe când intră în apă, norii trecură prin fața soarelui și umbre mari alunecară și se amestecară peste apele din jurul său. Se îndreptă spre malul îndepărtat, tremurând de frig, dar mergea lent și drept, prin apa aceea vie și înghețată, așa cum se cuvenea. Când ajunse la mal, Ogion îl aștepta. Îi întinse mâna, și apucându-l de braț, îi șopti numele adevărat: *Ged.*

Astfel îi fu dat numele de către unul dintre cei mai înțelepți în ale Puterii.

Sărbătoarea numai ce începuse, iar sătenii se veseleau cu mâncare și bere din belșug, iar un cântăreț din Vale cânta Vitejiile Lorzilor Dragoni. Atunci magul îi vorbi lui Ged cu glasul său domol:

— Vino, băiete. Ia-ți rămas bun de la ai tăi și lasă-i să se înfrupte în continuare.

Ged aduse ceea ce avea de luat cu sine, adică cuțitul bun de bronz pe care i-l făurise tatăl său, o haină de piele pe care i-o croise pe măsură văduva tăbăcarului și un băț de arin pe care mătușa i-l vrăjise. Asta era tot ce avea pe lume, pe lângă cămașa și pantalonii de pe el. Își luă rămas bun de la ai săi, singurii oamenii pe care-i cunoștea pe

lume, și mai aruncă o privire înspre satul răzleț, pitit acolo sub stânci, peste izvoarele râurilor. Apoi porni cu noul său maestru prin pădurile muntelui de pe insulă, cu râpi abrupte, printre frunzele și umbrele toamnei lucitoare.

Capitolul 2

Umbra

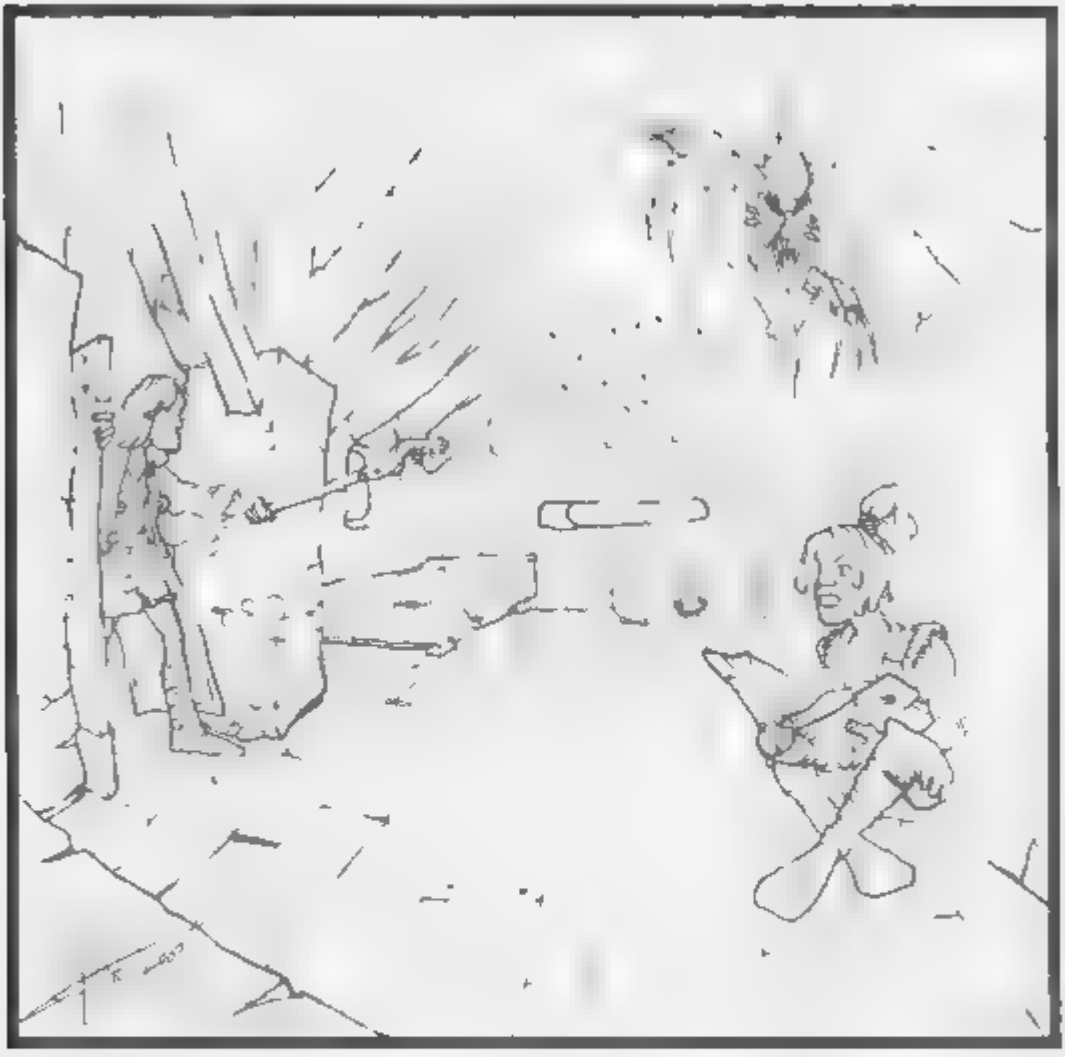

Ușa se deschise izbindu-se de perete. Intră un om înconjurat de o tumoră albă

GED CREZUSE CĂ, FIIND UCENICUL unui mag de seamă, va pătrunde de îndată în lumea misterelor și a stăpânirii puterii. Credea că va putea înțelege numaidecât limba fiarelor și cea a frunzelor pădurii, că va putea legăna adierea vântului cu cuvântul său și că se va putea preschimba în orice formă își dorea. Poate că el și stăpânul său ar fi putut fugi împreună sub chip de cerbi, sau ar fi putut zbura către Re Albi peste munte, pe aripile vulturilor.

Dar nu se dovedi să fie astfel. Hoinăriră, mai întâi în jos spre Vale și apoi, treptat, către sud și înspre vest, în jurul muntelui, unde găsiră găzduire prin cătune sau își petrecură noaptea afară, sub cerul liber, asemenea vracilor hoinari și săraci, spoitorilor sau cerșetorilor. Nu pătrundeau în nici un teritoriu misterios. Nu se întâmpla nimic. Toiagul de stejar al magului, pe care la început Ged îl privise pe ascuns cu frică și neliniște, nu era decât un toiag țeapăn care îl ajuta la mers. Trecură trei zile, apoi patru și Ogion nu spuse măcar o vrajă pe care Ged să o poată auzi, nu îl învățase nici un nume ori rună.

Deși era un om foarte tăcut, era atât de domol și calm încât Ged își mai învinse din teamă și, după o zi sau două, își adună destul curaj să-și întrebe maestrul:

— Când îmi va începe ucenicia, Domnule?

— A început deja — spuse Ogion.

Urmă un moment de tăcere, ca și când Ged s-ar fi abținut să spună ce avea de zis. Apoi spuse ce îl frământa:

— Dar nu am învățat încă nimic!

— Asta pentru că nu ai aflat încă ce este ceea ce te învăț eu —
22 îi răspunse magul, continuându-și pașii mari și siguri pe drumul lor, care era trecătoarea înaltă dintre Ovark și Wiss. Era smead, ca mai toți cei din Gont, cu pielea de un maroniu închis ca și cuprul, cu părul cărunt, slab, dar neobosit și agil ca un ogar. Vorbea arareori, mânca puțin și dormea și mai puțin. Văzul și auzul îi erau foarte ascuțite și adesea avea o expresie a feței de parcă presimțea vreun pericol. Ged nu-i răspunse. Nu-i întotdeauna ușor să-i răspunzi unui mag.

— Vrei să faci vrăji — spuse Ogion serios, fără să slăbească pasul. — Ți-ai ostoit mult prea des setea de la fântâna aceea. Așteaptă! Bărbăția înseamnă răbdare. Măiestria este de nouă ori răbdare. Ce plantă este aceea de pe drum?

— Floare de pai.

— Și aceea?

— Nu știu.

— I se spune Patrufoi. — Ogion se opri, cu capătul toiagului învelit în cupru chiar lângă micuța buruiană, iar Ged o privi atent și smulse o sămânță uscată din ea. Și, pentru că Ogion nu mai spuse nimic, îl întrebă într-un sfârșit:

— Care-i este folosul, Maestre?

— Nici unul pe care să-l cunosc.

Ged mai ținu sămânța în mână o scurtă bucată de drum, apoi o aruncă.

— Atunci când vei cunoaște Patrufoiul în toate anotimpurile, cu rădăcina, frunza și floarea sa, după cum arată, după cum miroase și după sămânța sa, atunci ți se va permite să-i știi numele adevărat, să-i cunoști ființa, ceea ce este mult mai mult decât folosul său. Dar care este, până la urmă, folosul tău, sau al meu? Este Muntele Gont de vreun folos? Sau Marea Largă?

Ogion continuă drumul cam preț de o jumătate de milă și, într-un sfârșit, zise:

— Pentru a putea auzi, trebuie să păstrezi tăcerea.

Băiatul se încruntă. Nu-i plăcea să fie luat de prost. Își ținu pentru sine ciuda și nerăbdarea și încercă să fie ascultător, ca Ogion să se înduplece și, la urmă, să-l învețe ceva. Ardea să învețe, să câștige putere. Dar începu să i se pară c-ar fi putut învăța mai multe dacă ar fi umblat cu vreun culegător de ierburi sau vrăjitor al satului și, în timp ce înconjurau muntele către vest, adâncindu-se în pădurile singuratice de după Wiss, se întreba din ce în ce mai mult unde era măreția și magia acestui mare Mag Ogion. Căci atunci când ploua, Ogion nu rostea nici măcar vraja pe care o știe oricare dintre cei care stăpânesc vremea, cea care alungă furtuna. Într-un ținut ca Gont sau Enlad, unde vrăjitorii sunt mulți la număr, se poate vedea adesea câte un nor de ploaie plutind încet dintr-o parte în alta, purtat de o vrajă sau alta, până într-un sfârșit când e zvârlit deasupra mării, acolo unde poate să-și descarce povara nestingherit. Dar Ogion lăsa ploaia să cadă după bunul ei plac. Găsi un brad stufos și se-ntinse sub el. Ged se ghemui printre tufișurile din care picura ploaia, ud și supărat și se întreba la ce bun să mai ai puterea, dacă ești prea înțelept ca s-o folosești. Își dori să fi mers ucenic la acel bătrân stăpânitor al vremii din Vale, unde măcar ar fi dormit uscat. Nu spunea nici un gând cu voce tare. Nu scotea o vorbă. Stăpânul său zâmbea și adormea în ploaie.

Către Soarele Nou, când începură să cadă primele zăpezi grele pe culmile muntelui Gont, ajunseră la Re Albi, căminul lui Ogion. Era un oraș așezat la marginea stâncilor mari din Overfell, iar numele său însemna Cuib de Șoim. Din oraș se putea vedea până dincolo de golful adânc și de turnurile Portului Gont. Se vedeau corăbiile care intrau și părăseau poarta golfului dintre Stâncile Îmbrățișate, până la vest, peste mare, unde se distingeau dealurile albastre din Oranéa, cel mai estic punct al Insulelor Ferecate.

Casa magului, deși încăpătoare și construită din lemn solid, cu

o vatră și un șemineu, mai degrabă decât cuptor, arăta ca și colibele din satul Zece Arini: totul într-o singură încăpere și un staul pentru capre, pe o latură. În peretele de vest al încăperii era un fel de alcov, unde dormea Ged. Peste culcușul lui, o fereastră dădea spre mare, dar obloanele trebuiau închise mai mereu din cauza vânturilor puternice care băteau toată iarna de la vest la nord. Ged petrecu iarna în căldura întunecată a acelei case, auzind tumultul ploii și vântul de afară sau liniștea căderii zăpezii, învățând să scrie și să citească cele Șase Sute de Rune în hardică. Era foarte bucuros să afle aceste învățături, căci fără acestea, doar învățând vrăjile pe dinafară, nu se putea dobândi adevărata măiestrie. Limba hardică din Arhipelag, deși nu era înzestrată cu mai multă magie decât vreo altă limbă a oamenilor, avea rădăcinile în Limba Veche, acea limbă în care lucrurile sunt numite cu numele lor adevărate, iar ca să o înțelegi trebuie mai întâi să cunoști Runele, care au fost scrise când insulele lumii s-au ridicat din mare întâia oară.

Și totuși nu se întâmplă nici un miracol ori vrajă. Iarna nu aduse nimic, în afară de paginile grele din cartea Runelor, ploaie și zăpezi. Iar Ogion venea înăuntru după hoinăreala din pădurile înghețate sau după îngrijirea caprelor, bătând zăpada de pe cizme, apoi se așeza tăcut lângă foc. Lunga liniște în care magul asculta atent umplea camera, și, o dată cu ea, mintea lui Ged, până când băiatul părea să fi uitat chiar și cum sună cuvintele. Când, în sfârșit, Ogion rostea ceva, era de parcă ar fi inventat acolo și atunci, pentru întâia și întâia oară, vorbitul, iar cuvintele pe care le rostea nu erau lucruri importante, ci lucruri simple ca pâinea și apa, vremea sau somnul.

CUM VENI PRIMĂVARA, IUTE ȘI STRĂLUCITOARE, Ogion îl trimitea adesea pe Ged să culeagă ierburi pe pajiștile de deasupra de Re Albi, spunându-i să stea cât dorește, dându-i libertatea de a petrece toată ziua hoinărind sub soare, pe lângă izvoare umflate de ploaie, prin co-

dri și peste câmpuri înverzite și umede. Ged mergea de fiecare dată cu încântare și rămânea pe afară până la lăsarea întunericului, dar nu uita de tot de ierburi. Se uita mereu după ele în timp ce urca, hoinărea, cerceta și explora, aducând întotdeauna câteva acasă. Descoperi o pajiște între două izvoare unde floarea albă numită iarba-sfinților creștea în voie, iar cum aceste flori sunt rare și prețuite de vindecători, se întoarse și a doua zi. Mai venise cineva înaintea lui, o fată, pe care o știa din vedere a fi fiica bătrânului Lord din Re Albi. El n-ar fi intrat în vorbă, dar ea veni la el și-l salută veselă: 25

— Eu te știu pe tine. Tu ești Șoimanul, ucenicul magului nostru. Cât mi-aș dori să-mi povestești despre vrăjitorie!

Privi în jos la florile albe care se atingeau ușor de fusta ei tot albă și, la început, fu timid, încurcat și abia de-i răspunse. Dar ea continuă să vorbească nestingherită, fără să se îngrijească de ce spune și, încetul cu încetul, băiatul începu a se simți în largul său. Era o fată înaltă, cam de vârsta lui, sălcie, cu pielea aproape albă. Mama sa, se spunea în sat, era din Osskil sau vreun alt tărâm străin. Păru-i cădea pe umeri, lung și drept ca o revărsare neagră de apă. Lui Ged i se păru foarte urâtă, dar cu cât vorbeau mai mult, cu atât îi venea mai tare să-i facă pe plac, să-i câștige admirația. Îl făcu să-i spună toată povestea cu ceața care-i învinsese pe războinicii Kargi, iar ea asculta de parcă s-ar fi minunat și-l admira, dar nu-i spuse nici un cuvânt de laudă. Și iute trecu la altceva:

— Poți să chemi păsările și fiarele la tine? — întrebă ea.

— Pot — spuse Ged.

Știa că sus pe stânci, deasupra pajiștii era un cuib de șoim, și chemă pasărea pe numele ei. Pasărea veni, dar nu vru să i se așeze pe încheietură, fără îndoială deranjată de prezența fetei. Țipă și lovi aerul cu bătăi mari de aripi și se înălță o dată cu vântul.

— Cum se cheamă o astfel de vrajă, care a făcut șoimul să vină?

— O vrajă de Chemare.

— Poți să chemi și spiritele morților să vină la tine?

Băiatul gândi că își bate joc de el cu întrebarea aceasta, din pricina șoimului ce nu-i împlinise până la capăt porunca. Nu o va lăsa să-l ia în râs.

— Aș putea daca aș vrea — spuse el cu o voce calmă.

— Dar nu este foarte dificil și foarte periculos să chemi un spirit?

— Dificil, da. Periculos... Ridică din umeri.

De data aceasta fu aproape sigur că întrezări o urmă de admirație în ochii ei.

— Poți să faci vrăji de dragoste?

— Asta nu-i nici o măiestrie.

— Adevărat — spuse ea — orice vrăjitoare a satului o poate face. Poți să faci vrăji de Preschimbare? Îți poți preschimba propria formă, așa cum se spune că fac vrăjitorii?

Din nou nu fu sigur dacă ea nu-l întreabă cumva în bătaie de joc, așa că-i răspunse:

— Aș putea dacă aș vrea.

Începu să-l roage să se preschimbe în orice dorea — un vultur, un taur, un foc, un arbore. O amăgi cu cuvinte ocolite de felul celor folosite de maestrul său, dar nu știa cum să-i refuze lauda, și în plus, nici chiar el nu știa dacă s-o creadă sau nu. O lăsă, spunând că maestrul său, magul, îl așteaptă acasă, și nu se mai întoarse pe pajiște a doua zi. Dar a treia zi veni din nou, zicându-și că ar trebui să mai adune flori cât mai erau înflorite. Ea era acolo și împreună se plimbară în picioarele goale prin iarba deasă, culegând florile albe. Soarele primăverii strălucea, iar ea-i vorbea la fel de vesel ca orice păstoriță de capre din satul lui. Îl întrebă din nou despre vrăjitorie, și ascultă cu ochii mari de uimire tot ce-i spunea el, astfel încât căzu din nou pradă laudei. Apoi ea-l rugă să facă o vrajă de Preschimbare, iar când el o refuză din nou, îl privi, dându-și pe spate părul negru și spuse:

— Te temi să o faci?

— Nu, nu mă tem.

Ea zâmbi puțin disprețuitor și-i mai spuse:

— Poate că ești încă prea tânăr.

Nu putea să îndure așa ceva. Nu spuse multe, dar își promise să-i arate de ce e în stare și se întoarse acasă în timp ce stăpânul lui era încă plecat. Merse ață la rafturi și luă cele două Cărți ale Măiestriei pe care Ogion nu le deschisese încă niciodată în prezența lui.

Căută o vrajă de preschimbare, dar pentru că încă citea cu greutate runele și înțelegea puțin din ceea ce citea, nu putu găsi ceea ce-i trebuia. Aceste cărți erau foarte vechi, Ogion avându-le de la propriul lui maestru, Heleth Farseer, iar Heleth, la rândul său, de la maestrul său, Magul din Perregal, și tot așa de la începutul timpurilor. Scrisul era mic și straniu, cu multe adăugiri și subliniat de multe mâini de care acum se alesese țărâna. Totuși, ici și colo, Ged înțelegea ceva din ceea ce încerca să citească și cu întrebările și batjocura fetei în gând, se opri la o pagină care descria o vrajă de chemare a spiritelor morților.

În timp ce o citea, descifrând runele și simbolurile unul câte unul, îl cuprinse groaza. Ochii îi erau ațintiți, și nu și-i putu dezlipi până ce nu termină de citit vraja până la capăt.

Apoi își ridică privirea și văzu că întunericul cuprinsese casa. Citise fără lumină, în întuneric. Nu mai putea distinge acum runele privind din nou cartea. Groaza creștea în el, părând a-l lipi de scaun. Îi era frig. Privind peste umăr văzu ceva ce stătea ghemuit lângă ușa închisă, o umbră diformă, mai întunecată decât întunericul. Părea că se apropie de el și că-i șoptește ceva, dar nu înțelese cuvintele.

Ușa se deschise, izbindu-se de perete. Intră un om înconjurat de o lumină albă, o figură mare și strălucitoare care vorbea tare, tăios și răspicat. Întunericul și șoaptele încetară și se risipiră.

Groaza îl părăsi pe Ged, dar încă îi mai era o frică de moarte, căci cel care stătea în prag era Ogion Magul, cu o strălucire care îl

înconjura din toate părțile, iar toiagul de ștejar îi ardea în mână cu o
 lumină albă.

Fără nici un cuvânt, magul trecu pe lângă Ged și aprinse lampa, apoi puse cărțile înapoi pe raft. Se întoarse spre băiat și spuse:

— Nu vei mai folosi vraja asta vreodată, decât în pericol de moarte sau de pierdere a puterilor. Pentru această vrajă ai deschis cărțile?

— Nu, Stăpâne — murmură băiatul și-i spuse rușinat lui Ogion ce căutase și de ce.

— Nu-ți amintești ce ți-am spus, că mama acelei fete, soția Lordului, face farmece?

Într-adevăr Ogion îi spusese asta înainte, dar Ged nu-i dăduse prea multă atenție, deși știa deja că Ogion nu-i spunea niciodată ceva pentru care să nu fi avut un motiv serios.

— Fata însăși este deja pe jumătate vrăjitoare. Poate fi chiar maică-sa cea care a trimis-o să-ți vorbească. Se poate să-ți fi deschis chiar ea cartea la pagina pe care ai citit-o. Puterile pe care le slujește ea nu sunt aceleași puteri pe care le slujesc eu. Nu-i cunosc dorința, dar știu că nu-mi vrea binele. Ged, ascultă-mă cu grijă acum. Te-ai gândit vreodată cum pericolul trebuie că înconjoară puterea, așa cum umbra împresoară lumina? Aceste vrăji nu sunt un joc pe care-l jucăm pentru plăcere sau laudă. Gândește-te că fiecare vorbă, fiecare faptă a Artei noastre este rostită sau făcută fie pentru bine, fie pentru rău. Înainte de a vorbi sau de a face, trebuie să știi prețul care trebuie plătit pentru acestea!

Copleșit de rușine, Ged izbucni:

— Cum să știu eu toate acestea, când tu nu mă înveți nimic? De când stau la tine nu am făcut nimic, nu am văzut nimic.

— Acum ai văzut ceva — spuse magul — lângă ușă, în întuneric, când am intrat eu.

Ged tăcu.

Ogion îngenunche și făcu focul, căci casa era rece. Apoi, îngenuncheat încă, spuse cu vocea sa liniștită:

— Ged, tânărul meu șoim, nu ești legat de mine sau în slujba mea. Nu tu ai venit la mine, ci eu la tine. Tu ești mult prea tânăr ca să urmezi calea aceasta, dar eu nu pot să o parcurg în locul tău. Dacă dorești, te voi trimite la Insula Roke, unde se învață toate Marile Arte. Orice artă pe care îți vei propune s-o înveți, vei reuși să ți-o însușești, pentru că puterea ta este însemnată. Este chiar mai mare decât mândria ta, sper. Te-aș ține aici lângă mine, căci ceea ce am eu îți lipsește, dar nu te voi ține împotriva voinței tale. Acum va trebui să alegi între Re Albi și Roke.

Ged rămase uimit, cu inima îndoită. Începuse să-l îndrăgească pe acest Ogion care îl vindecase cu o singură atingere și căruia mânia-i era străină. Îl iubea fără să-și fi dat seama până acum. Privi la toiagul de stejar sprijinit în colțul șemineului, amintindu-și de lumina lui care arsese răul din întuneric, și dori să rămână cu Ogion, să cutreiere pădurile cu el în lung și-n lat, învățând să-și însușească tăcerea. Și totuși, alte dorințe sălășluiau în el, doruri pe care nu le putea ostoi, dorul de glorie și de fapte mărețe. Calea pe care i-o arăta Ogion părea o cale lungă spre măiestrie, un drum lent, pe când, de la Roke, ar fi putut să meargă direct la țintă, navigând pe vânturile mării până la Marea Tăinuită, la Insula Înțelepților, unde în aer plutea magia și unde Arhimagul umbla înconjurat de minuni.

— Maestre — spuse el — voi merge la Roke.

Așadar, câteva zile mai târziu, într-o dimineață însorită de primăvară, Ogion grăbea pasul alături de Ged, pe drumul abrupt din Overfell, la cincisprezece mile distanță de Marele Port din Gont. Acolo, la poarta de pe uscat, printre dragoni sculptați, gardienii Orașului Gont, îngenuncheară cu săbiile scoase la vederea magului și-i urară bun-venit. Îl știau și-l cinsteau din porunca Prințului și din voință proprie, căci cu zece ani în urmă Ogion salvase orașul

de un cutremur care ar fi distrus turnurile celor bogați din temelii
30 și închisese canalul dintre Stâncile Îmbrățișate, stârnind o avalanșă. Vorbise cu Muntele Gont, îl calmase și liniștise amenințările cutremurătoare din Overfell, la fel cum ai liniști o fiară speriată. Ged auzise ceva povești despre acestea și acum îi reveniră în minte, văzând că gardienii îngenuncheau dinaintea maestrului său tăcut. Îl privi aproape cu teamă pe acest om care oprise cândva un cutremur, însă chipul lui Ogion era la fel de tăcut ca întotdeauna.

Coborâră la chei, unde Stăpânul Portului veni în grabă să-l primească pe Ogion și să-l întrebe cu ce poate să-i fie de folos. Magul îi spuse și imediat acesta îi arătă o corabie care se pregătea să pornească spre Marea Tăinuită, la bordul căreia Ged ar fi putut să se îmbarce.

— Poate fi luat drept cel care aduce vântul — spuse el — dacă are această pricepere. Nu au nici un stăpânitor al vremii la bord.

— Are ceva pricepere cu aburii și ceața, dar nici unul cu vânturile mării — spuse magul, atingând ușor umărul lui Ged. — Nu te încumeta să încerci trucuri cu marea și vânturile mării, Șoimanule. Tu ești încă un om al uscatului. Stăpâne al Portului, care este numele corabiei?

— *Umbra*, din Andrade merge către Orașul Hort încărcată cu blănuri și fildeș. O corabie strașnică, Maestre Ogion.

Fața magului se întunecă la auzirea numelui corăbiei, dar spuse:

— Așa să fie. Dă acest mesaj Gardianului Școlii din Roke, Șoimanule. Du-te cu vântul bun! Rămas bun!

Acestea fură toate cuvintele sale de despărțire. Se întoarse și porni pe drum în sus, îndepărtându-se de chei. Ged privi îndelung în urma sa.

— Vino, băiete — spuse Stăpânul Portului, și-l duse jos, pe chei, unde *Umbra* se pregătea să pornească pe mare.

Pare ciudat că pe o insulă lată de cincizeci de mile, într-un sat sub stâncile care privesc necontenit marea, un copil se poate face bărbat

fără să fi pus măcar o dată piciorul pe puntea unei corăbii sau să-și fi înmuiat măcar o dată degetele în apa sărată, dar aceșta era adevărul. 31
Fermier, cioban la capre sau vite, vânător sau artizan, omul uscatului privește oceanul ca pe un tărâm de sare nesigur și cu care nu are nimic de-a face. Până și satul de la două zile de mers depărtare îi este o țară străină, iar o insulă la doar o zi de mers pe apă este abia un zvon, căci dealurile încețoșate care se întrezăresc de pe malul celălalt nu aduc deloc cu pământul solid pe care îl simte sub picioare.

Așadar, și pentru Ged, care nu mai fusese mai jos de culmile munților, Marele Port din Gont era un loc uimitor și încântător, cu case mari și turnuri tăiate în piatră pe maluri cu chei și pontoane, bazine și ziduri, portul unde cincizeci de corăbii și baleniere se legănau lângă chei sau zăceau remorcate și întoarse pentru reparații, ancorate la mal cu pânzele strânse și vâslele adunate, cu marinarii strigând în dialecte stranii și hamalii fugind de ici colo, împovărați de cutii, butoaie, role de frânghii și teancuri de vâsle, negustorii bărboși, în robe îmblănite, vorbind șoptit în timp ce-și făceau drum printre stâncile mâloase deasupra apei, pescarii descărcându-și captura de pește, bătăile dogarilor și comenzile căpitanilor și, peste toate, golful tăcut, lucitor. Cu ochii, urechile și mintea tulburate îl urmă pe Căpitanul Portului la debarcaderul unde era legată *Umbra*, iar aceșta îl aduse în fața căpitanului corabiei.

Fără prea multe vorbe, căpitanul consimți să-l ia pe Ged ca pasager până la Roke, de vreme ce un mag îl rugase să-l ia, iar Stăpânul Portului îl lăsă pe băiat în seama lui. Căpitanul *Umbrei* era mare și gras, îmbrăcat într-o pelerină roșie cu blană de pellawi, cum poartă negustorii andradeni. Nici măcar nu-l privi pe Ged, dar îl întrebă cu o voce puternică:

— Poți să controlezi vremea, băiete?

— Pot.

— Poți să aduci vântul?

Trebui să răspundă că nu putea și, la auzul acestora, căpitanul îi
32 spuse să găsească un loc unde să nu-i stea în cale și să nu se miște de acolo.

Vâslașii urcau acum la bord, căci corabia trebuia să-și potrivească cursul înaintea căderii întunericului și să pornească la drum odată cu refluxul, în preajma zorilor. Nu era nici un loc prea bun unde să stea deoparte, dar Ged se cocoță cât putu de bine pe încărcătura strânsă, legată și acoperită de pupa navei și, atârnat acolo, urmărea tot ce se întâmpla. Vâslașii săriră la bord. Erau oameni bine legați, cu brațe puternice, în timp ce muncitorii de la țărm rostogoleau într-un huruit asurzitor butoaiele de pe debarcader și le stivuiau sub băncile vâslașilor. Corabia solidă se înclină totuși sub povară, dar se redresă, dansând puțin pe valurile care spălau malul, pregătită de plecare. Apoi cârmaciul își luă locul în dreapta pupei, privindu-l pe căpitan, care stătea pe o scândură la joncțiunea velei cu prora, sculptată în chipul Șarpelui Bătrân din Andrad. Căpitanul își urlă puternic poruncile și *Umbra* fu dezlegată și trasă de la mal de către două bărci încordate, ce o eliberară de debarcader. Apoi căpitanul strigă:

— Deschideți portul! — și vâslele imense prinseră a se învârti, cincisprezece de fiecare parte. Vâslașii își îndoiră spinările puternice în timp ce, lângă căpitan, un băiat bătea ritmul la o tobă. Corabia înainta acum vâslind din aripi ca un pescăruș, iar zgomotul și furnicarul Orașului rămaseră deodată în urmă. Ieșiră în liniștea apelor golfului, iar deasupra lor se arătă culmea Muntelui, care parcă atârna peste mare. Aruncară ancora peste bord într-un pârâu puțin adânc, adăpostit de una dintre Stâncile Îmbrățișate dinspre sud și acolo rămaseră în acea noapte.

Dintre cei șaptezeci de membrii ai echipajului unii erau foarte tineri, ca și Ged, deși toți trecuseră la bărbăție. Băieții îl chemară să împartă cu ei mâncarea și băutura și, deși mai neciopliți, erau prietenoși și plini de glume și năzbâtii. Îi spuneau Căprarul, bineînțeles,

pentru că era din Gont, dar nu se încumetau la mai mult de atât. Era la fel de înalt și puternic ca acei băieți de cincisprezece ani și nu se sfia să le răspundă cu o vorbă bună ori cu un zâmbet. Astfel, chiar din prima noapte, începu să trăiască asemeni lor și să le învețe munca. Făcând astfel, Ged le plăcu ofițerilor corabiei, căci nu era loc la bord pentru pasagerii leneși. 33

Nu era loc destul pentru echipaj și nici vorbă de confort într-o navă descoperită în care se înghesuiau oamenii, echipamentul și încărcătura, cu toții la un loc. Dar cât era de însemnat confortul, până la urmă, pentru Ged? În noaptea aceea se întinse printre blănuri din insulele nordice legate în suluri și urmări stelele primăverii deasupra apelor portului și luminițele galbene ale Orașului. Adormi și se trezi a doua zi plin de încântare. Înainte de zorii zilei, se întoarse mareea. Ridicară ancora și vâsliră încet printre Stâncile Îmbrățișate. Răsăritul înroșea Muntele Gont în spatele lor. Ridicară pânza înaltă și se avântară către sud-vest, în largul Mării Gontice.

Între Barnisk și Torheven navigară cu un vânt ușor, iar a doua zi li se ivi dinainte Marea Insulă Havnor, inima și vatra Arhipelagului. Timp de trei zile văzură dealurile verzi din Havnor înaintând de-a lungul coastei sale estice, dar nu traseră la mal. Ged nu va fi pus piciorul pe aceste pământuri și nu va fi văzut turnurile albe ale Marelui Port Havnor, centrul lumii, decât mulți ani mai încolo.

Traseră o noapte la Kembermouth, portul nordic al Insulei Way și următoarea într-un orășel de la intrarea Golfului Felkway, iar ziua următoare trecură de capul nordic al insulei O și intrară în Strâmtorile Ebavnor. Acolo adunară pânza și vâsliră, mereu cu pământul pe ambele părți și mereu la distanță mică de alte nave, mari și mici, comercianți și negustori, unii care se întorceau din Largul Mării cu încărcături ciudate după călătorii lungi de ani de zile, alții țopăind ca vrăbiile de la o insulă la alta a Mării Tăinuite. Întorcând la sud afară din Strâmtorile aglomerate părăsiră Havnor și navigară între

cele două insule minunate Ark și Ilien, terasate cu turnuri și orașe,
34 apoi bătuți de ploaie și vânt întețit, își croiră drum peste Marea Tăinuită până la Insula Roke.

Peste noapte puterea vântului slăbi, coborâră catargul și pânza și a doua zi o petrecură vâslind. Lunga corabie naviga stabil pe valuri, dar de la postul său de la proră, cârmaciul nu vedea decât ploaia care curgea în mare. O luară spre sud-vest, după cum arăta acul busolei, știind cum mergeau, dar nu și prin ce ape. Ged îi auzi pe unii vorbind despre apele primejdioase la nord de Roke și de Stâncile Borile din est. Alții se certau, spunând că ar putea fi deja departe de cursul bun, în apele pustii de la sud de Kamery. Totuși vântul se înteți, rupând marginile talazurilor în zdrențe zburătoare de spumă, și vâsliră spre sud-vest, cu vântul în spate. Schimburile vâslașilor se scurtară, căci truda era prea istovitoare. Băieții mai tineri erau puși câte doi la o vâslă, iar Ged își luă și el rândul, așa cum făcuse de la plecarea din Gont. Când nu vâsleau scoteau apa din navă, căci apele o izbeau cu putere. Astfel trudeau printre valurile care alergau înalte ca niște munți, fumegânzi parcă sub bătaia vântului, în timp ce ploaia rece și dură le biciuia spatele, iar toba răzbătea prin urletul furtunii ca bătăile inimii.

Un bărbat veni să îl înlocuiască pe Ged, trimițându-l la căpitan, la prora. Stropi de ploaie picurau din gluga pelerinei căpitanului, dar el stătea drept ca un arbore pe partea lui de punte și, aplecându-și privirea spre Ged, îl întrebă:

— Poți să abați vântul acesta, băiete?

— Nu, domnule.

— Știi să vrăjești fierul?

Vroia de fapt să știe dacă Ged putea să facă acele busolei să le arate drumul spre Roke, făcând magnetul să arate, în loc de nord, direcția care le trebuia lor. Această pricepere este un secret al celor ce stăpânesc mările și, din nou Ged, trebui să spună că nu poate.

— Păi atunci — urlă căpitanul prin vânt și ploaie — va trebui să găsești vreo navă care să te ducă înapoi la Roke din Orașul Hort. Trebuie că suntem la vest de Roke acum și doar magia ne-ar putea duce într-acolo prin această mare. Trebuie să o ținem spre sud. 35

Lui Ged nu-i fură deloc pe plac cuvintele căpitanului, căci auzise marinari vorbind despre Hort, un loc unde legea era străină, unde se făceau schimburi periculoase, iar oamenii erau adesea prinși și vânduți ca sclavi în sud. Întors la munca sa de la vâslă începu să tragă alături de însoțitorul său, un băiat andradean strașnic. Auzi toba bătând ritmul și apoi văzu lampadarul agățat de pupă pâlpâind în voia bătăii vântului, o pată de lumină firavă în asfințitul biciuit de ploaie. Nava se ridică pe o umflătură înaltă și, pentru o clipă, văzu peste apa tuciurie o lumină între nori, de parcă ar fi fost ultima dâră de soare, dar aceasta era o lumină clară. Nu era roșiatică ca cea a soarelui.

Partenerul lui de vâslă nu o văzuse, dar el o sesiză. Cârmaciul se uită după ea la fiecare ridicare a valurilor și o văzu, cum o vedea din nou și Ged, dar strigă înapoi că nu era decât soarele la asfințit. Dar Ged îl strigă pe unul dintre băieții care arunca apa peste bord să-i țină locul un minut și se strecură din nou pe coridorul înghesuit dintre bănci, ținându-se bine de prova sculptată pentru a nu fi zvârlit peste bord și strigă la căpitan:

— Domnule! Lumina aceea spre vest este Insula Roke!

— Nu am văzut nici o lumină — tună căpitanul, dar chiar când vorbea, Ged arătă cu brațul spre lumina care strălucea acum clar la vest, peste rafalele de vânt și tumultul mării.

Nu de dragul pasagerului, ci pentru a-și salva nava de la pericolul furtunii, căpitanul strigă îndată la cârmaci să îndrepte nava spre vest, către acea lumină. Dar îi spuse lui Ged:

— Băiete, tu vorbești ca unul ce stăpânește mările, dar îți spun de pe acum că, dacă ne îndrepți greșit în această vreme, te voi arunca în mare să înoți până la Roke!

Acum, în loc să fugă din calea furtunii, trebuiră să vâslească în
36 calea vântului și era foarte greu. Valurile care izbeau direct nava o împingeau mereu la sud de noul curs ales și o învârteau, umplând-o cu apă mereu, așa încât cei care scoteau apa trebuiau să muncească necontenit, iar vâslașii trebuiau să aibă grijă să nu li se ridice vâslele când nava se rotea și le legară de bănci. Era aproape întuneric sub norii de furtună, dar, din când în când, întrezăreau lumina dinspre vest, destul cât să mențină cursul într-acolo, și se opintiră. În sfârșit vântul se mai potoli, iar lumina prinse suflet dinaintea lor. Continuară să vâslească și trecură ca printr-o perdea care se dădea încet la o parte cu fiecare vâslire, lăsând în urmă furtuna și intrând într-o zonă curată, unde lumina asfințitului se îngâna între cer și mare. Peste crestele valurilor înspumate văzură în apropiere un deal rotund și înalt, iar sub el se ivea un orășel construit pe un golf mic, unde câteva corăbii se odihneau ancorate, toate în pace.

Cârmaciul, sprijinindu-se de cârma sa, îi întoarse roata și strigă:

— Domnule! Este aceasta pământ adevărat sau doar o vrajă?

— Menține-i cursul, cap-de-lemn! Vâsliți, fii de sclavi nerușinați! Acela este Golful Thwil și Dealul Roke, după cum și-ar da seama orice dobitoc! Vâsliți!

Vâsliră în golf istoviți, după bătaia tobei. Acolo era liniște, așa că putură să audă vocile oamenilor din oraș și un clopot bătând și, doar la mare depărtare, șuieratul și urletele furtunii. Norii întunecați atârnau cale de o milă depărtare la nord, la est și la sud în jurul insulei. Dar deasupra insulei Roke stelele se iveau, una câte una, pe un cer curat și liniștit.

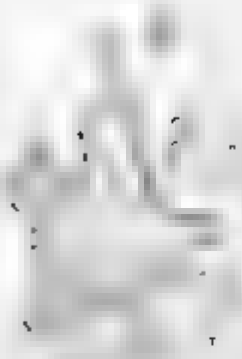

Capitolul 3

Școala de Vrăjitori

Aceasta este Școala — răspunse blând bătrânul. — Eu sunt gardianul porții. Intră dacă poți

GED PETRECU NOAPTEA ACEEA LA bordul *Umbrei,* iar dis de dimineață se despărți de primii lui tovarăși de călătorie pe mare, care-l petrecură cu strigăte vesele de bine, până când urcă pontoanele. Orașul Thwil nu era mare, casele sale înalte înghesuindu-se una în alta peste câteva ulițe înguste. Pentru Ged, însă, arăta a oraș și, neștiind încotro s-o apuce, îl întrebă pe primul locuitor din Thwil care i se ivi în cale unde îl putea găsi pe Marele Dascăl al Școlii din Roke. Omul îl privi puțin pieziș și spuse:

— Înțelepții nu au nevoie să întrebe, proștii întreabă doar ca să se afle în treabă — și-și continuă drumul.

Ged urcă dealul până ieși într-o piață mărginită din trei părți de case cu acoperișuri ascuțite, iar din a patra, de zidul unei clădiri ale cărei ferestre mici erau mai înalte decât hornurile caselor. Părea o fortăreață sau un castel, construit din blocuri imense de piatră, cenușii. În piața de sub clădire erau câteva tarabe pe care le cercetau trecătorii curioși. Ged o întrebă același lucru pe o bătrână care vindea scoici și ea-i răspunse cam la fel:

— Nu-l poți găsi pe Marele Dascăl întotdeauna unde este, dar uneori îl găsești unde nu este — și continuă să-și strige marfa.

În acea clădire mare, într-un colț, era o ușă sărăcăcioasă de lemn. Ged merse la ea și ciocăni tare. Îi spuse bătrânului care deschise ușa:

— Am o scrisoare de la Magul Ogion din Gont pentru Marele Dascăl al Școlii de pe această insulă. Vreau să îl găsesc pe Marele Dascăl și nu mai vreau să aud de ghicitori și vorbe cu tâlc.

— Aceasta este Școala — răspunse blând bătrânul. — Eu sunt
40 gardianul porții. Intră, dacă poți.

Ged păși înainte. I se păru că trecuse pragul ușii și totuși, era încă afară, pe caldarâm, unde stătuse cu o clipă mai înainte.

Mai păși o dată înainte și, din nou, rămase în afara ușii. Dinăuntru, gardianul porții îl privea cu ochi blânzi.

Ged era pe cât de uimit, pe atât de mâniat, căci, aceasta i se păru din nou o bătaie de joc. Cu mâna și glasul, făcu vraja de Deschidere pe care mătușa lui îl învățase mai demult. Era cea mai bună din mănunchiul ei de vrăji și el o stăpânea pe deplin acum. Dar nu era decât un farmec slab de vrăjitoare, iar puterea care ținea această ușă nu putu fi dovedită.

Când farmecul dădu greș, Ged rămase mult timp acolo, pe caldarâm. Într-un sfârșit îl privi pe bătrânul care aștepta înăuntru:

— Nu pot să intru — spuse el posomorât — decât dacă mă ajuți.

Gardianul îi răspunse: — Spune-ți numele.

Din nou Ged rămase locului o clipă, căci un bărbat nu își spune niciodată numele cu voce tare, decât dacă viața îi este în pericol.

— Eu sunt Ged — spuse el tare. Pășind înainte, intră de data asta pe ușa deschisă. Totuși, i se păru că, deși lumina îi bătea din spate, o umbră îl urmărea îndeaproape și intră o dată cu el.

Când se întoarse văzu și că ușa pe care tocmai intrase nu era din lemn obișnuit, așa cum crezuse, ci din fildeș, dintr-o singură bucată, fără cadran. Era tăiată, după cum urma să afle, dintr-un dinte al Marelui Dragon. Ușa pe care bătrânul o închise în urma sa era din corn șlefuit, prin care lumina zilei abia trecea, iar pe dinăuntru era sculptat Arborele cu O Mie de Frunze.

— Fii binevenit în această casă, băiete — spuse gardianul porții și, fără să mai adauge nimic, îl conduse printr-o o mulțime de holuri și coridoare, până la o curte bine ascunsă în interiorul clădirii. Curtea

era în parte pavată cu piatră, dar nu avea acoperiș, iar pe un petic de pământ cu iarbă, sub copaci tineri, apa unei fântâni se juca în lumina soarelui. Ged așteptă acolo ceva vreme. Rămase nemișcat și inima îi bătea să-i spargă pieptul, căci i se părea a simți prezențe și puteri nevăzute uneltind în jurul său și știu că acest loc nu era făcut doar din piatră, ci și din magie, mult mai puternică decât piatra. Stătea în cea mai adâncă dintre camerele din Casa Celor Înțelepți, iar aceasta era deschisă la cer. Apoi, deodată, simți că prin apa căzătoare a fântânii, îl urmărește din priviri un bărbat înveșmântat în alb.

În clipa în care privirile lor se întâlniră, o pasăre cântă tare din crengile unui copac. În momentul acela, Ged deslușì cântecul păsării și susurul apei care cădea în bazinul fântânii și forma norilor, apoi de unde începe și unde se sfârșește vântul care răsfira frunzele. I se păru că el însuși era un cuvânt rostit de lumina soarelui.

Acea clipă trecu mai apoi, iar el și lumea fură din nou ca mai înainte, sau aproape la fel ca înainte. Înaintă și îngenunche dinaintea Arhimagului, întinzându-i scrisoarea trimisă de Ogion.

Arhimagul Nemmerle, Marele Dascăl din Roke, era un om bătrân, mai bătrân, spuneau unii, decât orice om care trăia pe atunci. Când vorbi, vocea îi tremura ca glasul unei păsări și îi ură îngăduitor lui Ged bun-venit. Părul, barba și roba îi erau albe, de parcă scurgerea lentă a anilor îl secase de toată întunericimea și greutatea, lăsându-l alb și uzat, ca un lemn plutitor care fusese purtat de ape timp de un secol.

— Ochii-mi sunt bătrâni, nu pot să citesc ceea ce îmi scrie Maestrul tău — spuse el cu vocea aceea tremurândă. — Citește-mi tu scrisoarea, băiete.

Ged descifră și citi cu voce tare scrisul, care era în rune hardice, și nu spunea decât: *Lord Nemmerle! Ți-l trimit pe cel care va fi cel mai mare vrăjitor din Gont, dacă vântul nu mă minte.* Scrisoarea nu era semnată cu numele adevărat al lui Ogion, pe care Ged încă nu îl aflase, ci cu runa

care îl reprezenta pe Ogion, Gura Ferecată.

42 — Te-a trimis cel care ține cutremurul legat în lesă, de aceea fi de două ori bine-venit. Tânărul Ogion îmi fu tare drag când veni aici din Gont. Povestește-mi dară despre mările ce te purtară aici și prevestirile călătoriei tale, băiete!

— O trecere ușoară, Lordul meu, mai puțin furtuna de ieri.

— Ce navă te-a adus aici?

— *Umbra*, cu marfă din Andrade.

— Cine te-a trimis la noi?

— Am venit din dorința mea.

Arhimagul îl privi pe Ged și apoi în lături. Începu să vorbească într-o limbă pe care Ged nu o pricepea, murmurând cuvintele ca un bătrân ale cărui gânduri hoinăresc printre ani și insule. Totuși, dintre acestea înțelegea cuvintele pe care le cântase pasărea și pe care le rostise apa în timp ce cădea. Nu făcea vreo vrajă, dar în vocea sa era o putere care îi mișcă lui Ged mintea atât de puternic încât rămase uimit și, pentru o clipă, i se păru că se află singur, într-un deșert întins și străniu, înconjurat de umbre. Și totuși, nu părăsise pentru nici un moment curtea scăldată de soare și auzea mereu căderea apei din fântână.

O pasărea mare și neagră, un corb din Osskil, țopăi pe terasa de piatră și prin iarbă. Ajunse până la tivul robei Arhimagului și rămase acolo, negru, cu ciocul ca un pumnal și ochii niște pietricele, privindu-l pieziș pe Ged. Ciuguli de trei ori toiagul alb de care se sprijinea Nemmerle, apoi bătrânul vrăjitor își conteni murmurul și zâmbi.

— Fugi la joacă, băiete — îi spuse într-un sfârșit, ca unui copilaș. Ged îngenunche dinainte-i din nou, lăsându-se pe un picior. Când se ridică, Arhimagul dispăruse. Doar corbul îl mai privea, cu ciocul întins, de parcă ar fi vrut să mai atingă toiagul ce dispăruse.

Îi vorbi, în ceea ce Ged crezu că era limba din Osskil.

— *Terrenon ussbuk!* — spuse croncănind. — *Terrenon ussbuk orrek!* — Și țopăi depărtându-se așa cum venise.

Sub bolta clădirii îl întâmpină un băiat înalt, care îl salută foarte manierat, înclinându-se.

— Numele meu este Jasper, fiul lui Enwit din Domeniul Eolg, de pe insula Havnor. Vă stau azi la dispoziție să vă arăt Marea Casă și să vă răspund la întrebări, pe cât îmi este posibil. Cum vă numiți, Domnule?

Lui Ged, un muntean care nu mai fusese printre fii de nobili și comercianți bogați, i se păru că băiatul acesta-l batjocorea cu „statul lui la dispoziție", „Domnitul" și plecăciunile sale. Îi răspunse scurt:

— Mi se spune Șoimanul.

Celălalt se opri un moment, ca și când ar fi așteptat un răspuns mai ceremonios, și, fiindcă nu primi nici unul, își îndreptă spatele și se întoarse puțin într-o parte. Era cu vreo doi sau trei ani mai mare decât Ged, foarte înalt, mișcându-se și menținând o postură grațioasă și țeapănă, pozând (i se părea lui Ged), ca un dansator. Purta o mantie cenușie cu glugă pe spate. Primul loc în care-l duse pe Ged fu garderobul, de unde Ged, ca și student al școlii, trebuia să își aleagă și el o astfel de mantie care să-i vină bine și orice alte haine de care ar fi avut nevoie. Își puse o mantie de un cenușiu închis, iar Jasper îi spuse:

— Acum ești unul dintre noi.

Jasper schița un zâmbet când vorbea, ceea ce-l făcea pe Ged să caute sarcasmul ascuns după cuvintele sale prea politicoase.

— Hainele-l fac oare pe Mag? — răspunse el posac.

— Nu — spuse băiatul mai mare. — Deși am auzit spunându-se că manierele îl fac pe om. Încotro acum?

— Unde dorești. Eu nu cunosc casa.

Jasper îl conduse de-a lungul coridoarelor Marii Case, arătându-i curțile deschise și sălile acoperite, Camera Rafturilor, unde erau păs-

trate cărțile legilor vrăjitoriei și volumele de rune, marea Sală a Șemineului, unde toată școala se aduna în zilele de sărbătoare și la etaj, în turnuri și pe sub streșini, micile odăi unde dormeau studenții și Maeștrii. Odaia lui Ged era în Turnul Sudic, cu o fereastră care dădea spre acoperișurile abrupte ale orașului Thwil, până la mare. Ca și celelalte odăi de dormit, nu era mobilată și nu avea decât o saltea de paie într-un colț.

— Trăim foarte simplu aici — spuse Jasper. — Dar cred că nu o să te deranjeze.

— Sunt obișnuit. — Incercând să fie și el la fel de politicos ca și tânărul zeflemitor, adăugă — Cred că tu nu erai, când ai venit aici la început.

Jasper îl privi, iar privirea lui spuse fără cuvinte, *Ce ai putea ști tu despre mine, fiul Lordului din Domeniul Eolg, de pe Insula Havnor, cu ce sunt eu obișnuit sau nu?* Însă, cu voce tare Jasper, spuse doar:

— Hai pe aici.

Un gong bătu cât erau sus și coborâră să-și ia prânzul la Masa cea Lungă din refectoriu, alături de o sută și ceva de băieți și tineri. Se serveau singuri, glumind cu bucătarii prin deschizăturile bucătăriei care dădeau în sala de mese, umplându-și farfuria din boluri imense de mâncare aburinde de pe pervazul acestora, stând unde le era pe plac la Masa cea Lungă.

— Se spune — zise Jasper către Ged — că oricât de mulți am sta la această masă, mai rămâne întotdeauna loc destul.

Cu siguranță mai era loc și pentru multe grupuri gălăgioase de băieți care mâncau și vorbeau de zor, dar și pentru cei mai în vârstă, cu mantiile încheiate în fir de argint la gât și care stăteau mai liniștiți, câte doi sau singuri, cu fețele îngândurate, de parcă ar fi avut multe pe cap. Jasper îl duse pe Ged lângă un băiat bine legat, pe nume Vetch, care nu zicea multe, dar care își înfuleca nevoie mare mâncarea. Vorbea cu accentul celor din Capătul Estic și avea pielea de culoare foarte

închisă, nu roșie-maronie ca Ged și Jasper și majoritatea locuitorilor din Arhipelag, ci neagră-maronie. Era un băiat simplu, iar manierele sale erau necizelate. Bombăni despre mâncare când termină de cinat, dar îi spuse mai apoi lui Ged: 45

— Măcar asta nu e doar o iluzie, ca atâtea lucruri pe aici. Îți rămâne în stomac.

Ged nu știa ce vroia să zică, dar băiatul îi plăcu și se bucură când rămase alături de el, după masă.

Coborâră în oraș, ca Ged să se deprindă cu împrejurimile. Străzile din Thwil erau puține și scurte. Coteau și se încrucișau ciudat printre casele cu acoperișuri înalte și era lesne să-ți rătăcești drumul. Era un oraș straniu, ca și locuitorii săi, pescari, muncitori și artizani, ca oricare alții, dar atât de obișnuiți cu vrăjitoriile care se petrec mereu pe Insula Înțelepților, încât ei înșiși păreau a fi pe jumătate vrăjitori. Vorbeau (după cum auzise Ged) în ghicitori, și nici că mai clipeau când vedeau câte un băiat preschimbându-se în pește sau o casă care își lua zborul, știind dinainte că era vreo șotie de-a băieților de la școală și-și vedeau în continuare liniștiți de cârpăcirea pantofilor și tăierea oilor.

Trecând pe lângă Ușa din Spate și înconjurând grădinile Marii Case, cei trei băieți trecură podul de lemn de peste apele repezi și cristaline ale râului Thwilburn și-și continuară drumul spre nord, prin codri și pășuni. Cărarea urca unduitoare. Trecură prin stejărișuri, unde umbrele erau groase, în ciuda strălucirii soarelui. Nu mult la stânga era o pădurice pe care Ged nu o putea zări prea bine. Cărarea nu ajungea deloc la ea, deși părea că se apropie mult într-acolo. Nici măcar nu putea să-și dea seama ce fel de copaci erau. Vetch, văzând că privea într-acolo, spuse încet:

— Aceea este Dumbrava Statornică. Nu putem merge acolo, încă...

Flori galbene înfloreau pe pășunile încălzite de căldura soarelui.

— Iarba-scânteii — spuse Jasper. — Crește acolo unde vântul
46 a aruncat cenușa lui Ilien, când Erreth-Akbe apără Insulele Ferecate de Lordul Focului. — Suflă peste o floare veștejită, iar sămânța ei se desprinse și pluti pe vânt, ca scânteile focului în soare.

Cărarea îi conduse în sus și împrejurul marelui deal înverzit, rotund și fără copaci, dealul pe care Ged îl văzuse de pe corabie, atunci când pătrunseră în apele fermecate ale Insulei Roke. Jasper se opri pe marginea dealului.

— Acasă la Havnor am auzit multe despre vrăjitoria din Gont și mereu cu cuvinte de laudă, așa că am vrut demult să-i văd felul. Iată că avem acum, aici, un locuitor din Gont și stăm pe pantele Dealului Roke, ale cărui rădăcini se află în centrul Pământului. Toate vrăjile sunt puternice aici. Arată-ne un truc, Șoimanule. Să vedem de ce ești in stare.

Ged, surprins și confuz, nu spuse nimic.

— Mai târziu — spuse Vetch, în felul simplu în care vorbea el. — Mai lasă-l în pace o vreme.

— Trebuie că are știință ori putere, altfel gardianul porții nu l-ar fi lăsat să intre. De ce să nu și-o arate și acum și mai târziu? Nu, Șoimanule?

— Am și putere și știință — spuse Ged. — Arată-mi despre ce vorbesti.

— Despre iluzii, bineînțeles — trucuri, jocuri de nălucire. Uite-așa!

Arătând cu degetul, Jasper rosti câteva cuvinte stranii, și acolo unde arăta cu degetul, pe deal, prin iarba verde, luci un fir subțire de apă, care se îngroșă mai apoi iar acum, în jos pe deal, năvăli apa unui izvor. Ged își băgă mâna în pârâu și mâna i se udă. Bău din el, iar apa-i era rece. Dar cu toate acestea, nu-i potolea setea, fiind doar o iluzie. Jasper opri apa cu un alt cuvânt și ierburile se uscară în lumina soarelui.

— Acum e rândul tău, Vetch — spuse el zâmbind rece.

Vetch se scărpină în creștet și se încruntă, dar luă în mână puțin pământ și începu să cânte disonant deasupra lui, frământându-l și dându-i formă cu degetele-i închise, presându-l și bătătorindu-l. În curând deveni o mică creatură, ca un bondar sau o muscă păroasă, care zbură zumzăind peste Dealul Roke și dispăru.

Ged rămase înmărmurit, descumpănit. Ce știa el, în afară de biete vrăjitorii din sat, vrăji care cheamă caprele, vindecă negii sau lipesc oalele?

— Eu nu fac trucuri ca acestea — spuse el. Cuvintele lui îl mulțumiră pe Vetch, care vru să meargă mai departe, dar Jasper spuse:

— De ce nu faci?

— Vrăjitoria nu este un joc. Noi, cei din ținutul Gont, nu ne jucăm cu vrăjile pentru plăcere sau laudă — răspunse Ged cu semeție.

— Și atunci pentru ce o faceți — întrebă Jasper — pentru bani?

— Nu! — Dar nu mai găsi ce să-i răspundă ca să-și ascundă nepriceperea și să-și salveze mândria. Jasper râse, bine dispus, și continuă, conducându-i în jurul Dealului Roke. Ged îl urmă încruntat și cu inima grea, știind că se purtase prostește și învinuindu-l pe Jasper pentru toate simțămintele sale.

ÎN NOAPTEA ACEEA, ÎN CELULA lui de piatră neluminată, stând pe saltea înfășurat în mantie, în tăcerea deplină a Marii Case din Roke, ciudățenia locului și gândul la toate vrăjile și urzelile care fuseseră făcute acolo începură să-l învăluie greoi. Îl înconjura întunericul, îl umplea teama. Își dorea să fie oriunde altundeva, în afară de Roke. Dar Vetch veni la ușă, cu o mingiuță fermecată de lumină albăstruie pâlpâindu-i deasupra capului, pentru a-i lumina calea și întrebă dacă poate intra să povestească puțin. Îl întrebă pe Ged despre Gont și vorbi apoi cu drag despre propria lui casă din insulele Capătului Estic, povestindu-i cum fumul căminelor din sat se întinde pe înserat peste

marea tăcută, între insulițele cu nume amuzante: Korp, Kopp, Holp,
48 Venway și Vemish, Iffish, Koppish și Sneg. Când schiță cu degetul formele acelor insule pe pietrele de pe jos, ca să-i arate lui Ged cum erau așezate, liniile pe care le trasase licăriră puțin, ca schițate de un condei de argint, apoi se șterseră. Vetch era la Școală de trei ani și avea să fie făcut în curând Vrăjitor. I se părea normal să facă vrăji, așa cum îi este dat unei păsări să zboare. Avea însă un talent și mai de preț, care nu se învață, arta de a fi om bun. În noaptea aceea, și mereu de atunci încolo, îi oferi și-i dădu lui Ged prietenie, o prietenie sigură și deschisă, pe care Ged nu putea să nu i-o întoarcă la rândul său.

Totuși Vetch era prietenos și cu Jasper, care-l făcuse pe Ged să arate ca un prost în prima zi pe Dealul Roke. Ged nu putea uita asta, și se părea că nici Jasper, care-i vorbea întotdeauna cu o voce politicoasă și-i zâmbea batjocoritor. Ged nu-și putea lăsa deoparte mândria. Își jură să-i demonstreze o dată lui Jasper și tuturor celor cărora Jasper le era ca un fel de conducător, cât de mare îi era puterea. Căci nici unul dintre aceștia, oricât de iscusite le-ar fi fost trucurile, nu salvaseră un sat întreg prin vrăjitorie. Ogion nu scrisese despre nici unul dintre ei că va fi cel mai de seamă vrăjitor din Gont.

Îmbărbătându-se cu gândurile acelea, își puse toată puterea în munca pe care i-o dădură, în lecțiile, vrăjile, poveștile și talentele predate de Maeștrii din Roke, înfășurați mereu în mantiile lor cenușii, cărora li se spune Cei Nouă.

O bună parte din fiecare zi o petrecea studiind alături de Maestrul Incantațiilor, învățând Cântecele de Vitejie ale eroilor și Baladele Înțelepte, începând cu cel mai vechi cântec, *Nașterea lui Ea*. Apoi, împreună cu alți doisprezece băieți, exersa alături de Maestrul Cheii-Vântului artele vântului și ale vremii. Petrecură zile însorite de primăvară și vară timpurie în Golful Roke în bărci ușoare, exersând navigația, poruncind apelor să se ridice și să se liniștească deopotrivă, vorbindu-le vânturilor lumii sau ridicând vântul fermecat. Acestea

sunt talente foarte complicate și se găsea mereu vreun lemn care îl pocnea în cap pe Ged, în timp ce barca se zgâlțâia sub adierea vântu- 49
lui care sufla dintr-o dată din spate sau barca lui se lovea de alta, deși aveau la dispoziție tot golful, sau toți cei trei băieți din barca lui săreau în apă când era inundată, pe neașteptate, de un val imens. În alte zile, mai erau și expediții mai liniștite pe mal, cu Maestrul Ierburilor care îi învăța căile și proprietățile a tot ceea ce crește. Iar Maestrul Mânuitor îi învăța îndemânarea și jongleria, precum și artele mărunte ale Preschimbării.

Ged era foarte priceput la acestea și, într-o lună, îi întrecu pe alți băieți care veniseră la Roke cu un an înaintea lui. Mai ales trucurile iluziei i se păreau atât de ușoare de parcă s-ar fi născut știindu-le și nu trebuia decât să și le reamintească. Maestrul Mânuitor era un om blând și inimos, care nu se mai sătura de ingeniozitatea și frumusețea artelor pe care le preda, iar în curând Ged nu se mai sfii și începu să-l întrebe despre o vrajă sau alta, iar Maestrul îi zâmbea de fiecare dată și-i arăta ce dorea. Dar într-o zi, în Curtea Mirajelor, cu gândul de a-l pune în sfârșit la locul său pe Jasper, Ged îi spuse Maestrului Mânuitor:

— Domnule, toate aceste farmece sunt aproape la fel; dacă-l știi pe unul, le știi pe toate. Și, de îndată ce pânza vrăjii se risipește, iluzia dispare. Iată, dacă transform o pietricică în diamant — și făcu întocmai cu un cuvânt și o zvâcnire din încheietura mâinii — ce trebuie să fac să rămână diamantul diamant? Cum se blochează vraja, cum s-o fac să dureze?

Maestrul Mânuitor privi piatra prețioasă care sclipea în palma lui Ged ca și când ar fi fost trofeul cel mai de preț din comoara unui dragon. Bătrânul Maestru murmură un cuvânt, *Tolk* și piatra prețioasă se făcu din nou o bucățică cenușie și dură de piatră. Maestrul o luă și o ținu în palmă.

— Aceasta este o piatră. *Tolk*, în Glăsuirea Adevărată — spuse

el, măsurându-l îngăduitor din priviri pe Ged. — O părticică din
50 piatra din care s-a ridicat Insula Roke, o bucățică din ținutul uscat pe care sălășluiesc oamenii. Este ea însăși. Face parte din lume. Prin Iluzia de Preschimbare, poți să îi dai chip de diamant, de floare sau muscă, de ochi sau flacără. — Piatra licări dintr-o formă în cealaltă, după cum le înșiruia și se făcu mai apoi din nou piatră. — Dar aceasta este doar o simplă prefacere. Iluzia înșeală simțurile privitorului. Îl face să vadă, să audă și să simtă că acel lucru s-a schimbat. Dar nu-l schimbă cu adevărat. Ca să poți schimba această biată piatră într-una prețioasă, trebuie să-i schimbi numele adevărat. Și ca să poți face asta, fiule, chiar și pentru o fărâmă din lume, trebuie să schimbi lumea o dată cu ea. Se poate face. Într-adevăr se poate face. Aceasta este arta Maestrului Preschimbător și o vei învăța, atunci când vei fi pregătit să o faci. Dar nu trebuie să schimbi nici măcar un lucru, o pietricică, un fir de nisip, până nu știi cât bine și cât rău va urma faptei tale. Lumea se contrabalansează, este în Echilibru. Puterile de Preschimbare și Chemare ale unui vrăjitor pot pune în pericol echilibrul din lume. Această putere este de temut. Este foarte periculoasă. Trebuie să urmeze firul înțelepciunii și să slujească nevoia. A aprinde o lumânare înseamnă a arunca o umbră...

Privi din nou în jos la pietricică.

— Chiar și o piatră este un lucru bun și de folos, să știi — spuse el, cu mai puțină seriozitate în glas. — Dacă toate insulele din Terramare ar fi făcute din diamant, am duce o viață grea aici. Bucură-te de iluzii, băiete și lasă pietrele să fie pietre.

Zâmbi, dar Ged plecă nemulțumit. Bate-l la cap pe un mag să-ți dezvăluie din secretele sale și-ți va vorbi întotdeauna, ca și Ogion, doar despre echilibru, pericol și întuneric. Dar, cu siguranță, un vrăjitor care ar fi trecut mai departe de aceste trucuri copilărești ale iluziei, știind artele Chemării și ale Preschimbării, era destul de puternic să facă ce-și dorea, să echilibreze lumea cum i se părea mai bine și să

alunge întunericul cu propria lui lumină.

Pe hol îl întâlni pe Jasper, care, de când realizările lui Ged începură să fie lăudate prin Școală, îi vorbea mai prietenos, dar era și mai ironic. 51

— Arăți posomorât, Șoimanule — spuse el acum — ți-au ieșit prost trucurile și jongleriile?

Încercând ca întotdeauna să se pună pe aceeași treaptă cu Jasper, Ged îi răspunse la întrebare, ignorându-i tonul zeflemitor.

— M-am săturat de jonglerii — îi spuse — sunt sătul de trucurile astea de iluzie, bune doar să amuze lorzii plictisiți prin castelele și Domeniile lor. Singura magie adevărată pe care am învățat-o de la Maeștrii din Roke este să fac lumină fermecată și câteva feluri de a stăpâni vremea. Restul e doar o joacă.

— Chiar și joaca este periculoasă — spuse Jasper — când cade în mâinile unui nepriceput.

La spusele acestea Ged se întoarse de parcă i-ar fi tras o palmă și făcu un pas spre Jasper. Dar băiatul mai mare îi zâmbi, de parcă n-ar fi vrut să-l jignească, dădu din cap în stilul său țeapăn și grațios și plecă mai departe.

Rămas acolo, cu mânie în suflet, privind în urma lui Jasper, Ged își jură să-și depășească rivalul și nu în vreo simplă întrecere de iluzie, ci într-un test al puterii. Își va dovedi puterile și-l va umili pe Jasper. Nu-l va mai lăsa să-l privească de sus, grațios, disprețuitor, batjocoritor.

Ged nu se opri măcar o clipă să se întrebe de ce l-ar putea urî Jasper. Știa doar de ce îl ura el pe Jasper. Ceilalți ucenici aflară de îndată că-și puteau măsura rareori priceperea, în joacă sau în serios, cu a lui Ged, și spuneau despre el, unii cu laudă, alții cu ciudă că:

— Este un vrăjitor înnăscut, nu te va lăsa niciodată să-l întreci.

Doar Jasper nici nu-l lăuda, nici nu-l evita, ci pur și simplu îl privea de sus, schițând un zâmbet sarcastic. Și de-aceea Jasper era

singurul care-i rămânea rival și trebuia făcut de rușine.

52 Nu vedea, sau nu vroia să vadă, că în rivalitatea aceasta de care se agăța și pe care o nutrea ca parte din mândria lui, se ascundea ceva din pericolul, din întunericul despre care îl prevenise subtil Maestrul Mânuitor.

Când nu se lăsa stăpânit de mânie, știa prea bine că nu era încă la înălțimea lui Jasper, sau a oricăruia dintre băieții mai mari, și-și vedea de lucru ca de obicei. La sfârșitul verii, ceea ce aveau de învățat se mai împuțină cumva, rămânând așadar mai mult timp pentru sporturi: curse cu bărcile vrăjite în golf, întreceri în ale iluziei în curțile Marii Case, iar în serile lungi, în dumbrăvi, jocuri sălbatice de-a v-ați ascunselea în care cei care se ascundeau și cei care-i căutau erau toți invizibili și doar vocile le mișunau râzând și strigând printre copaci, urmăriți și ferindu-se de lumini fermecate iuți și abia văzute. Apoi, când veni din nou toamna, se întoarseră la sarcinile obișnuite, exersând magii noi. Astfel, primele luni la Roke trecură repede pentru Ged, pline de simțăminte noi și minunății.

IARNA ADUSE SCHIMBĂRI. Fu trimis alături de alți șapte băieți, peste Insula Roke, până la cel mai îndepărtat cap nordic, unde se înalță Turnul Izolat. Acolo trăia, singur cuc, Maestrul Numelor, care era numit cu un nume fără înțeles în nici o limbă, Kurremkarmerruk. Nici o fermă sau locaș nu era mai aproape de câteva mile bune de Turn. Stătea întunecat deasupra stâncilor nordice la fel de cenușiu ca și norii peste mările iernii. Nesfârșite păreau listele și clasificările de nume pe care trebuiau să le învețe cei opt elevi ai Maestrului. Printre aceștia, Kurremkarmerruk ședea pe un jilț înalt în camera de sus a Turnului, scriind liste de nume care trebuiau învățate până la miezul nopții, când cerneala se risipea, lăsând pergamentul din nou gol. Locul acela era rece, aproape complet înecat în întuneric și învăluit în tăcere. Mai răzbea doar zgâriatul penelului Maestrului și

poate oftatul unui elev nevoit să învețe până la miezul nopții numele fiecărui cap, punct, golf, strâmtoare, intrând, canal, port, mlaștină, recif sau stâncă de pe malurile micuței insule Lossow a Mării Pelnish. Dacă îndrăznea să se plângă, Maestrul poate nu spunea nimic, dar îi lungea lista. Sau chiar spunea: 53

— Cel care dorește să devină Stăpân al Mării trebuie să știe numele adevărat al fiecărei picături de apă a mării.

Ged ofta câteodată, dar nu se plângea. Vedea că în materia aceasta prăfuită și de neînțeles a învățării numelui adevărat al fiecărui loc, lucru și ființă, puterea pe care o căuta zăcea ca o piatră prețioasă pe fundul unei fântâni secate, căci în aceasta stă magia, în numirea adevărată a unui lucru. Astfel le vorbi Kurremkarmerruk o dată, în prima lor noapte petrecută în Turn. Nu mai repetă niciodată acele vorbe, dar Ged nu le uită.

— Există mulți magi înzestrați cu putere mare — le spuse el atunci — care-și irosesc o viață întreagă încercând să afle măcar numele unui singur lucru — un singur nume rătăcit sau ascuns. Listele însă, tot nu se sfârșesc. Și nici nu se vor termina, până la sfârșitul lumii. Luați aminte și veți vedea singuri de ce. În lumea de sub soare, cât și în cea care nu vede nicicând soarele, există multe lucruri care nu au legătură cu oamenii și limbajul lor și mai există alte puteri dincolo de puterile știute. Dar magia, adevărata magie, este doar în puterea acelor ființe care vorbesc limba Hardică din Terramare, sau Vechea Glăsuire din care aceasta se născu. Aceasta este limba pe care o vorbesc dragonii și limba pe care o vorbea Segoy, cel care făuri insulele lumii, limba facerilor, vrăjilor, farmecelor și a invocațiilor noastre. Cuvintele sale zac ferecate și amestecate printre cuvintele noastre în Hardică. Noi numim spuma valurilor *sukien*. Acest cuvânt este făcut din două cuvinte ale Vechii Glăsuiri: *suk*, pană, și *inien*, mare. Pana mării este așadar spuma. Dar nu poți vrăji spuma valurilor numind-o sukien. Trebuie să îi folosești propriul nume adevărat din Vechea

Glăsuire, iar acesta este essa. Orice vrăjitoare mai știe câteva dintre aceste cuvinte în Vechea Glăsuire, iar un mag cunoaște multe. Dar există mult mai multe, iar unele au fost pierdute în negura secolelor, altele au fost ascunse, unele sunt știute doar de dragoni și de Vechile Puteri ale Pământului, iar altele rămân neștiute oricărei creaturi vii și nu se pot învăța de nici un om. Căci această limbă este fără de sfârșit. Iată de ce. Numele mării este *inien*, simplu și clar. Dar ceea ce noi numim Marea Tăinuită are propriul său nume în Vechea Glăsuire. De vreme ce nimic nu poate avea două nume adevărate, inien poate însemna doar „toată marea, mai puțin Marea Tăinuită". Dar bineînțeles, nu înseamnă nici măcar asta, pentru că există nenumărate mări, golfuri și strâmtori care au toate propriul lor nume. Așa că, dacă un Mag Stăpân al Mării ar fi destul de nebun să încerce să urzească o vrajă aducătoare de furtună sau să calmeze oceanul întreg, ar trebui să rostească în vraja sa nu doar cuvântul inien, ci și numele oricărei întinderi de apă și părticică din mare, din tot Arhipelagul și din toate Capetele Mărginașe și mai departe, până unde se termină numele. Astfel, ceea ce ne dă darul de a stăpâni magia, ne-o și limitează. Un mag poate controla doar ceea ce-i este aproape, ceea ce poate numi cu precizie și în întregime. Acesta este un lucru bun. Dacă n-ar fi așa, răutatea celor cu puteri sau nebunia celor înțelepți ar fi încercat cu mult în urmă să schimbe ceea ce nu poate fi schimbat și Echilibrul s-ar nărui. Marea dezechilibrată ar copleși insulele unde noi locuim temători, iar în vechea tăcere toate vocile și numele s-ar pierde pentru totdeauna.

Ged chibzui mult pe seama acestor vorbe și-i intrară adânc în minte. Totuși, măreția acelei sarcini nu putu să înlesnească truda acelui lung an din Turn. La sfârșitul său, Kurremkarmerruk îi spuse:

— Ai început bine. — Dar nimic mai mult. Vrăjitorii grăiesc adevărul și, cu adevărat, toată silința cu care Ged încercă de-a lungul acelui an să pătrundă măiestria Numelor era doar începutul a ceea ce

trebuia să continue să învețe întreaga lui viață. I se dădu drumul din Turnul Izolat mai devreme decât celor cu care venise, căci el învățase mai iute. Dar asta fu toată lauda de care avu parte.

Merse singur spre sud, de-a lungul insulei, în iarna timpurie, pe cărări goale care nu treceau prin nici un oraș. Când veni noaptea nu rosti nici un farmec să arunce ploaia care-l uda până la piele, căci vremea din Roke era în mâinile Maestrului Cheii Vântului și nu trebuia să se amestece. Se adăposti sub un larice și, stând acolo învelit în mantie, gândul îi zbură la bătrânul lui maestru Ogion, care poate mai era încă prins în hoinăritul său tomnatic peste culmile din Gont, dormind afară, cu ramurile dezgolite drept acoperiș și ploaia în loc de pereții casei. Imaginea aceea îl făcu pe Ged să zâmbească, căci gândul la Ogion era mereu o alinare. Adormi cu pacea în inimă, acolo, în negura rece, înțesată de șoaptele apelor. La răsărit se trezi și își ridică capul. Ploaia stătuse. Observă un animăluț ce dormea încovrigat, adăpostit în pliurile mantiei sale unde se strecurase în căutare de căldură. Rămase uimit când îl văzu, căci era o fiară stranie și rar întâlnită, un otak.

Merse singur spre sud, de-a lungul insulei, în iarna timpurie, pe cărări goale, care nu treceau prin nici un oraș. Când veni noaptea nu rosti nici un farmec să arunce ploaia care-l uda până la piele, căci vremea din Roke era în mâinile Maestrului Cheii Vântului și nu trebuia să se amestece. Se adăposti sub un larice și, stând acolo învelit în mantie, gândul îi zbură la bătrânul lui maestru Ogion, care mai era poate încă prins în hoinăritul său tomnatic peste culmile din Gont, dormind afară, cu ramuri dezgolite drept acoperiș și ploaia în loc de pereții casei. Imaginea aceea îl făcu pe Ged să zâmbească, căci gândul la Ogion era mereu o alinare. Adormi cu pacea în inimă, acolo, în negura rece, înțesată de șoaptele apelor. La răsărit, își ridică capul. Ploaia stătu. Observă, adăpostit în pliurile mantiei sale, un animăluț dormind încovrigat, care se strecurase acolo la căldură. Rămase uimit

când îl văzu, căci era o fiară stranie și rar întâlnită, un otak.

Aceste creaturi se găsesc în doar patru insule sudice ale Arhipelagului: Roke, Ensmer, Pody și Wathort. Sunt mici și netede, cu fața lată, cu blana maro închis sau vărgată, cu ochii mari și lucitori. Dinții le sunt tăioși și sunt iuți la mânie, astfel că nu sunt făcuți să fie animale de casă. Nu scot nici un fel de sunet ori țipăt și nu au nici glas. Ged îl mângâie și otakul se trezi, căscând, scoțând la vedere o limbuță maro și dinții albi, dar nu se sperie.

— Otak — îi spuse și apoi, amintindu-și de cele o mie de nume ale fiarelor pe care le învățase în Turn, îi spuse pe numele lui adevărat în Vechea Glăsuire — *hoeg!* Vrei să vii cu mine?"

Otakul se așeză în palma întinsă a lui Ged și începu să-și spele blana cu limba.

Îl puse pe umăr, în pliurile glugii și-l luă cu el. Câteodată, pe parcursul zilei, otakul sărea jos și o zbughea în adâncul pădurii, dar se întorcea mereu la Ged, o dată cu un șoricel pe care-l prinsese. Băiatul râse și-i zise să-l mănânce liniștit, pentru că el postea, noaptea aceea fiind Sărbătoarea Soarelui Nou. Ajunse dară în asfințitul umed la Dealul Roke și văzu puzderie de lumini fermecate jucându-se prin ploaie, peste acoperișurile Marii Case. Îi trecu pragul și fu întâmpinat, în sala luminată de jocul focului din cămin, de Maeștrii și colegii săi.

Pentru Ged era ca și când s-ar fi întors acasă, deși el nu avea un loc pe care să-l poată numi astfel. Era bucuros să vadă atâtea fețe cunoscute și cel mai bucuros să-l revadă pe Vetch, care-l întâmpină cu un zâmbet larg, ce-i aprinse fața smeadă. Prietenul drag îi lipsise în acel an mai mult decât își dăduse seama. Vetch fusese făcut vrăjitor în toamna aceea și nu mai era ucenic, dar asta nu punea nici o opreliște între ei. Se puseră îndată pe povestit și lui Ged i se păru că, în acea primă oră de la reîntâlnirea lor, îi spuse lui Vetch mai multe decât spusese de-a lungul întregului an petrecut în Turnul Izolat.

Otakul încă îl mai însoțea, stându-i pe umăr, cuibărindu-se în pliul glugii în timp ce stăteau la cină, la lungile mese pregătite pentru sărbătoare în Sala Șemineului. Vetch se minună de mica creatură și o dată încercă chiar să o mângâie, dar otakul își repezi colții ascuțiți la el. Vetch râse.

— Șoimanule, se spune că un om plăcut de o fiară sălbatică este un om căruia Vechile Puteri ale stâncii și râului îi vor vorbi cu voce omenească.

— Se mai spune însă și că vrăjitorii din Gont țin adesea aproape câte o creatură — spuse Jasper, care stătea față în față cu Vetch. — Lordul nostru Nemmerle își are corbul său, iar cântecele spun că Magul Roșu din Ark ducea după sine un vier sălbatic, legat de un lanț aurit. Dar nu am mai auzit de nici un vrăjitor care să țină un șobolan în gluga sa!

Și râseră toți, chiar și Ged. Fu o noapte veselă și era fericit să fie acolo, la căldură și bună dispoziție, sărbătorind alături de colegii săi. Dar, ca tot ceea ce-i spunea Jasper, gluma îl făcu să strângă din dinți.

În acea noapte, Lordul din O era oaspetele școlii, el însuși un vrăjitor renumit. Fusese un elev de-al Arhimagului și revenea uneori la Roke pentru Festivalul Iernii și Dansul cel Lung al verii. Alături de el era doamna sa, subțirică și tânără, strălucitoare ca arama nouă, cu părul negru încoronat cu opale. Prezența unei femei în sălile Marii Case era rară, iar unii Maeștri o priveau pieziș, dezaprobator. Dar tinerii ucenici nu își dezlipeau o clipită privirile de la ea.

— Pentru una ca aceasta — îi spuse Vetch lui Ged — aș face mari vrăji... Oftă, apoi râse.

— Nu e decât o femeie — răspunse Ged.

— Și Prințesa Elfarran nu era decât o femeie — zise Vetch — și de dragul ei tot ținutul Enlad fu prădat și Magul Erou din Havnor își pierdu viața, iar insula Soléa fu scufundată în mare.

— Povești — spuse Ged. Dar mai apoi prinse și el la rândul

său a se uita la Doamna din O, întrebându-se dacă într-adevăr exista o asemenea frumusețe aducătoare de moarte, cum povesteau vechile istorii.

Maestrul Incantațiilor cântă Vitejiile Tânărului Rege și cântară cu toții Colinda de Iarnă. Acum, în scurtul răstimp dinainte de a se ridica cu toții de la mese, Jasper se înălță în picioare și merse la masa cea mai apropiată de cămin, unde erau așezați Arhimagul, Maeștrii și oaspeții și îi vorbi Doamnei din O. Jasper nu mai era de-acum un băiețandru, ci un tânăr înalt și bine legat, cu mantia prinsă la gât în fir de argint, căci și el fusese făcut vrăjitor anul acela, iar încuietoarea de argint era dovada trecerii sale. Doamna zâmbi la vorbele sale și opalele îi luciră, radiind în părul negru. Apoi, după ce Maestrul încuviință înclinând din cap, Jasper urzi pentru ea un farmec de iluzie. Un copac alb se ivi din podeaua de piatră. Ramurile sale atingeau grinzile acoperișurilor înalte ale sălii și pe fiecare rămurică a fiecărei crengi strălucea un măr de aur, fiecare un soare, căci acesta era Copacul Anului.

Dintr-o dată, o pasăre zbură printre crengi, în întregime albă, cu coada aidoma unei căderi de zăpadă, iar merele aurite își pierdură strălucirea și se făcură semințe, fiecare o picătură de cristal. Căzură din copac ca un ropot de ploaie și deodată se răspândi în jur o aromă dulceagă, în timp ce copacul, legănându-se, dădea frunze de foc rozaliu și flori albe ca stelele. Apoi iluzia se risipi. Doamna din O exclamă cu plăcere și-și înclină capul strălucitor dinaintea tânărului vrăjitor, lăudându-i măiestria.

— Vino să locuiești alături de noi în O-Tokne. Nu-i așa că poate să vină, Lordul meu? — îl întrebă ea, ca un copil, pe soțul neînduplecat. Dar Jasper spuse doar:

— Când voi fi învățat talente demne de Maeștrii mei și de lauda Măriilor Voastre, doar atunci aș veni cu bucurie și cel mai bucuros aș fi să vă servesc.

Astfel îi mulțumi pe toți cei de față, în afară de Ged. Se alătură și el cuvintelor de laudă ale celorlalți, dar nu le spuse din inimă. *Aș fi putut să mă descurc mai bine* își spuse înciudat amarnic, iar după gândul acesta, toată veselia acelei seri se întunecă pentru Ged.

Capitolul 4

Eliberarea Umbrei

Dar nu putea sa deslușească încotro avea s-o apuce în anii ce urmau să vină

PRIMĂVARA ACEEA GED ÎI VĂZU puțin pe Vetch și pe Jasper, căci ei erau de-acum vrăjitori și studiau alături de Maestrul Modelator în taina Dumbrăvii Statornice, acolo unde nu le era îngăduit să pășească ucenicilor. Ged rămase în Marea Casă, lucrând cu Maeștrii la toate îndeletnicirile demne de vrăjitori, cei care urzesc magie, dar nu poartă toiag. Învață aducerea vântului, stăpânirea vremii, găsirea și legarea, artele făurarilor de vrăji și a celor care le cântă, povestitorii, secretele maeștrilor incantațiilor, atotvindecătorilor și cunoscătorilor de ierburi. În puterea nopții, singur în celula lui de dormit, cu o mingiuță de lumină fermecată arzând deasupra cărții, în loc de lampă sau lumânare, studia Runele Avansate și Runele lui Ea, care sunt invocate în Marile Vrăji. Începea să stăpânească toate aceste măiestrii cu ușurință și se zvonea printre studenți că Maeștrii îl credeau pe băiatul din Gont cel mai rapid student dintre câți fuseseră la Roke. Se povestea și despre otakul său, ce se credea a fi un spirit deghizat care-i șoptea la ureche lucruri înțelepte și se mai spunea chiar că, la sosirea sa la Școală, corbul Arhimagului l-ar fi numit pe Ged *Cel ce va fi Arhimag*. Dacă credeau sau nu aceste istorisiri, ori dacă îl plăceau sau nu pe Ged, majoritatea colegilor săi îl admirau și abia așteptau să-l însoțească când era cuprins de o poftă rară și nestăvilită de a le conduce jocurile, în serile târzii de primăvară. Dar, în cea mai mare parte, era reținut, mândru și silitor și se ținea deoparte de la jocuri. Dintre toți aceștia, însă, în absența lui Vetch, nu avea prieteni și nici nu dorea vreunul.

Avea cincisprezece ani, prea tânăr ca să poată învăța vreuna dintre Marile Arte ale vrăjitorului sau magului, celui căruia-i este dat să poarte toiagul. El învață însă atât de repede artele iluziei, încât Maestrul Preschimbător, și el fiind tânăr, începu în curând să-i predea separat de ceilalți și să-i spună despre adevăratele Vrăji de Luare a Formei. Îi explică cum, dacă un lucru este într-adevăr preschimbat în alt lucru, numele său trebuie schimbat pe tot timpul cât durează vraja și cum aceasta afectează numele și natura lucrurilor care-l înconjoară. Îi vorbi despre primejdiile luării altei forme, mai ales atunci când vrăjitorul este cel ce-și transformă propria lui formă, căci poate cădea pradă propriei sale vrăji. Încetul cu încetul, convins că băiatul îl înțelege, tânărul Maestru începu să facă mai mult decât doar să-i povestească despre aceste mistere. Îl învață, una după cealaltă, Marile Vrăji de Preschimbare și îi dădu să studieze Cartea Preschimbării. Făcu acestea fără a-i da de veste Arhimagului și, deși nu avea intenții rele, nu era un lucru tocmai înțelept.

Ged lucra acum și cu Maestrul Chemărilor, dar acesta era un om neînduplecat, îmbătrânit și îndârjit de vrăjitoria adâncă și sumbră pe care o preda. Nu se ocupa cu iluziile, ci numai cu magia adevărată, chemarea acelor energii ca lumina, căldura, forța care atrage magnetul și acele forțe pe care oamenii le percep drept greutate, formă, culoare, sunet — adevăratele puteri, izvorâte din energiile nemărginite ale universului, pe care nici o vrajă legată de om nu ar putea să le sece sau să le dezechilibreze. Studenții lui știau deja de la ceilalți Maeștri cum să stăpânească vremea sau mările, dar acest Maestru fu cel care le arătă de ce un vrăjitor adevărat folosește astfel de vrăji doar la mare nevoie, căci chemarea unor astfel de forțe pământești duce la schimbarea pământului din care ele fac parte.

— Ploaia de deasupra insulei Roke poate aduce secetă în Osskil — spuse el — și atmosfera calmă în Capătul Estic poate fi furtună și devastare în Vest, dacă habar n-ai ce faci.

Cât despre chemarea lucrurilor adevărate, a oamenilor în viață și a trezirii spiritelor morților, a invocării Celor Nevăzute, acele vrăji care-i sunt cele mai de preț unui Chemător și unui mag, de acestea nu le vorbea aproape niciodată. O dată sau de vreo două ori Ged încercase să-l facă să-i dezvăluie puțin din acest mistere, dar Maestrul era neînduplecat, privindu-l lung și întunecat, până când Ged nu mai îndrăzni să încerce. 65

Câteodată nu-i venea ușor nici să facă vrăji mult mai mărunte decât cele pe care le învățase de la Maestrul Chemărilor. Anumite rune, din anumite pagini ale Cărții Măiestriei, i se păreau cunoscute, deși nu-și amintea unde le mai văzuse. Preț de o clipă, îl duseră cu gândul la umbrele dintr-o cameră întunecată, la o ușă închisă și la umbre care se năpusteau asupra-i din colțul de lângă acea ușă. Puse în grabă deoparte astfel de gânduri și amintiri și continuă. Își spuse că aceste momente de frică și întunericime, nu puteau fi decât umbrele propriei sale ignoranțe. Cu cât învăța mai mult, cu atât avea mai puține de temut, până când, la urmă, odată cu dobândirea puterii sale depline de Vrăjitor, nu va mai trebui să se teamă de nimic în lume, de absolut nimic.

ÎN A DOUA LUNĂ A acelei veri, toată școala se adună din nou în Marea Casă, ca să sărbătorească Noaptea Lunii și Dansul cel Lung, care în acel an se potriviră ca un singur festival, de două nopți. Asemenea potrivire nu se întâmpla decât o dată la cincizeci de ani. Toată noaptea cea dintâi, cea mai scurtă noapte cu lună plină din acel an, pe câmpuri cântară flauturi, iar străzile înguste din Thwil se umplură de tobe și torțe, iar cântecele se întinseră departe, până peste apele Golfului Roke, scăldate de lumina lunii. Dimineața următoare, în timp ce soarele răsărea, Cântăreții din Roke începură să cânte lunga Vitejie a lui Erreth-Akbe, care povestește cum au fost clădite turnurile albe din Havnor și descrie călătoriile lui Erreth-Akbe din Insula cea Veche,

Ea, prin tot Arhipelagul și Capetele sale, până la cel mai îndepărtat Capăt Vestic, la marginea Mării Largi unde îl întâlni pe dragonul Orm. Oasele sale în armura străpunsă mai zac încă printre oasele dragonului, pe malul singuraticului Selidor, însă sabia sa încă mai arde roșiatică la asfințit, înfiptă pe cel mai înalt turn din Havnor, ce veghează Marea Tăinuită. Când terminară cântecul, începu Dansul cel Lung. Orășenii, Maeștrii, studenții și fermierii toți împreună, bărbați și femei deopotrivă, dansau în praful încălzit și în amurgul care se lăsa peste toate străzile din Roke până la plajele mării, în ritmul tobelor și tonul tărăgănat al flautelor și cimpoaielor. Dansară până în apa mării, sub clar de lună, până trecu noaptea și muzica se topi. Pe când estul se lumina, se adunară din nou, înapoi la plaje și pe străzi. Tobele tăceau acum, lăsând flautele să cânte domol, dar pătrunzător. La fel se întâmplă pe fiecare dintre insulele Arhipelagului în acea noapte: toate insulele despărțite de mare se uniră într-un singur dans și o singură muzică.

Când Dansul cel Lung luă sfârșit, mai toți oamenii dormiră toată ziua și se adunară din nou, pe înserat, să mănânce și să bea. Un grup de tineri, ucenici și vrăjitori, își aduseseră cu ei cina, afară din sala de mese, ca să stea doar între ei într-o curte a Marii Case. Vetch, Jasper și Ged erau cu toții acolo, împreună cu șase sau șapte alți băieți și câțiva băiețandri, eliberați pentru scurt timp din Turnul Izolat, căci acest festival îl scosese chiar și pe Kurremkarmerruk din Turnul său. Cu toții se ospătau, râdeau și făceau magii doar de dragul de a-și arăta iscusința, ca și când ar fi ținut să uimească curtenii vreunui rege. Unul dintre băieți luminase curtea cu o sută de stele de lumină fermecată, colorate ca niște bijuterii ce se legănau într-un alai lent, înțesate printre stelele adevărate. Alții doi jucau popice cu mingi de flacără verzuie. Popicele săreau și se fereau când se apropiau mingile. În tot acest răstimp, Vetch stătea, picior peste picior, mâncând pui fript, în mijlocul văzduhului. Unul dintre băieții mai tineri încercă

să-l aducă pe pământ, dar Vetch pluti puțin mai sus, unde acesta nu-l mai putu ajunge și rămase prin aer, zâmbind. Din când în când mai arunca câte un oscior de pui, care se transforma într-o bufniță și zbura țipând prin pânza de steluțe. Ged trăgea după bufnițe cu săgeți din firmituri de pâine și le doborâ, iar când atingeau pământul rămâneau din ele doar oase și firmituri și iluzia se topea. Încercă și Ged să i se alăture lui Vetch în aer, dar pentru că nu deținea cheia vrăjii, trebui să fluture din brațe ca să se mențină în văzduh și toți râdeau nevoie mare de ridicările, brațele agitate și căderile sale. Nu se lăsă păgubaș, pentru a-i mai face pe ceilalți să râdă, amuzându-se și el deopotrivă, căci după aceste două nopți lungi de dans sub clar de lună, muzică și magie, era într-o stare de spirit tulbure și sălbatică, pregătit să înfrunte orice i s-ar fi ivit în cale. 67

Într-un final, pluti în jos, în picioare, chiar lângă Jasper, iar acesta, care nu râdea niciodată tare, plecă de-acolo zicând:

— Iată un Șoiman care nu poate zbura...

— Dar ce, este cumva Jaspul o piatră prețioasă? — îi răspunse Ged, rânjind. — O, tu, bijuterie printre vrăjitori! O, tu nestemată din Havnor, sclipește pentru noi!

Băiețandrul care aprinsese luminile jucăușe trimise una să danseze și să sclipească chiar deasupra capului lui Jasper. Nu chiar atât de calm ca de obicei și încruntat, Jasper îndepărtă cu mâna luminița și o stinse cu un gest scurt.

— M-am săturat de copii mici, de zgomot și de prostii — spuse el.

— Ești pe cale să devii un adult adevărat, tinere — remarcă Vetch de la înălțime.

— Dacă-ți arde de tăcere și mohoreală — adăugă unul dintre băieții mai tineri — poți oricând să încerci Turnul.

Ged îi zise:

— Dar ce dorești tu de fapt, Jasper?

— Îmi doresc să stau în compania celor egali mie — spuse Jasper. — Vino, Vetch. Să -i lăsăm pe ucenici să se joace în continuare cu jucăriile lor.

Ged se întoarse să îl privească pe Jasper.

— Dar ce au vrăjitorii în plus față de ucenici? — întrebă el. Vocea îi era liniștită, dar, dintr-o dată, toți ceilalți băieți tăcură, căci, atât în tonul său cât și în cel al lui Jasper, se simțea acum simplă și clară pizma, ca atunci când tragi oțelul afară din teacă.

— Puterea — spuse Jasper.

— Îți întrec puterea pas cu pas.

— Mă provoci?

— Da, te provoc.

Vetch se aruncă pe pământ și se puse între ei, întunecat la față.

— Ne sunt interzise duelurile de vrăjitorii și o știți bine și voi. Încetați dară!

Ged și Jasper tăcură, căci știau prea bine legile din Roke și vedeau că Vetch era îndemnat de iubire, în timp ce pe ei îi împingea ura. Și totuși, mânia lor se înteți, în loc să se liniștească. Acum, dându-se puțin în lături ca să-l audă doar Vetch, Jasper îi spuse zâmbind rece:

— Cred că mai bine i-ai aminti prietenului tău căprar despre legea care-l protejează. Are o mutră jalnică. Mă mir că a crezut că aș putea accepta vreodată să mă întrec cu el, unul care miroase a capră, un ucenic care nu știe nici măcar Prima Schimbare?

— Jasper — spuse Ged — ce știi tu de ce sunt eu în stare?

Pentru o clipă, fără să se rostească vreun cuvânt, Ged dispăru de sub privirile lor, iar în locul lui se ivi un vultur semeț, țipând din ciocul deschis, apoi Ged reapăru în lumina pâlpâitoare a lanternei, cu privirea-i întunecată ațintită spre Jasper.

Jasper făcu un pas în spate, mirat, dar ridică apoi din umeri și nu spuse decât:

— O simplă iluzie.

Ceilalți vociferară. Vetch spuse:

— Aceasta nu a fost doar o iluzie. A fost o preschimbare adevărată. Și destul acum, Jasper, ascultă-mă...

— A fost îndeajuns să ne dăm seama că a furișat o privire în Cartea Preschimbării când nu-l vedea Maestrul, și atunci ce? Continuă, Căprarule. Îmi place capcana asta pe care ți-o așterni singur. Cu cât încerci să-mi fii egal, cu atât arăți de fapt ce ești.

La auzul acestora, Vetch se întoarse dinspre Jasper și-i spuse foarte încet lui Ged:

— Șoimanule, n-ai vrea să fii tu un bărbat adevărat și să lași asta deoparte acum. Vino cu mine.

Ged își privi prietenul și-i zâmbi, dar nu spuse decât:

— Ține-mi-l puțin pe Hoeg, te rog!

Puse micuțul otak, care-i stătea pe umeri ca de obicei, în mâinile lui Vetch. Până atunci nu lăsase pe nimeni să-l atingă, dar veni acum la Vetch și i se urcă pe braț, cuibărindu-i-se pe umăr, cu ochii mari și sclipitori mereu la stăpânul său.

— Acum — îi spuse Ged încet ca și mai înainte — ce o să faci ca să arăți că ești mai presus de mine, Jasper?

— Nu trebuie să mișc un deget, Căprarule. Și totuși o voi face. Îți voi acorda o șansă — o ocazie. Invidia te mănâncă ca un vierme într-un măr. Să scoatem dară viermele. O dată, pe Dealul Roke te-ai lăudat că vrăjitorii din Gont nu se joacă cu magia. Vino acum la Dealul Roke și arată-ne ce fac ei de fapt. Și abia după aceea îți voi arăta, poate, puțină vrăjitorie.

— Da, aș fi foarte interesat să văd asta — răspunse Ged. Băieții mai tineri, obișnuiți să-l vadă răbufnind la cea mai mică urmă de provocare sau insultă, se mirau acum de calmul său. Vetch însă nu-l privea mirat, ci cu o teamă crescândă. Încercă să intervină din nou, dar Jasper spuse:

— Hai, nu te băga în asta, Vetch. Ce vei face cu șansa pe care

ți-o dau, Căprarule? Ne vei arăta vreo iluzie, niscaiva farmece cu care se vindecă caprele de râie?

— Și ce anume ai vrea să fac, Jasper?

Băiatul mai mare ridică din umeri:

— Din partea mea, n-ai decât să chemi și un spirit dintre morți!

— O voi face.

— Vezi să nu. — Jasper privi țintă la el, furia arzându-i deodată mai aprig decât disprețul. — Nu o vei face. Nu ești în stare. Te tot lauzi și...

— Pe numele meu, o voi face!

Pentru o clipă, rămaseră cu toții complet nemișcați.

Depărtându-se de Vetch, care l-ar fi oprit chiar și cu forța, Ged țâșni afară din curte, fără să privească înapoi. Luminițele jucăușe de deasupra lor pieriră, stingându-se încet. Jasper ezită o secundă, apoi îl urmă pe Ged. Restul veniră după ei, stingheriți, în tăcere, curioși și înfricoșați.

Pantele Dealului Roke urcau întunecate pierzându-se apoi în întunericimea nopții de vară, înainte de răsăritul lunii. Prezența acelui deal, acolo unde se înfăptuiseră multe minuni, era grea, de piatră, în aerul de deasupra lor. Când ajunseră la poalele dealului, se gândiră la cât de adânci îi erau rădăcinile, mai adânci chiar decât marea, până la străvechile focuri oarbe și tainice din inima pământului. Se opriră la panta estică. Stelele atârnau deasupra ierbii negre, peste creasta dealului. Nu bătea nici o pală de vânt.

Ged urcă câțiva pași mai sus de unde erau ceilalți, se întoarse și spuse răspicat:

— Jasper! Pe al cui spirit să-l chem?

— Cheamă pe cine dorești. Oricum nu te va asculta nici unul. — Vocea lui Jasper tremură puțin, poate de mânie. Ged îi răspunse încet, în batjocură:

— Ți-e frică?

Nici nu mai aşteptă răspunsul lui Jasper, dacă-i mai dădu vreunul. Nici că-i mai păsa de Jasper. Acum, că ajunseseră pe Dealul Roke, ura şi furia se dispersară, înlocuite de o pură siguranţă de sine. Nu trebuia să mai invidieze pe nimeni. Ştia că puterea sa, în acea noapte, pe acel pământ fermecat, era mai mare decât fusese vreodată, umplându-l până la a-l face să tremure de simţământul că avea o putere greu de ţinut sub control. Ştia acum că Jasper îi era cu mult inferior şi fusese probabil trimis doar pentru a-l aduce pe el acolo în noaptea aceea şi nu-i era nici măcar rival, ci un simplu servitor al destinului lui Ged. Simţea rădăcinile dealului cufundându-se în jos şi tot mai jos în întuneric, iar deasupra capului văzu focurile uscate şi îndepărtate ale stelelor. Între dealul de sub picioare şi stelele de deasupra, toate lucrurile erau la comanda sa, în puterea sa. Stătea în centrul întregii lumi. 71

— Nu te teme — spuse el, zâmbind. — Voi chema spiritul unei femei. Nu trebuie să te temi de o femeie. O voi chema pe Elfarran, Doamna Vitejiilor din Enlad.

— A murit acum o mie de ani, oasele ei zac departe, sub Marea lui Ea şi poate nici n-a existat vreodată cu adevărat o astfel de femeie.

— Oare contează pentru morţi anii şi distanţele? Să mintă Cântecele? — spuse Ged cu aceeaşi batjocură uşoară şi spunând apoi: — Priveşte aerul dintre mâinile mele — se întoarse cu spatele la ceilalţi şi rămase nemişcat.

Cu un gest lent îşi întinse braţele, gestul de bun-venit care deschide o invocare. Începu să vorbească.

Citise runele acestei Vrăji de Chemare în cartea lui Ogion, acum mai bine de doi ani şi nu le mai văzuse niciodată de atunci. Atunci le citise în întuneric. Acum şi în acest întuneric, parcă le citea din nou de pe pagina deschisă dinainte-i, în noapte. Dar acum înţelegea ceea ce citea, rostind cuvintele cu voce tare, unul după celălalt, văzând semnele care arătau cum trebuie ţesută vraja, cu ce fel de voce, ce

mișcare a corpului și a mâinii.

Ceilalți băieți îl priveau, tăcuți, nemișcați, mai tremurând câteodată. Marea vrajă începea să se închege. Vocea lui Ged era încă domoală, dar se schimbă într-un cântec gros, iar cuvintele pe care le rostea nu le erau cunoscute. Tăcu. Deodată, vântul se ridică, urlând prin iarbă. Ged căzu în genunchi și strigă o chemare. Apoi căzu înainte, de parcă ar fi îmbrățișat pământul întreg cu brațele-i deschise, iar când se ridică, ținea ceva întunecat în mâinile și brațele tensionate. Ținea ceva atât de greu încât tremura de efort, iar picioarele abia îl țineau. Vântul fierbinte se unduia, smulgând ierburile negre de pe deal, iar dacă mai sclipea vreo stea, nimeni nu ar mai fi putut s-o vadă.

Cuvintele fermecate sâsâiră și se bâlbâiră pe buzele lui Ged, apoi strigă, tare și răspicat: — *Elfarran!*

Strigă din nou numele: — *Elfarran!*

Masa diformă de întuneric pe care-o ridicase se rupse în bucăți. Se separă și o suliță de lumină luci între brațele sale deschise, un oval fad întinzându-se de jos și până la înălțimea brațelor sale ridicate. În ovalul de lumină se mișcă o formă pentru o clipă, o formă umană: o femeie înaltă ce-i privea peste umăr. Fața-i era frumoasă, cuprinsă de durere și înfricoșare.

Spiritul străluci acolo preț de o clipită. Apoi, ovalul sălciu dintre brațele lui Ged prinse a străluci. Se lărgi și se întinse, o crăpătură în întunericul pământului și al nopții, o sfâșiere a pânzei din care este făcută lumea. Prin ea ardea o strălucire îngrozitoare. Iar prin acea deschizătură deformată se furișă ceva, ca un cheag de umbră neagră, iute și hidoasă, ce se azvârli țintă la fața lui Ged.

Împleticindu-se sub greutatea acelei creaturi, Ged scoase un urlet gros și scurt. Micuțul otak, privind de pe umărul lui Vetch, animalul fără de glas, țipă și el tare și sări ca și când ar fi vrut să atace.

Ged căzu, luptându-se și zvârcolindu-se, în timp ce ruptura de

lumină din întunericul lumii se lărgi și i se întinse deasupra. Băieții care priveau o luară la fugă, iar Jasper se plecă la pământ, ferindu-și ochii de lumina orbitoare. Doar Vetch sări să-și ajute prietenul. Astfel, doar el fu cel care văzu umflătura de umbră care se agățase de Ged, să-i rupă carnea. Era ca o fiară neagră, de mărimea unui copil, deși părea când să se umfle, când să se micșoreze. Nu avea cap sau chip, doar patru labe cu gheare, cu care se agăța și cu care sfâșia. Vetch suspina de frică și totuși își întinse mâinile spre Ged, încercând să-l scape de creatură. Înainte să o poată măcar atinge, se simți legat, nemaiputând să miște.

Strălucirea insuportabilă păli, iar marginile rupte ale lumii se închiseră. În apropiere, o voce vorbea atât de încet, ca un copac ce șoptește, ca susurul unei fântâni.

Lumina stelelor sclipi din nou, iar ierburile de pe deal se albiră de lumina lunii care tocmai răsărea. Noaptea se vindecă. Echilibrul dintre lumină și întuneric era acum stabil și reașezat la locul său. Umbra cu chip de fiară dispăru. Ged zăcea dărâmat pe spate, cu brațele aruncate în lături, de parcă mai făceau gestul de bine-venire și invocare. Fața-i era înnegrită de sânge și pe cămașă avea pete mari și negre. Micuțul otak i se cuibări pe umăr, tremurând, iar deasupra sa stătea un bătrân a cărui mantie lucea pal în lumina răsăritului de lună. Era Arhimagul Nemmerle.

Capătul toiagului lui Nemmerle se rotea argintiu peste pieptul lui Ged. Îl atinse o dată încet pe inimă, o dată pe buze, în timp ce Nemmerle șoptea. Ged tresări și buzele i se despărțiră, căutând să respire. Arhimagul ridică apoi toiagul și-l înfipse în pământ, se sprijini cu toată greutatea pe el și-și aplecă fruntea, de parcă abia mai avea putere să stea în picioare.

Vetch reuși să se miște. Privind în jur, văzu că deja veniseră și alții, Maestrul Chemărilor și cel Preschimbător. O vrajă mare nu poate fi făcută fără ca aceștia să prindă de veste și cunoșteau căi pe

care să vină în grabă la nevoie, deși nici unul nu-l întrecu pe Arhimag.
74 Trimiseră acum după ajutoare și unii dintre cei care veniră merseră cu Arhimagul, în timp ce alții, printre care și Vetch, îl duseră pe brațe pe Ged, la odăile Maestrului Ierburilor.

Maestrul Chemărilor rămase de gardă pe Dealul Roke toată noaptea. Nu se mai clintea nimic pe deal, acolo unde țesătura lumii fusese ruptă. Nici o umbră nu se mai târî la lumina lunii în căutarea deschizăturii prin care ar fi putut să se reîntoarcă pe tărâmul său. Fusese alungată de Nemmerle și de zidurile străsnice de vrajă care înconjoară și protejează insula Roke, dar era liberă prin lume acum. Se ascundea, undeva, în lumea largă. Dacă Ged ar fi murit în noaptea aceea, poate ar fi încercat să găsească intrarea pe care o deschisese și să-l urmărească pe tărâmul morții, ori să alunece înapoi, în acel loc de unde venise. De aceea Maestrul Chemărilor aștepta pe Dealul Roke. Dar Ged trăia.

Îl întinseră pe pat, în camera de vindecare, iar Maestrul Ierburilor îi îngriji rănile de pe față, de pe gât și umăr. Erau răni adânci, aspre și rele. Sângele negru ce curgea din ele nu se oprea, țâșnind chiar și de sub frunzele de pelin cu care-i erau înfășurate, ca într-o pânză de păianjen. Ged zăcea orbit și neputincios, febril ca un lemn mocnind în foc și nu era vrajă să-i oștoiască arsurile.

NU PREA DEPARTE, ÎN CURTEA descoperită unde jucau apele fântânii, Arhimagul zăcea și el nemișcat, dar rece, foarte rece. Doar ochii îi erau vii, urmărind căderea apei și freamătul frunzelor sub clar de lună. Cei care-i stăteau alături nu rostiră nici o vrajă și nu încercară să-l vindece. Din când în când mai vorbeau încet între ei și se întorceau apoi iar să-și privească Lordul. Zăcea nemișcat, cu nasu-i acvilin, fruntea înaltă și părul alb, străveziu ca și culoarea oaselor, în lumina lunii. Ca să stabilizeze vraja incontrolabilă și să alunge umbra ce se năpustise asupra lui Ged, Nemmerle își irosise toată puterea și

o dată cu aceasta îl părăsise și puterea trupului. Zăcea pe moarte. Dar moartea unui mare mag, care a pășit de multe ori pe potecile abrupte ale dealurilor din regatul morții, este un lucru straniu. Cel ce stă să moară părăsește lumea pășind cu siguranță, nu bâjbâind, căci drumul nu-i e străin. Când Nemmerle privi printre frunzele copacului, cei care erau de față nu știură dacă urmărea stelele de vară, pălind la lumina zilei, sau celelalte stele, care nu asfințesc niciodată, peste dealuri care nu cunosc răsăritul. 75

Corbul din Osskil, care-l însoțise timp de treizeci de ani, dispăruse. Nimeni nu văzuse unde.

— Îi zboară dinainte — spuse Maestrul Modelator, în timp ce-l păzeau.

Veni ziua, caldă și curată. Marea Casă și străzile din Thwill erau cufundate în tăcere. Nu se ridică nici un glas, până spre prânz când clopotele de fier răsunară în Turnul Maestrului Incantațiilor, trăgând tare.

În ziua ce urmă, Cei Nouă Maeștri din Roke se adunară într-un loc ferit, undeva sub copacii întunecați ai Dumbrăvii Statornice. Chiar și acolo ridicară nouă ziduri de tăcere în jurul lor, ca nimeni să nu le poată vorbi sau să-i poată auzi în timp ce alegeau, dintre toți magii din Terramare, pe cel ce urma să fie Arhimag. Fu ales Gensher din Way. Trimiseră degrabă o corabie pe Marea Tăinuită ca să-l aducă la Roke. Maestrul Cheii-Vântului stătu la pupa și ridică vântul fermecat în pânze, iar corabia porni iute și dusă fu.

GED NU ȘTIA NIMIC DIN toate acestea. Timp de patru săptămâni din vara aceea fierbinte zăcu orb, surd și mut, deși din când în când gemea și țipa ca un animal. Într-un sfârșit, pe când vrăjile vindecătoare ale Maestrului Ierburilor își făceau efectul, rănile începură să i se închidă și febra îi scăzu. Treptat, părea să audă din nou, dar nu vorbea. Într-o zi limpede de toamnă, Maestrul Ierburilor deschise

obloanele camerei lui Ged. De la întunericul acelei nopți de pe Dea-
76 lul Roke, nu mai văzuse decât întuneric. Vedea acum lumina zilei și soarele strălucind. Își ascunse în palme chipul brăzdat de cicatrice și plânse.

VENI ȘI IÆRNA, DÆR GEÐ abia putea să îngaime cuvintele, iar Maestrul Ierburilor îl ținu în continuare în camerele de vindecare, încercând să-i readucă în putere corpul și mintea. Primăvara era la început când Maestrul îl eliberă, trimițându-l mai întâi să-și ofere credința Arhimagului Gensher. Căci nu putuse să li se alăture celorlalți de la Școală când Gensher venise prima oară la Roke.

Nici unuia dintre colegii săi nu li se îngăduise să-l viziteze în lunile când fusese la pat, iar acum, când trecea pe lângă ei, se întrebau unii pe alții *Cine e?* Fusese sprinten, vioi și puternic. Acum, doborât de durere, mergea ezitând și nu își ridica chipul, ferind partea stângă, care era albită de cicatrice. Îi evita pe cei care-l cunoșteau și pe cei pe care nu-l cunoșteau croindu-și drum prin curte, până la Fântână. Acolo, unde odinioară îl așteptase Nemmerle, acum îl aștepta Gensher.

Ca și bătrânul Arhimag, cel nou era în mantie albă, dar, ca toți cei din Way și din Coasta Estică, Gensher era smead, privind sumbru de pe sub sprâncenele groase.

Ged îngenunche și-și oferi credința și ascultarea. Gensher rămase o vreme tăcut.

— Știu ce ai făcut — spuse el într-un sfârșit — dar nu știu ce ești. Nu-ți pot accepta credința.

Ged se ridică și-și puse palma pe trunchiul copăcelului de lângă fântână, ca să se sprijine. Încă își găsea cu greu cuvintele.

— Trebuie să părăsesc Roke-ul, Maestre?

— Vrei să-l părăsești?

— Nu.

— Dar ce dorești atunci?

— Doresc să rămân. Să învăț. Să desfac... răul...

— Nici chiar Nemmerle însuși nu a putut să facă asta. Nu, nu te-aș trimite de pe Roke. Nimic nu te mai poate proteja în afară de puterea Maeștrilor de aici și de cele ce apără această insulă și o feresc de creaturile răului. Dacă ai pleca acum, creatura pe care ai eliberat-o te-ar găsi într-o clipită, ar intra în tine și te-ar poseda. Nu ai mai fi om, ci un *gebbeth*, o marionetă care se supune voinței acelei umbre demonice pe care ai ridicat-o din tenebre până la lumina soarelui. Trebuie să rămâi aici până când vei putea aduna destulă forță și înțelepciune, dacă vei reuși vreodată, încât să te apere de aceasta. Chiar și acum te așteaptă. Cu siguranță te pândește. Ai mai văzut-o din noaptea aceea?

— Doar în vise, Maestre. — După o vreme Ged continuă, vorbind îndurerat și rușinat: — Lord Gensher, nu știu ce a fost. Nu știu ce a fost acel lucru care a ieșit din vrajă și s-a lipit de mine.

— Nici eu nu știu. Nu are nume. Tu ai o mare putere înnăscută, dar te-ai folosit de ea în mod greșit, făcând o vrajă asupra căreia nu ai avut control, fără să știi cum afectează acea vrajă echilibrul dintre lumină și întuneric, dintre viață și moarte, dintre bine și rău. Și ai fost împins să o faci de mândrie și de ură. Te mai miri că rezultatul a fost dezastruos? Ai chemat un spirit dintre cei morți, însă, alături de el, a venit una dintre Puterile nevieții. A venit nechemată, dintr-un loc unde nu există nume. Răul caută să facă rău prin tine. Puterea pe care tu ai avut-o ca să-l poți chema, îi dă putere asupra ta. Ești legat de ea. Aceasta este umbra aroganței tale, umbra ignoranței tale. Și poate să aibă o umbră un nume?

Ged rămase acolo rănit, clătinându-se. Într-un final spuse:

— Mai bine aș fi murit.

— Dar cine ești tu ca să poți decide asta, tu, cel pentru care Nemmerle și-a dat viața? Tu ești în siguranță aici. Vei trăi aici și îți

vei continua pregătirea. Se spune să erai isteț. Du-te și continuă-ți
78 lucrul. Fă-o bine. Este tot ce mai poți să faci.

Astfel încheie Gensher și dispăru dintr-o dată, așa cum obișnuiesc magii. Apa fântânii sărea în lumina soarelui, iar Ged o privi un timp și-i ascultă glasul, gândindu-se la Nemmerle. Odinioară, în curtea aceea, simțise că el însuși era un cuvânt rostit de lumina soarelui. Acum, însă, și întunericul vorbise. Spusese un cuvânt care nu mai putea fi luat îndărăt.

Părăsi curtea și merse la vechea lui cameră din Turnul Sudic, căci o ținuseră liberă pentru el. Stătea singur. Când gongul bătu să anunțe cina merse și el, dar abia putea vorbi cu ceilalți băieți de la Masa cea Lungă, sau abia putea să le arate chipul, deși aceștia îl salutau mereu cu blândețe. Așadar, după o zi sau două, îl lăsară în pace. Își dorea să fie singur, temându-se de răul pe care l-ar putea face sau spune, fără vrerea sa.

Nu erau acolo nici Vetch, nici Jasper și nu întrebă de ei. Băieții pe care înainte îi întrecuse în toate erau acum cu toții înaintea sa, din cauza lunilor pe care le pierduse, iar primăvara și vara aceea studie cu băieți mai tineri decât el. Nu se mai deosebi printre ei, căci cuvintele oricărei vrăji, chiar și cele necesare pentru cel mai simplu farmec de iluzie, i se agățau de limbă, iar mâinile îi tremurau.

ÎN TOAMNĂ TREBUI SĂ MEARGĂ din nou la Turnul Izolat, să studieze alături de Maestrul Numelor. Această sarcină, de care altădată îi fusese groază, îl mulțumea acum, căci tăcerea era ceea ce căuta și-și dorea, mai degrabă să studieze îndelung, acolo unde nu se urzeau vrăji, iar puterea pe care o simțea încă înăuntrul său să nu mai fie chemată să iasă vreodată afară.

Noaptea, dinaintea plecării sale spre Turn, veni la el în cameră un vizitator, purtând o mantie de călătorie maronie și un toiag de stejar placat cu fier. Ged se ridică la vederea toiagului de vrăjitor.

— Șoimanule...

La auzul acestui glas, Ged își ridică privirile. Cel care îi stătea dinainte era Vetch, ferm și neabătut ca întotdeauna, cu fața sa dură mai matură, dar cu zâmbetul neschimbat. Un mic animăluț vărgat și cu ochii sclipitori se pitea pe umărul său.

— A rămas cu mine cât timp ai fost bolnav, iar acum îmi vine greu să mă despart de el. Și mai greu îmi vine însă să mă desparte de tine, Șoimane. Dar merg acasă. Hai, hoeg! Du-te la stăpânul tău adevărat! — Vetch mângâie otakul și-l puse jos pe podea. Se așeză pe culcușul lui Ged și începu să-și spele blana cu limba uscată și maronie ca o frunză mică. Vetch râse, dar Ged nu putea zâmbi. Se aplecă, ascunzându-și fața și mângâie otakul.

— Am crezut că n-o să mai vii la mine, Vetch — spuse el.

Nu vroia să-i reproșeze nimic, dar Vetch răspunse:

— Nu am putut să vin la tine. Maestrul Ierburilor mi-a interzis sa vin, iar în timpul iernii am fost cu Maestrul în Dumbravă, reținut și eu la rândul meu. Nu am fost eliberat până nu mi-am câștigat toiagul. Ascultă! Atunci când vei fi și tu liber, vino la Capătul Estic. Te voi aștepta. Oamenii din orășelele de acolo sunt voioși, iar vrăjitorii sunt bine primiți.

— Liber... — murmură Ged și ridică puțin din umeri, schițând un zâmbet.

Vetch îl privi, nu chiar așa cum obișnuia s-o facă, nici cu mai puțină dragoste, ci poate cu mai multă vrăjitorie. Spuse blând:

— Nu o să rămâi legat de Roke pentru totdeauna.

— Păi... m-am gândit că poate merg să lucrez cu Maestrul în Turn, să fiu unul dintre cei ce caută prin cărți și stele numele pierdute și astfel... astfel să nu mai fac rău, măcar dacă nu pot face prea mult bine...

— Poate — spuse Vetch. — Nu sunt un clarvăzător, dar nu văd dinaintea ta camere pline de cărți, ci mări îndepărtate, dragoni

de foc, turnurile oraşelor şi asemenea lucruri pe care un şoim le vede
80 când zboară sus în ceruri.

— Iar în spatele meu, ce vezi în urma mea? — întrebă Ged şi se ridică în timp ce vorbea, aşa încât lumina fermecată dintre ei, care le ardea deasupra capului îşi aruncă umbra în zid şi pe podea. Apoi îşi întoarse faţa într-o parte şi spuse, bâlbâindu-se — Dar spune-mi unde vei merge, ce vei face?

— Voi merge acasă, să-mi văd fraţii şi sora despre care ţi-am povestit. Era copil mic atunci când am plecat şi în curând îşi va primi Numirea. E ciudat, dacă stau să mă gândesc! Imi voi căuta aşadar, o slujbă ca vrăjitor, undeva printre insuliţe. Ah, aş mai sta să vorbim, dar nu pot, corabia mea pleacă în seara asta şi mareea s-a întors deja. Şoimanule, dacă vreodată drumul tău te duce spre Est, vino de mă caută. Iar de ai vreodată nevoie de mine, trimite-mi de veste şi spune-mi pe nume: *Estarriol.*

La spusele acestea Ged îşi ridică faţa plină de cicatrice, întâlnind ochii prietenului său.

— Estarriol — zise el — numele meu este Ged.

Apoi îşi luară rămas bun în linişte şi Vetch se întoarse şi plecă pe coridorul de piatră, părăsind insula Roke.

Ged rămase nemişcat o clipă, ca cineva care a primit o veste însemnată şi trebuie să-şi lărgească spiritul pentru a o primi cum se cuvine. Vetch îi făcuse un dar nepreţuit, cunoaşterea numelui său adevărat.

Nimeni nu cunoaşte numele adevărat al cuiva, decât el însuşi şi cel care l-a numit. Poate pe parcurs să şi-l spună fratelui său sau soţiei sale, ori prietenului său. Chiar şi aceşti câţiva nu-l vor folosi niciodată dacă o a treia persoană l-ar putea auzi. De faţă cu alţi oameni, ca şi toţi oamenii, i se va spune pe numele ştiut, porecla sa — nume ca Şoimanul sau Vetch sau Ogion, care înseamnă *con de brad.* Iar dacă chiar şi oamenii de rând îşi ascund de toţi numele adevărat, în

afară de cei pe care îi iubesc și în care se încred cu totul, cu atât mai mult trebuie s-o facă cei cu darul magiei, căci dezvăluirea numelui lor adevărat este și mai periculoasă, punându-i și pe ei înșiși în mare primejdie. Cel ce cunoaște numele unui om, îi ține viața-n mâini. Astfel, Vetch îi dăduse lui Ged, care-și pierduse încrederea în sine, un dar pe care doar un prieten i-l putea da, dovada unei încrederi statornice, de netăgăduit. 81

Ged se așeză pe salteaua de paie și lăsă globul de lumină să se stingă, eliberând, pe măsură ce dispărea, o pală slabă de gaz. Mângâie otakul, ce se întinse confortabil și-i adormi pe genunchi, de parcă nu mai dormise niciodată altundeva decât acolo. Marea Casă era cufundată în tăcere. Lui Ged îi veni în minte faptul că acesta era ajunul propriei sale treceri, ziua în care Ogion îi dăduse numele. Patru ani trecuseră de atunci. Își aminti de răcoarea izvorului de munte prin care pășise, când îl trecuse dezgolit și nenumit. I se perindară prin gând și alte ape lucitoare ale Râului Ar, unde obișnuia să se scalde. Văzu satul celor Zece Arini de sub pădurile abrupte ale muntelui și umbra dimineții acoperind ulițele colbuite ale satului, focul sărind sub suflul foalelor din cuptorul fierarului într-o după-amiază de iarnă, coliba plină de arome puternice a vrăjitoarei, unde aerul era încărcat de fum și urzeală de vrăji. Nu se mai gândise demult la aceste lucruri. Acum îi reveneau în gând, în noaptea când împlinea șaptesprezece ani. Toții anii și locurile scurtei sale vieți, întrerupte, îi veniră în bătaia minții și îl reîntregiră. În sfârșit știu din nou, după acest lung timp, atât de zadarnic și amar, cine era de fapt și unde se afla.

Dar nu putea să deslușească încotro avea s-o apuce în anii ce urmau să vină. Se temea să-și întrezărească calea.

Dimineața următoare merse pe insulă, cu otakul pe umăr, cum obișnuia înainte. De data aceasta îi luă trei zile și nu două, să ajungă până la Turnul Izolat și-l dureau oasele când zări Turnul deasupra

mărilor capului nordic ce scuipau și șuierau. Înăuntru era întuneric,
82 așa cum își amintea, și Kurremkarmerruk stătea pe jilțul său înalt, scriind liște de nume. Îl privi pe Ged și-i spuse, fără să-i ureze bun-venit, ca și când nici c-ar fi plecat vreodată:

— Du-te la culcare. Oboseala te prostește. Mâine vei putea deschide Cartea de Fapte a Creatorilor și vei învăța numele din ea.

LA SFÂRȘITUL IERNII SE ÎNTOARSE în Marea Casă. Fusese făcut vrăjitor atunci, iar Arhimagul Gensher îi acceptă de data asta credința. De atunci înainte studie marile arte și farmece, trecând de la artele iluziei la înfăptuirea adevăratelor magii, învățând ce îi era necesar pentru a dobândi toiagul vrăjitorului. Greutatea cu care rostea înainte vrăjile îl părăsi în câteva luni și priceperea i se întoarse în mâini. Totuși, nu mai învăța cu aceeași rapiditate, căci învățase lecția grea a fricii. Nu avu parte nici de pieze rele sau întâlniri riscante, nici chiar când încercă Vrăji Mari de Facere și Preschimbare, care sunt cele mai primejdioase. Se întreba câteodată dacă puterea umbrei pe care-o eliberase nu slăbise cumva, ori nu fugise cumva afară din lumea aceasta, căci nu-l mai urmărea în vise. Dar, în adâncul inimii sale, știa că era doar o nesăbuință.

Învăță de la Maeștrii și din vechile cărți ale măiestriei atât cât se putea despre creaturile asemenea celei pe care o eliberase. Nu se puteau afla prea multe. Nu se vorbea direct de o asemenea creatură.

În cel mai bun caz, ici și acolo mai existau indicii despre lucruri care ar fi putut fi de felul fiarei de umbră. Nu era spectrul unei ființe omenești și nici o creatură a Vechilor Puteri ale Pământului și totuși, părea să aibă ceva legături cu acestea. În *Chestiuni despre Dragoni,* pe care Ged o citea cu mare atenție, era o poveste despre un străvechi Lord al Dragonilor care fusese doborât de una dintre Vechile Puteri, o piatră glăsuitoare care se găsea într-un ținut nordic îndepărtat. *La porunca pietrei,* spunea cartea, *acesta glăsui pentru a ridica un spirit din tărâ-*

mul morților, dar puterea sa era strâmbată de voința Pietrei, așa încât, o dată cu spiritul chemat veni de asemenea un lucru nechemat, care-l devoră pe dinăuntru și umblă în forma lui, distrugând oameni. Dar cartea nu spunea ce fel de lucru era și nici nu povestea sfârșitul întâmplării. Nici Maeștrii nu știau de unde ar fi putut să vină o astfel de umbră. Să fi venit din neființă, cum îi spusese Arhimagul? Sau din partea greșită a lumii cum spuse Maestrul Preschimbător? Maestrul Chemărilor spuse:

— Nu știu.

Chemătorul venise adesea să stea cu Ged cât timp fusese bolnav. Era la fel de serios și întunecat, dar Ged îi cunoscu acum partea miloasă și-l îndrăgea.

— Nu știu. Tot ce știu despre acest lucru este că numai o mare putere ar fi putut să cheme o astfel de creatură și, poate că această putere este numai una. Doar o singură voce - vocea ta. Dar în schimb, ce înseamnă asta, nu știu. Vei afla. Trebuie să afli, sau să mori, sau mai rău decât atât...

Vorbea încet, iar ochii îi erau sumbri când îl priveau pe Ged.

— Cum erai doar un băiat, ai crezut că un mag poate face orice. Așa credeam și eu cândva. Și astfel am crezut cu toții. Și adevărul este că adevărata putere a unui om crește și cunoașterea sa se adâncește pe cât i se strâmtează calea, până când într-un final nu mai poate alege singur, ci face numai și numai ceea ce îi este dat să facă...

CÂND ÎMPLINI OPTSPREZECE ANI, ARHIMAGUL îl trimise pe Ged să lucreze cu Maestrul Modelator. Ceea ce se învață în Dumbrava Statornică nu îi părăsește teritoriul. Se spune că acolo nu se poate face nici o vrajă și totuși locul în sine este fermecat. Câteodată, copacii acelei Dumbrăvi se pot vedea, iar alteori nu și nu rămân mereu în același loc în care ar trebui să fie pe insula Roke. Se spune că arborii din Dumbravă sunt ei înșiși înțelepți. Se spune că Maestrul Modelator își învață măiestria supremă în mijlocul Dumbrăvii și că, de ar fi vreo-

dată să moară copacii săi, ar muri deopotrivă și înțelepciunea sa, iar în
84 acele zile apele s-ar ridica și ar îneca insulele din Terramare, pe care Segoy le-a ridicat din adâncuri, în timpuri de dinaintea miturilor, acolo unde sălășuiau oameni și dragoni.

Dar toate acestea sunt zvonuri. Vrăjitorii nu doresc să vorbească despre aceste lucruri.

LUNILE TRECURĂ ȘI ÎN SFÂRȘIT, într-o zi de primăvară, Ged se întoarse în Marea Casă, neștiind ce i se va cere să facă mai departe. La ușa care dă înspre cărarea ce străbate câmpurile până la Dealul Roke întâlni un bătrân, care îl aștepta pe prag. La început Ged nu-l recunoscu, dar apoi își aminti că era cel care îl lăsase să intre în Școală în ziua sosirii sale, cu cinci ani în urmă.

Bătrânul îi zâmbi, salutându-l pe nume și-l întrebă:

— Știi cine sunt eu?

Lui Ged îi veni în minte cum se vorbea mereu despre Cei Nouă Maeștri de la Roke, deși nu cunoștea decât opt: Maestrul Cheii Vântului, Mânuitorul, Maestrul Incantațiilor, al Ierburilor, Preschimbătorul, Chemătorul, Maestrul Numelor și Modelatorul. Se pare că oamenii vorbeau despre Arhimag ca fiind al nouălea. Totuși, atunci când fusese ales noul Arhimag, se întruniră nouă Maeștri ca să-l aleagă.

— Cred că tu ești Maestrul Gardian — spuse Ged.

— Așa e. Ged, tu ți-ai dobândit intrarea la Roke prin faptul că ți-ai dezvăluit numele. Acum îți vei putea câștiga libertatea doar dacă îl vei rosti pe al meu. — Astfel grăi bătrânul zâmbind și așteptă. Ged rămase pe loc, încurcat.

Știa o mie de moduri și vrăji pentru a afla numele lucrurilor și, bineînțeles, și al oamenilor. Această măiestrie făcea parte din ceea ce învățase la Roke, căci fără această deprindere nu se prea putea face multă magie de folos. Dar, ca să afli numele Magilor și al Maeștrilor,

trebuia să știi mult mai multe. Numele unui mag este ascuns mai bine ca un hering în nesfârșitele ape ale mării, păzit mai bine decât bârlogul unui dragon. Farmecul iscoditor va fi contrat de unul mult mai puternic, mecanismele subtile vor eșua, întrebările tâlcuite vor fi abil deturnate, iar forța întrebătoare își va întâlni perechea. 85

— Nu prea lași mult loc de intrare, Maestre — spuse Ged în sfârșit. — Cred că trebuie să stau aici pe câmp și să postesc până voi slăbi îndeajuns încât sa mă pot strecura pe ușă afară.

— Ia-ți cât timp dorești — spuse Gardianul, zâmbind.

Așadar Ged se îndepărtă puțin și se așeză sub un arin pe malul râului Thwilburn, dându-i drumul otakului să se joace în râu și să vâneze crabi pe malurile mâloase. Soarele asfinți, târziu și strălucitor, căci primăvara începuse deja demult. Luminile lanternelor și al globurilor fermecate ce se zăreau prin ferestrele Marii Case umpleau întunericul până la străzile orașului Thwil. Bufnițele țipau peste acoperișuri iar liliecii zburau prin aerul amurgului pe deasupra râului, dar Ged tot mai stătea pe gânduri la cum ar putea, prin forță, iscusință sau vrăjitorie să afle numele Gardianului. Cu cât cugeta mai mult, cu atât vedea mai puțin, iar dintre toate vrăjile pe care le învățase în acești cinci ani la Roke, nu găsea nici una care să poată descuia un secret atât de bine ferecat precum numele unui mag.

Stătea întins pe câmp și adormi sub stele, cu otakul cuibărit în buzunar. După ce soarele se ridică, încă postind, veni la ușa Casei și bătu. Gardianul deschise.

— Maestre — spuse Ged — nu-ți pot lua numele cu de-a sila, căci nu sunt îndeajuns de puternic s-o fac și nici nu te pot păcăli să mi-l spui, căci nu sunt nici îndeajuns de înțelept. Mă mulțumesc dară să rămân aici, să învăț și să servesc la ce îmi vei cere, însă doar dacă mi-ai putea răspunde la o singură întrebare.

— Întreabă-mă.

— Care este numele tău?

Gardianul zâmbi și își spuse numele, iar Ged, repetându-l, păși, pentru ultima dată, în acea Casă.

Când o părăsi din nou, purta o mantie albăstrie și grea, primită în dar de la dregătoria orașului Torningul de Jos, de care fusese angajat, căci acolo era nevoie de un vrăjitor. Mai purta și un toiag, de aceeași înălțime cu el, din lemn de tisă și suflat cu bronz. Gardianul își luă rămas bun, deschizându-i ușa din spate a Marii Case, ușa din corn și fildeș, iar Ged porni în jos, pe străzile din Thwil, până la o corabie ce-l aștepta pe apa mângâiată de lumina dimineții.

Capitolul 5

Dragonul din Pendor

Apoi Ged văzu că turnul cel mai înalt își schimba forma

La vest de Roke, îngrămădite între cele două mari ținuturi Hosk și Ensmer, se înșiruie cele Nouăzeci de Insule. Cea mai apropiată de Roke este Serd, iar cea mai îndepărtată este Seppish, care aproape că atinge Marea Pelnish. Nu se știe cu certitudine dacă într-adevăr sunt nouăzeci de insule, căci dacă numeri doar insulele cu izvoare de apă dulce, ar fi cam șaptezeci, dar dacă numeri fiecare stâncă în parte ar ieși cam o sută și tot nu le-ai termina de numărat pe toate. Și apoi s-ar schimba mareea. Canalele dintre insulițe sunt înguste, iar mareele domoale ale Mării Tăinuite se sparg și se încurcă, ridicându-se atât de sus și coborând atât de mult, încât la flux ar putea fi și trei insule într-un singur loc, iar refluxul ar putea lăsa în urmă doar două. Și totuși, cu tot pericolul mareei schimbătoare, orice copil învață și să vâslească atunci când învață să meargă și toți au câte o bărcuță. Femeile vâslesc și ele de-a lungul canalului, ca să bea o cană de ceai de trestie dulce cu vecinele. Negustătorii își strigă marfa în ritmul cu care își întorc vâslele. Acolo toate drumurile sunt de apă sărată, blocate doar de năvoade legate de la o casă la alta printre strâmtori, ca să prindă peștișorii numiți turbii, ai căror ulei este avuția Celor Nouăzeci de Insule. Există puține poduri între ele, iar orașele sunt mici. Fiecare insuliță este împânzită de ferme și cherhanale de pescari, și toate sunt adunate în comune de câte zece sau douăzeci de insule. Una dintre acestea este Torningul de Jos, cea mai vestică insulă, orientată spre oceanul larg și nu spre Marea Tăinuită, acel colț solitar al Arhipelagului unde nu mai este decât Pendor, insula unde

s-au aciuiat dragonii, iar mai departe de ea se-ntind apele Capătului
90 Vestic, complet părăsit.

PREGĂTISERĂ DEJA ACOLO O CASĂ pentru noul vrăjitor al orașului. Era așezată pe un deal, printre câmpuri verzi de orz, ferită de vântul de vest de o dumbravă de larici care acum erau grei de flori roșii. Din pragul ușii se vedeau acoperișuri de stuf, livezi și grădini și alte insule cu acoperișurile, câmpurile și dealurile lor, iar printre ele o puzderie de canale ale mării, șerpuind lucitoare. Era o casă sărăcăcioasă și lipsită de ferestre, cu pământ bătătorit pe jos, și totuși, o casă mai bună decât cea în care se născuse Ged. Insularii din Torningul de Jos, minunându-se la vederea vrăjitorului din Roke, își cerură iertare pentru simplitatea ei.

— Nu avem piatră pentru construcții — spuse unul.

— Nici unul dintre noi nu este bogat, deși nici nu murim de foame — spuse altul. Iar un al treilea:

— Cel puțin va fi uscată, căci m-am ocupat chiar eu însumi de stufăriș, Domnule.

Pentru Ged era la fel de bună ca un palat. Le mulțumi sincer conducătorilor comunei, apoi toți cei optsprezece localnici plecară la casele lor, fiecare în barca lui și către insula lui, să le dea de veste pescarilor și femeilor că noul vrăjitor era un tânăr straniu și întunecat, care nu spunea prea multe, dar vorbea fățiș, fără mândrie.

Poate că nu avea mult temei de mândrie în această primă însărcinare de vrăjitor a lui Ged. Vrăjitorii instruiți la Roke mergeau adesea la orașe sau castele, să-i servească pe marii lorzi, iar aceștia îi primeau cu multă cinste. În mod obișnuit, acești pescari din Torningul de Jos ar fi avut printre ei doar o simplă vrăjitoare sau magician, care să le apere năvoadele, să le descânte bărcile sau să le vindece animalele și oamenii de boli. Dar în ultimii ani, bătrânul Dragon din Pendor făcuse pui: se spunea că nouă dragoni își aveau acum bârlogul în tur-

nurile mâncate de ruină ale Lorzilor Mării din Pendor, târându-și burțile solzoase în sus și-n jos pe scările de marmură și prin porțile distruse ale castelului. Cum nu găseau hrană pe acea insulă moartă, de vreun an începuseră să zboare în jurul insulei, mânați de foame. Fuseseră deja văzuți de câteva ori deasupra malurilor sud-vestice ale insulei Hosk, fără să se lase la pământ, dar pândind din văzduh turmele de oi, hambarele și satele. Foamea unui dragon este greu de trezit, dar tot atât greu de ostoit. Astfel, Insularii din Torningul de Jos trimiseră de veste la Roke, implorând Maeștrii să le trimită un vrăjitor, care să le protejeze semenii de acea amenințare de la orizontul vestic, iar Arhimagul le găsise frica îndreptățită. 91

— Nu este un loc prea primitor — îi spuse Arhimagul lui Ged în ziua când îl făcu vrăjitor — nu vei găsi acolo nici faimă, nici șanse de îmbogățire, dar poate nici vreo primejdie. Accepți să mergi?

— Da, voi merge — îi răspunse Ged, nu doar din supunere. Din noaptea aceea de pe Dealul Roke, dorințele lui de faimă și de dovedire a priceperii îl lăsau acum atât de rece pe cât înainte îl aprindeau, sufocându-l. Acum era mereu nesigur de puterea sa și se temea să și-o mai pună la încercare. Și totuși, poveștile despre dragoni îl atraseră cu mare curiozitate. În Gont nu fuseseră dragoni pentru multe sute de ani. De asemenea, nici un dragon nu s-ar fi încumetat să se apropie atât încât să poată simți, vedea ori arunca vreo vrajă asupra insulei Roke, astfel încât nu sunt amintiți decât în istorisiri și cântece, dar nu apar nicicând în carne și oase. Ged învățâ tot ce putu la Școală despre dragoni, însă una era să citească despre ei și alta să-i întâlnească. Șansa aceasta i se așternea dinainte și răspunse din toată inima: — Voi merge.

Arhimagul Gensher dădu aprobator din cap, dar privirea îi era sumbră.

— Spune-mi — spuse într-un sfârșit — te temi să părăsești insula Roke? Sau ești nerăbdător să pleci?

— Și una și alta, lordul meu.

Gensher dădu din nou din cap.

— Nu știu dacă fac bine să te trimit departe de siguranța în care te afli aici — spuse el cu o voce slabă. — Nu-ți pot zări drumul. Este ascuns cu totul în întuneric. Iar la Nord există o putere, ceva care te-ar distruge, însă ceea ce este și unde se află exact, dacă ți-e înscrisă în trecut sau te așteaptă pe drum, nu pot să spun, căci nu văd decât umbră. Când oamenii din Torningul de Jos au venit aici, m-am gândit imediat la tine, căci mi s-a părut un loc sigur și ferit unde ai putea să ai destul timp să-ți aduni puterile. Nu știu, însă, dacă există vreau loc sigur pentru tine, sau unde te va duce drumul pe care-l ai de urmat. Nu vreau să te trimit afară în întuneric...

LA ÎNCEPUT, LUI GEĐ I se păru un loc destul de luminos, cu casa aceea sub pomii înfloriți. Locui acolo, privind adesea cerul la vest și-și ținea auzul de vrăjitor ștrunit la sunetul de aripi solzoase. Dar nu veni nici un dragon. Ged pescuia de pe pontonul său și-și îngrijea peticul de grădină. Petrecea zile întregi cântărind în gând o pagină sau un rând din Cărțile Măiestriei pe care le adusese de la Roke, stând afară în aerul verii, sub larici, în timp ce otakul îi dormea alături sau pleca la vânătoare de șoareci în pădure, printre ierburi și margarete. Îi servea pe oamenii din Torningul de Jos ca atotvindecător și stăpânitor al vremii, oricând aceștia i-o cereau. Nici că se gândea că astfel de îndatoriri ar fi fost cu mult mai prejos de un vrăjitor adevărat, căci fusese un copil vrăjit printre oameni mult mai săraci decât aceștia. Oricum, nu-i cereau să facă prea multe, ferindu-se de el, în parte pentru că era un vrăjitor din Insula Înțelepților, în parte din cauza felului său tăcut și a chipului brăzdat de cicatrice. Aceste lucruri îi făceau pe oameni să nu se simtă în largul lor în preajma sa, deși era doar un tânăr.

Totuși, găsi un prieten, un constructor de bărci care locuia pe

insula vecină, spre est. Numele său era Pechvarry. Se întâlniseră prima oară pe ponton, de unde Ged îl urmărea cum fixa catargul unei bărcuțe. Îl privi pe vrăjitor rânjind și-i spuse:

— Aproape c-am terminat la ce-am trudit o lună întreagă. Cred că dumneata ai fi făcut-o într-un minut, cu un sigur cuvânt, nu-i așa, Domnule?

— Aș fi putut — spuse Ged — dar probabil s-ar fi scufundat în minutul următor dacă nu i-aș fi menținut vraja. Dar dacă dorești...

— Se opri.

— Da, Domnule?

— Păi, asta e o bărcuță de toată frumusețea. Nu-i lipsește nimic. Dar dacă dorești, aș putea să-i fac o vrajă de legare, să o țină nevătămată, sau o vrajă de căutare, să o poată aduce acasă de pe mare.

Vorbi cu ezitare în glas, nevrând să-l jignească pe barcagiu, dar chipul lui Pechvarry se lumină.

— Bărcuța este pentru fiul meu, Domnule, iar dacă ai așterne asupra-i astfel de farmece, ar fi foarte binevoitor din partea dumitale și un gest de prietenie. — Urcă apoi din nou pe ponton și-i luă mâna lui Ged, ca să-i mulțumească.

După aceea, lucrară împreună mai des, Ged întrețesându-și farmecele cu lucrul lui Pechvarry la bărcile pe care le construia sau le repara și, în schimb, Ged învăță de la Pechvarry cum se construiește și cum se navighează o barcă fără ajutorul magiei, căci această simplă deprindere fusese oarecum neglijată pe Roke. Deseori, Ged, Pechvarry și micul său fiu, Ioeth, ieșeau pe mare, prin canale și lagune, navigând ori vâslind o barcă sau alta, până când Ged deveni un marinar priceput, iar prietenia lui cu Pechvarry fu pecetluită.

Dar, târziu în toamnă, fiul constructorului se îmbolnăvi. Mama trimise după vrăjitoarea din Insula Tesk, care se pricepea la vindecat și totul păru să meargă bine, pentru o zi sau două. Dar apoi, în mijlocul unei nopți furtunoase, Pechvarry bătu cu putere la ușa lui Ged,

implorându-l să vină să-i salveze copilul. Ged fugi cu el la barcă și vâsliră în cea mai mare grabă acasă la barcagiu. Vrăjitorul îl găsi pe copil pe salteaua lui de paie, cu mama sa îngenuncheată alături, în tăcere, în timp ce vrăjitoarea făcea fum din rădăcină de sunătoare și cânta Cântecul Nagian, acela fiind cel mai bun leac ce-l știa. Dar îi șopti apoi lui Ged:

— Lordule Vrăjitor, cred că această febră este febra roșie, iar copilul va pieri din cauza ei în noaptea aceasta.

Când Ged îngenunche și-și puse mâinile pe copil, crezu și el același lucru și se trase îndărăt o clipă. În ultima lună a propriei sale boli, Maestrul Ierburilor îl învățase multe din măiestria vindecătorului, iar prima lecție și totodată ultima din acea măiestrie era să vindece rana și să alunge boala, dar să lase spiritul pe moarte să plece.

Mama băiatului îi văzu mișcarea și-i deslușì înțelesul. Scoase un țipăt de durere. Pechvarry se lăsă jos, lângă ea, spunându-i:

— Nevastă, Lordul Șoiman îl va salva. Nu trebuie să plângi. Este el aici acum. Poate să-l salveze.

Auzind vaietul mamei și, văzând încrederea pe care i-o arăta Pechvarry, Ged nu știa cum să facă să nu-i dezamăgească. Își lăsă deoparte propria judecată și se gândi că, dacă i-ar fi putut scade febra, copilul poate ar fi putut fi salvat. Spuse:

— Voi face tot ce-mi stă în putință, Pechvarry.

Se apucă să-l spele pe băiețel cu apă rece de ploaie și aduseră apă abia căzută de-afară. Începu să rostească una dintre vrăjile de stabilizare a febrei. Dar vraja nu ținu și nu avu nici un efect și simți deodată cum copilașul îi moare în brațe.

Adunându-și repede toată puterea, fără să se gândească la el însuși, își trimise propriul spirit după cel al copilului, să-l aducă înapoi acasă. Strigă numele copilului:

— Ioeth! — crezând că distinge un răspuns slab în auzul interior, îl urmări, strigându-l din nou. Apoi îl zări pe băiețel fugind

rapid și departe, înaintea sa, în jos, pe o pantă întunecată, pe versantul unui deal mare. Nu se auzea nici un sunet. Stelele de peste deal nu erau stele pe care ochii săi să le mai fi văzut vreodată. Dar știa constelațiile după nume: Mănunchiul, Ușa, Cel ce se Întoarce, Arborele. Erau acele stele care nu apun niciodată și care nu pălesc la sosirea nici unei dimineți. Îl urmase mult prea departe pe băiatul care murea.

Știind asta, se trezi singur pe dealul întunecat. Era greu să se întoarcă îndărăt, foarte greu.

Se întoarse încet. Puse un picior înainte, încet, pentru a urca din nou dealul, apoi și-l puse și pe celălalt. Urcă pas cu pas, mai îndârjit cu fiecare pas. Și fiecare pas era mai greu decât ultimul.

Stelele nu se clinteau. Nicio pală de vânt nu bătea peste pământul uscat și abrupt. Pe întregul tărâm vast al întunericului, doar el se mișca, încet, urcând. Ajunse în vârful dealului și văzu un zid jos de pietre. Dar peste zid, cu fața spre el, era o umbră.

Umbra nu avea forma vreunui om sau fiară. Era diformă, aproape insesizabilă, dar îi șoptea ceva, deși nu erau cuvinte printre șoaptele sale. Se aruncă la el. Umbra stătea de partea celor vii, iar el de cea a morților.

Ori trebuia să coboare dealul spre ținuturile deșarte și orașele lipsite de lumină ale morților, ori trebuia să pășească peste zid, înapoi la viață, acolo unde-l aștepta creatura fără formă.

Avea în mână toiagul-spirit. Îl ridică. Cu acea mișcare, își simți puterea. Pe când se pregătea să sară peste zidul jos de pietre, direct spre umbră, toiagul începu să ardă cu o lumină albă, o lumină orbitoare în acel loc stins. Sări, simți cum cade și nu mai văzu nimic.

Ceea ce vedeau acum Pechvarry, nevasta sa și vrăjitoarea era cum tânărul vrăjitor se opri în mijlocul vrăjii sale și-l ținu o vreme pe băiat în brațe, fără să se mai miște. Apoi îl puse pe micul Ioeth jos, pe saltea, se ridică și rămase în tăcere, cu toiagul în mână. Dintr-o dată

ridică toiagul și acesta străluci, scoțând un foc alb de parcă ar fi ținut încleștat în mână un fulger și toate lucrurile din colibă luciră straniu, parcă însuflețite de acel moment de foc. Când ochii lor își reveniră după lumina orbitoare, îl văzură pe tânăr zăcând îngrămădit pe jos, lângă salteaua pe care copilul zăcea mort.

Lui Pechvarry i se păru că și vrăjitorul murise. Nevasta sa plângea, însă el era pur și simplu zăpăcit. Vrăjitoarea mai știa din auzite una alta despre magie și căile pe care le alege un vrăjitor adevărat și avu grijă ca Ged, rece și lipsit de viață cum părea, să nu fie tratat ca un om mort, ci ca unul bolnav sau în transă. Fu dus acasă și lăsară o bătrână să-l păzească, să vadă dacă dormea ori se trezea, sau avea să doarmă pentru totdeauna.

Micul otak se ascunsese prin cotloanele casei, așa cum făcea când veneau străini. Rămase în ascunziș în timp ce ploaia bătea în ziduri și focul se stingea, iar noaptea ce se scurgea lent o lăsă pe bătrână ațipind lângă vatră. Apoi otakul se furișă afară și veni lângă Ged, acolo unde băiatul zăcea întins pe pat, țeapăn și mut. Începu să-i lingă mâinile și încheieturile cu limba sa uscată și maronie ca o frunză, îndelung și răbdător. Ghemuindu-se lângă capul lui Ged, îl lingea pe tâmple, pe obrajii cu cicatrice, apoi, încet, pe ochii-i închiși. Și încet încet, sub acea atingere blândă, Ged tresări. Se trezi, neștiind unde fusese sau unde se afla acum și ce era lumina aceea albă și gri din aerul ce-l înconjura. Era lumina zorilor care soseau în lume. Apoi otakul i se încolăci lângă umăr ca de obicei și adormi.

Mai târziu, când Ged se gândi la noaptea aceea, știu că dacă nu l-ar fi atins nimeni atunci, când zăcea acolo, cu spiritul pierdut, dacă nu l-ar fi chemat nimeni cumva înapoi, s-ar fi putut pierde pentru totdeauna. Nu fusese decât înțelepciunea brută și instinctivă a animalului care-și linge tovarășul rănit pentru a-l liniști și totuși, în acea înțelepciune, Ged văzu ceva asemănător cu propria lui putere, ceva ce era la fel de adânc precum vrăjitoria. De atunci încolo, fu con-

vins că omul înțelept este acela care nu se depărtează niciodată de lucrurile vii, fie că sunt înzestrate cu glas sau nu, iar în anii următori se străduí mult să învețe ceea ce putea fi învățat, în tăcere, doar din ochii animalelor, din zborul păsărilor și din gesturile largi și lente ale copacilor.

Reușise atunci, pentru prima oară, să treacă dincolo și să se întoarcă nevătămat. Numai un vrăjitor adevărat o poate face cu ochii deschiși și nici cei mai însemnați magi n-o pot face fără primejdii. Dar el se întoarse la o durere și la o frică. Durerea era pentru prietenul său Pechvarry, iar frica era pentru el însuși. Înțelese acum de ce se temuse Arhimagul să-l trimită de la Roke și ce era acel lucru care întunecase și înnourase chiar și vederea magului când încercase să-i afle viitorul. Căci era întunericul însuși cel ce-l aștepta, lucrul nenumit, creatura care nu aparținea de lumea aceasta, umbra pe care o eliberase sau pe care o crease. Ca spirit, îl așteptase toți acești lungi ani la zidul ce despărțea moartea de viață. Acum îi luase urma, încercând să i se apropie, să-i ia puterea, să-i sece suflul vieții, să-i îmbrace carnea.

În curând, visă creatura în chip de urs, fără cap sau chip. Credea că umbra pipăie pereții casei, căutând ușa. Nu mai avusese un astfel de vis de când i se vindecaseră rănile pe care i le făcuse lucrul acela. Când se trezi era slăbit și rece, iar cicatricele de pe față și umăr îl strângeau și-l dureau.

Începu o perioadă rea. Când visa umbra sau se gândea măcar la ea, îl încerca mereu aceeași groază rece: simțămintele și puterea îl părăseau, lăsându-l încurcat și rătăcit. Se mânie de lașitatea sa, dar asta nu-l ajută deloc. Căută ceva care să-l protejeze, dar nu găsi nimic. Acel lucru nu era din carne, nu era viu, nu era spirit, nu avea nume, neavând decât ființa pe care el însuși i-o dăduse — o putere teribilă în afara legilor lumii însorite. Tot ce știa despre ea era că era atrasă de el și va încerca să-și impună voința prin el, fiind creatura sa. Dar

nu știa în ce formă ar fi putut să vină, neavând încă o formă proprie, nici când și cum va veni.

Clădi cum știu bariere de vrăjitorie în jurul casei sale și al insulei pe care trăia. Astfel de ziduri de magie trebuie reînnoite mereu și curând își dădu seama că-și irosea toată puterea pe această apărare și nu le mai era de nici un folos celor de pe insulă. Ce era de făcut, între doi dușmani, dacă un dragon ar fi venit din Pendor?

Visă din nou, dar de data aceasta umbra era înăuntrul casei sale, lângă ușă, întinzându-se să-l apuce prin întuneric și șoptindu-i cuvinte pe care nu le înțelegea. Se trezi cuprins de frică și trimise o lumină fermecată arzând în aer, luminând fiecare cotlon al căsuței, până nu mai văzu nicio umbră. Apoi puse lemn pe cărbunii din vatră și rămase în lumina flăcărilor ascultând vântul tomnatic bătând cu degete nevăzute în acoperișul de stuf și văitându-se printre copacii mari și goi de deasupra. Chibzui îndelung. O mânie veche i se trezise în inimă. Nu putea suporta această așteptare neputincioasă, încarcerat pe o mică insulă și bolborosind vrăji inutile de ferecare și strajă. Nu putea să scape așa de ușor din capcană. Dacă ar fi făcut-o, le-ar fi trădat încrederea celor de pe insulă și i-ar fi lăsat pradă dragonilor, lipsiți de orice apărare. Nu-i rămânea decât o singură cale.

Dimineața următoare coborî printre pescari, acolo unde ancorează toate bărcile din Torningul de Jos și găsindu-l pe Mai Marele Insulei, îi spuse:

— Trebuie să părăsesc acest loc. Mă aflu în mare primejdie și o arunc și asupra voastră. Trebuie să plec. De aceea îți cer permisiunea de a pleca să înfrunt dragonii din Pendor, astfel încât să se încheie îndatorirea mea față de voi și să pot fi liber să plec. Iar de voi fi înfrânt acum, aș fi și de-ar veni ei aici și e mai bine să aflăm dinainte, decât prea târziu.

Căpetenia Insulei se holba la el cu gura căscată.

— Lordule Șoiman — spuse el — dar acolo sunt nouă dragoni!

— Se spune că opt dintre ei sunt încă pui.

— Da, dar cel în vârstă...

— Îți spun cinstit, trebuie să părăsesc acest loc. Îți cer voie să plec, să vă scap de primejdia dragonilor mai întâi, dacă voi putea.

— Cum dorești, Domnule — spuse omul înnegurat. Toți cei de față gândiră că aceasta era o nesăbuință sau o pornire de curaj nebun a tânărului lor vrăjitor și-l petrecură cu priviri triste, așteptând-se să fie ultima dată când îl mai vedeau. Unii suspectau că n-ar fi vrut decât să scape de sarcină, să plece pe la Hosk în largul Mării Tăinuite. Alții, printre care și Pechvarry, îl socotiră nebun și că-și căuta singur moartea.

TIMP DE PATRU GENERAȚII, TOATE navele ocoliseră malurile Insulei Pendor. Nici un mag nu venise să se-ntreacă cu dragonul ce se așezase acolo, căci insula nu era pe nicio rută de mare, iar lorzii săi fuseseră pirați, negustori de sclavi, războinici, urâți amarnic de toți cei care sălășluiau în părțile sud-vestice din Terramare. Din această cauză nimeni nu încercase să-l răzbune pe Lordul din Pendor, după ce dragonul venise din senin dinspre vest și se năpustise asupra lui și a oamenilor săi, în timp ce se ospătau în turn, și-i înecase cu flăcările gurii sale și-i aruncase pe toți în mare, urlând. Nerăzbunat, Pendor fusese lăsat la cheremul dragonului, cu toate oasele și turnurile sale, cu bijuteriile prădate de la prinții de pe coastele insulelor Paln și Hosk, ce se stinseseră deja demult.

Ged știa prea bine acestea, și chiar mai multe, căci încă de când pusese piciorul pe Torningul de Jos, avusese în minte și se gândea la tot ceea ce învățase despre dragoni. În timp ce-și îndrepta bărcuța înspre vest, fără să mai vâslească sau să folosească priceperea marinarilor, cum îl învățase Pechvarry, ci navigând fermecat, cu vântul magic suflându-i în pânze și cu o vrajă la pupa și la prora ca să le țină în frâu. Aștepta să vadă când insula moartă se va ridica din mare, dinainte-i.

Vroia viteză și de-aceea folosea vântul fermecat, căci se temea mai
100 mult de ceea ce-l urmărea, decât de ceea ce-l aștepta înainte. Dar, o dată cu scurgerea zilei, nerăbdarea lui se transformă din frică într-un soi de cutezanță îmbucurătoare. Cel puțin căuta primejdia din propria sa dorință. Iar cu cât se apropia de pericol, cu atât mai sigur era, cel puțin de data aceasta, poate în ultima oră dinaintea morții sale, că era liber. Umbra n-ar fi îndrăznit să-l urmărească în ghearele dragonului. Valurile alergau tivite în alb pe marea gri și nori gri pluteau deasupra-i, mânați de vântul nordic. O luă spre vest, cu vântul magic suflându-i în pânze, până zări stâncile din Pendor, străzile părăsite ale orașului și turnurile retezate, în ruine.

La intrarea în port, un golf de mică adâncime, potoli vântul magic și-și liniști barca, lăsând-o să plutească în voia valurilor. Apoi îl strigă pe dragon:

— Uzurpator al Pendorului, vino să-ți aperi comoara!

Vocea i se tăie în sunetul valurilor ce se spărgeau de malurile înmormântate în cenușă. Dragonii însă au auzul ascuțit. Acum unul dintre ei își luă zborul de pe vreo ruină fără acoperiș a orașului ca un liliac negru imens, cu aripile subțiri și spatele spinos, rotindu-se în vântul nordic și se îndreptă spre Ged. I se umflă inima când văzu creatura aceea, care pentru ai lui nu era decât un mit și râse țipându-i:

— Du-te și spune-i Celui Bătrân să vină, vierme de vânt ce ești!

Acesta era unul dintre dragonii cei tineri, ieșit cu trei ani în urmă dintr-un ou clocit de o femelă-dragon din Capătul Vestic, care-și depusese imensele ouă acoperite cu piele, cum se spune că fac femelele-dragon, în vreo cameră distrusă și însorită din turn, după care își luase din nou zborul, lăsându-l pe Bătrânul Dragon din Pendor să vegheze asupra puilor când se târâră afară din cojile de ou, ca niște șopârlele otrăvitoare.

Tânărul dragon nu răspunse nimic. Nu era mare pentru un dragon, poate lung cât o corabie cu patruzeci de vâsle, slab ca un vierme

pe tot cuprinsul aripilor negre și membranoase. Nu crescuse încă de tot, nu avea încă nici glas și nici viclenia dragonilor. Se azvârli direct la Ged aflat în mica lui barcă plutitoare, căscându-și fălcile lungi în timp ce se aținti ca o săgeată din văzduh. Ged nu trebui decât să-i lege aripile și membrele cu o vrajă străsnică, trimițându-l ca pe un bolovan în apele mării. Marea plumburie se închise, înghițindu-l.

Alți doi dragoni, asemenea primului, se ridicară de la baza celui mai înalt turn. Tot ca și celălalt, se năpustiră asupra lui Ged și chiar de erau doi, îi legă și pe aceștia și-i înecă. Nici nu-și ridicase încă toiagul de vrăjitor.

Nu după mult timp, de pe insulă mai veniră trei, țintă înspre el. Unul dintre aceștia era cu mult mai mare și focul i se prelingea din fălci. Doi zburară spre el, bătând puternic din aripi, dar cel mare veni rotindu-se din spate, foarte iute, să-l ardă cu tot cu barcă, cu răsuflarea sa de foc. Nicio vrajă de legare n-ar putut să-i țină pe toți trei, pentru că doi veneau dinspre nord și celălalt dinspre sud. În clipa în care—i văzu, Ged urzi o vrajă de Preschimbare și, între o pală de foc și alta, își luă zborul din barcă sub chip de dragon.

Întinzând aripi largi și scoțându-și ghearele, îi înfruntă pe cei doi direct din față, acoperindu-i cu foc, apoi se întoarse către al treilea, care era mai mare decât el și putea scoate foc. Se ciocniră, se izbiră, loviră cu ghearele și se învârtiră rapid, până ce fumul se încolăci în jurul lor, înroșit de strălucirea orbitoare ce le ieșea din gurile înfricoșătoare. Ged zbură dintr-o dată în sus, iar celălalt îl urmări, sub el. În mijlocul zborului, dragonul Ged își deschise aripile, se opri și se aținti asemenea șoimului, cu ghearele întinse ca pentru a apuca, și-l înhăță de gât și dintr-o parte, lovindu-l și doborându-l pe celălalt la pământ. Aripile negre se zbătură și sângele negru de dragon picură cu stropi mari în mare. Dragonul din Pendor reuși să se desprindă și zbură greoi în jos către insulă, unde se ascunse, târând-se în vreo fântână sau peșteră a orașului în ruine.

Ged își reluă deîndată forma, căci era foarte primejdios să-și păstreze chipul de dragon mai mult decât era necesar. Mâinile-i erau înnegrite de sânge fierbinte și era ars la cap de foc, dar nu luă seama la acestea acum. Își trase suflarea și strigă apoi:

— Am văzut șase, din care am ucis cinci și știu de nouă. Ieșiți afară, viermilor!

Pentru o vreme lungă nicio creatură nu mișcă și nu se auzi nici un glas pe insulă, doar zgomotul valurile care se mai izbeau de mal. Apoi Ged văzu că turnul cel mai înalt își schimbă forma, umflându-se într-o parte de parcă-i creștea un braț. Se temea de magia dragonilor, căci dragonii bătrâni sunt foarte puternici și iscusiți la vrăjitorie și magia lor se deosebește de cea a oamenilor. Dar după o clipă, își dădu seama că nu era un truc al dragonului, ci un renghi jucat de proprii săi ochi. Ceea ce crezuse a fi o parte din turn se dovedi a fi umărul Dragonului din Pendor, care-și îndrepta corpul și se ridica încet.

Când se ridică de tot în picioare capul său solzos, țepos și limba despicată în trei i se ridică mai sus decât înălțimea turnului, iar labele din față i se sprijiniră în praful orașului de sub el. Avea solzii negri-cenușii ce atrăgeau lumina soarelui ca și stânca sfărâmată. Era suplu ca un ogar și cât un munte de mare. Ged se holba la el înmărmurit. Nu era vreun cântec sau poveste care să-l fi putut pregăti pentru ce-i vedeau ochii. Aproape că se uită în ochii dragonului și fu cât pe ce să fie prins, căci nimeni nu poate privi dragonii în ochi. Își feri privirile din căutătura verde și uleioasă, care-l fixa și-și ridică înspre el toiagul care acum arăta ca o așchie, ca o rămurică.

— Am avut opt fii, micule vrăjitor — spuse vocea uscată și pătrunzătoare a dragonului. — Cinci au murit, iar unul e pe moarte. Destul. Nu-mi vei câștiga comorile ucigându-mi-i.

— Nu-ți vreau comoara.

Fumul galben șuieră din nările dragonului. Acela era râsul lui.

— N-ai vrea să vii la mal s-o vezi, micule vrăjitor? Merită s-o privești.

— Nu, dragonule. — Dragonii sunt înrudiți cu vântul și focul și nu se războiesc de bunăvoie peste mare. Acesta fusese avantajul lui Ged până acum și și-l menținu. Dar fâșia de apă sărată dintre el și ghearele cenușii imense nu mai prea părea un mare avantaj.

Îi era greu să nu se uite în ochii verzi care-l fixau.

— Tu ești un vrăjitor foarte tânăr — spuse dragonul. — Nu știam că oamenii își pot dobândi puterea atât de tineri.

Vorbea, ca și Ged, în Vechea Glăsuire, căci asta era încă limba dragonilor. Deși folosirea ei îl leagă pe om de adevăr, dragonii îl pot evita. Aceasta este propria lor limbă, pot minți în ea, întorcând cuvintele adevărate în scopuri false, prinzând ascultătorul neștiutor într-un labirint de cuvinte, ca niște oglinzi în care fiecare reflectă doar adevărul, dar nici unul nu duce nicăieri. Ged fusese adesea prevenit de acestea, iar când dragonul vorbea îl asculta cu urechi neîncrezătoare, cu toate îndoielile pregătite. Dar cuvintele păreau simple și clare:

— Ai venit aici ca să-mi ceri ajutorul, micule vrăjitor?

— Nu, dragonule.

— Și totuși, te-aș putea ajuta. Vei avea în curând nevoie de ajutor împotriva acelui lucru care te pândește din întuneric.

Ged rămase înmărmurit.

— Ce este ceea ce te urmărește? Numește-mi acel lucru.

— Dacă aș putea să-l numesc... — Ged se opri la timp.

Fum galben se încolăci peste capul lung al dragonului, ieșind din nările care-i erau ca două cuptoare de foc.

— Dacă l-ai putea numi, l-ai putea stăpâni poate, micule vrăjitor. Poate aș putea să-ți spun numele lui dacă l-aș vedea de-aproape. Și se va apropia, dacă vei aștepta în preajma insulei mele. Va veni oriunde vei merge. Dacă nu vrei să se apropie de tine, trebuie să fugi și să fugi și să nu te oprești din fugă. Și totuși te va urmări. Ai vrei să-i

știi numele?

Ged tăcu din nou. Cum știa dragonul de umbra pe care o eliberase nu putea ghici și nici cum ar putea să afle numele umbrei. Arhimagul îi spusese că umbra nu avea nume. Totuși, dragonii aveau propria lor înțelepciune, căci erau o specie mai străveche decât oamenii. Puțin oameni pot ghici ceea ce știe un dragon și de unde o știe, iar aceia sunt Lorzii Dragonilor. Ged era sigur de un singur lucru. Deși dragonul ar fi putut să-i spună adevărul și ar fi putut într-adevăr să-i spună lui Ged felul și numele creaturii-umbră și să-i dea putere asupra ei, chiar și de grăia adevărul, o făcea doar pentru a-și atinge propriile scopuri.

— Se întâmplă foarte rar — spuse tânărul într-un sfârșit — ca dragonii să le ceară oamenilor favoruri.

— Dar este foarte obișnuit — îi răspunse dragonul — ca pisicile să se joace cu șoarecii, înainte de a-i omorî.

— Dar eu nu am venit aici să mă joc și nici să se joace alții cu mine. Am venit să facem un legământ.

Ascuțit ca o sabie, dar de cinci ori mai lung decât orice sabie era vârful cozii dragonului care se arcui ca și coada unui scorpion peste spatele său smolit, deasupra turnului. Vorbi sec:

— Eu nu închei legăminte. Ce ai avea tu să-mi oferi ce n-aș putea să iau singur de la tine, dacă aș dori?

— Siguranță. Siguranța ta. Jură-mi că nu vei zbura niciodată la est de Pendor, iar eu îți jur că te voi lăsa nevătămat.

Un sunet ca o zgârietură ieși din gâtlejul dragonului, ca o avalanșă îndepărtată, cu căderi de pietre, printre munți. De-a lungul limbii sale trifurcate juca focul. Se înălță mai tare, acoperind ruinele.

— Îmi oferi siguranță! Mă amenințI! Cu ce?

— Cu numele tău, *Yevaud*.

Vocea lui Ged se cutremură când îi rosti numele, și totuși îl rostea clar și tare. La auzul lui, dragonul rămase nemișcat, neclintit întru

totul. Trecu un minut, apoi încă unul și apoi Ged, stând în barca lui plutitoare cât o coajă, zâmbi. Își primejduise viața punând rămășag pe o bănuială trasă din vechile povești despre dragoni învățate la Roke, o bănuială că acest Dragon din Pendor era același care distrusese vestul Osskilului în zilele lui Elfarran și Morred și fusese alungat din Osskil de vrăjitorul Elt, priceput la nume. Bănuiala i se adeveri. 105

— Suntem egali, Yevaud. Tu ai puterea, iar eu îți am numele. Te tocmești?

Dragonul tot nu răspunse.

Se târâse nestingherit mulți ani pe insula unde printre praf, cărămizi și oase zăceau răsfirate armuri aurite și smaralde. Își privise puii negri cu cozi de șopârle jucându-se printre casele dărăpănate și încercându-și aripile de pe stânci. Dormise îndelung la soare, fără să fie trezit de vreo voce sau corabie. Îmbătrânise. Îi venea greu să se mai agite acum, să-l înfrunte pe acest băiat-mag, acest dușman fragil. La vederea toiagului său, Yevaud tresări.

— Poți să alegi nouă pietre din comoara mea — spuse el într-un sfârșit, cu vocea șuierându-i și șerpuind în fălcile lungi. — Cele mai de seama. Alege-le. Apoi pleacă!

— Nu-ți vreau nestematele, Yevaud.

— Ce s-a ales de lăcomia omului? În timpurile străvechi ale Nordului, oamenii prețuiau pietrele strălucitoare... Știu ce vrei, vrăjitorule. Și eu la rândul meu îți pot oferi siguranță, căci eu știu ce te poate salva. Știu singurul lucru care te-ar putea salva. Te urmărește o oroare. Îți voi spune numele ei.

Inima lui Ged sări în piept și strânse în pumn toiagul, stând la fel de nemișcat cum stătuse și dragonul mai înainte. Pentru un moment se căzni în sinea lui cu speranța subită, însuflețită.

Nu se tocmea pentru propria lui viață. Nu putea să-l țină pe dragon în puterea sa decât cu un singur lucru. Lăsă speranța deșartă deoparte și făcu ceea ce trebuia să facă.

— Nu asta este ceea ce-ți cer, Yevaud.

Când rostea numele dragonului era ca și când ar fi ținut creatura imensă într-o lesă care i se strângea la gât. Putea simți în ochii cu care îl țintuia dragonul răutatea străveche și experiența cu oamenii pe care o avea acesta. Îi privea ghearele de oțel lungi cât brațul unui om, pielea ca de piatră și focul care-l păștea în gâtlejul dragonului. Și totuși, lesa se strângea tot mai tare și mai tare.

Îi vorbi din nou:

— Yevaud! Jură pe numele tu că tu și fii tăi nu veți veni niciodată înspre Arhipelag.

Din gâtlejul dragonului izbucniră deodată flăcări orbitoare și zgomotoase și spuse:

— Jur pe numele meu!

Apoi liniștea se așternu peste insulă și Yevaud își coborî capul imens.

Când și-l ridică, iarăși, vrăjitorul plecase, iar pânza bărcii era doar o pată pe valuri, spre est, îndreptându-se spre insulele care împodobeau marea ca nestematele. Cuprins de furie, bătrânul Dragon din Pendor se ridică rupând turnul cu zbaterea corpului său și bătu din aripile care cuprinseră tot orașul în ruine. Dar acel jurământ îl lega și nu-și luă zborul spre Arhipelag, nici atunci și niciodată.

Capitolul 6

Să fii vână

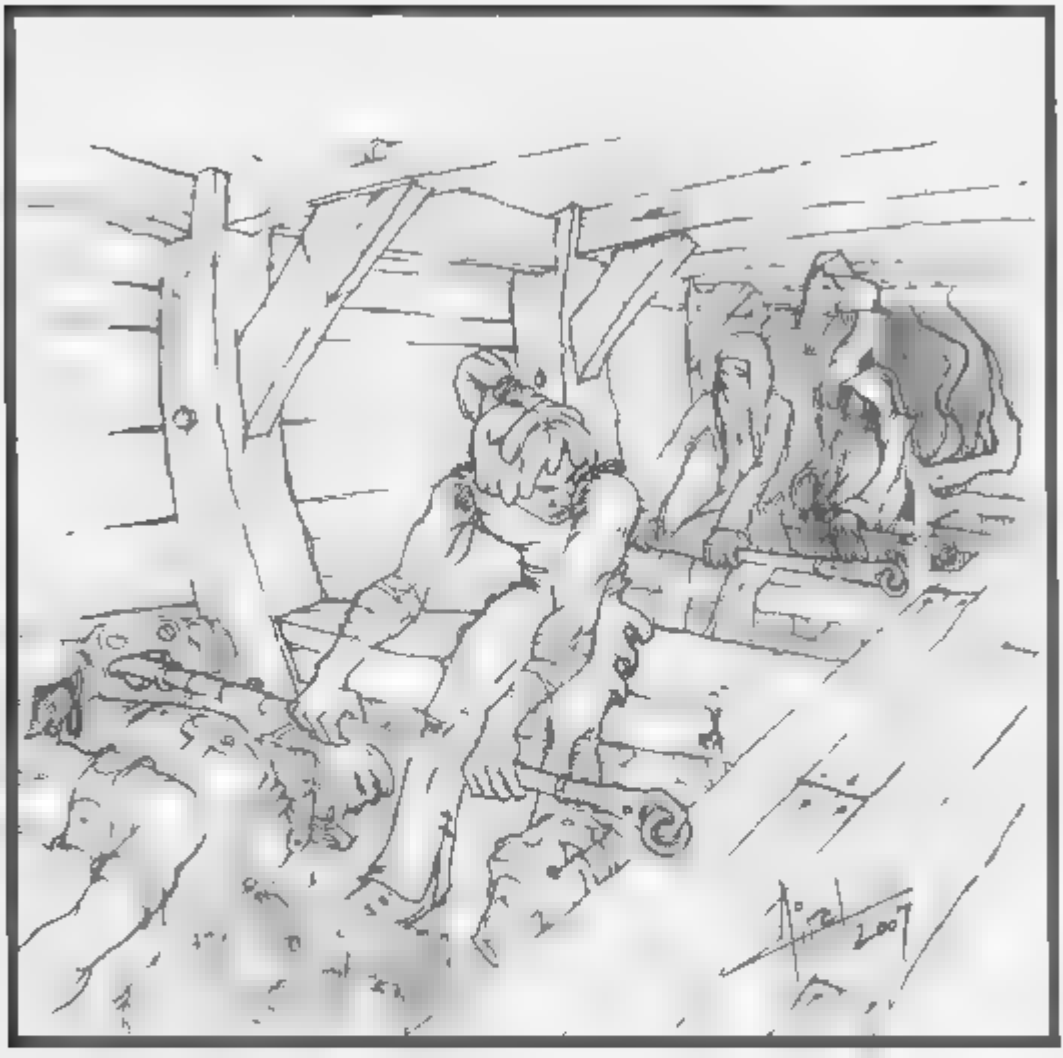

Ged[illegible]azu[illegible]o [illegible]h[illegible]mbare pe fata [illegible] o [illegible]himonos re[illegible]a [illegible]ra[illegible]aturnor

DECUM LĂSĂ ÎN URMĂ INSULA Pendor ce se scufunda în tivitura mării, Ged privi către est și simți din nou cum frica de umbră îi cuprindea inima. Îi era greu să se întoarcă acum de la un pericol vădit, ca și cel al dragonilor, la acea oroare fără de formă ori speranță. Lăsă vântul magic să scadă și continuă să navigheze cu vântul lumii, căci acum nu simțea defel nevoia să se grăbească. Nu putea nici să-și schițeze în minte un plan clar. Ar fi trebuit oare să fugă, așa cum îi spusese dragonul? Dar atunci, unde? La Roke, se gândi, căci măcar acolo era protejat și se putea sfătui cu înțelepții.

Totuși, trebuia mai întâi să se întoarcă la Torningul de Jos și să-și povestească pățaniile celor de pe insulă. Când se răspândi vestea că se întorsese, la numai cinci zile de la plecare, aceștia, împreună cu jumătate din locuitorii cetății veniră în mare grabă, vâslind sau fugind, îl înconjurară, fixându-l cu privirile și ascultându-l cu atenție. Își spuse povestea, iar cineva întrebă:

— Dar cine văzu cu adevărat această minunăție cu dragoni răpuși și dragoni înfruntați? Nu cumva...

— Tacă-ți gura! — spuse tăios Mai Marele Insulei, căci știa, așa cum știau mai toți, că un mag poate știi căi subtile de a spune adevărul și poate ține adevărul doar pentru sine, dar dacă spune un lucru, acesta este negreșit cum îl spune el. Căci în asta îi stă măiestria. Cântăriră apoi spusele magului și începură să simtă cum povara fricii li se ridică de pe umeri și prinseră a se bucura. Se înghesuiră în jurul tânărului lor mag și-i cerură să le mai spună o dată povestea. Mai

veniră și alți insulari, care la rândul lor, voiau s-o asculte din nou.
110 Până la lăsarea serii, nu mai trebui să le-o spună el însuși. O puteau face ei în locul lui, mai bine chiar. Cântăreții satului o potriviseră deja cu un vechi cânt și cântau acum Cântecul Șoimanului. Focuri de tabără ardeau chiar și mai departe de insulele Torningului de Jos, în cetățile de la sud și est. Pescarii strigau veștile de la barcă la barcă, răspândindu-le de la o insulă la alta: Răul fusese înlăturat, dragonii nu vor veni vreodată din Pendor să-i atace!

Noaptea aceea, și doar aceea, îi aduse bucurie lui Ged. Nici o umbră n-ar fi putut să-i dea târcoale de printre strălucirea acelor focuri de mulțumire ce ardeau pe fiecare deal ori plajă, nici de printre horele de dansatori ce-l încercuiau râzând, lăudându-l în cântece și răsucindu-și torțele din care se înălțau scântei scurte, dense și luminoase în bătaia vântului, în noaptea vijelioasă de toamnă.

A doua zi îl întâlni pe Pechvarry, care-i spuse:

— Nu te știam atât de puternic, Lordul meu.

O spuse cu spaimă, căci îndrăznise să-l facă pe Ged prietenul său, dar în glasul său se strecura o umbră de reproș. Deși ucisese dragoni, Ged nu fusese în stare să-i salveze copilașul. După aceasta, Ged simți din nou neliniștea și nerăbdarea care-l mânaseră până la Pendor și care-l izgoneau acum din Torningul de Jos. Deși cei de pe insulă l-ar fi ținut la ei bucuroși tot restul vieții sale, lăudându-l și preamărindu-l, Ged părăsi casa de pe deal chiar în ziua următoare, fără alt bagaj decât cărțile sale, toiagul și otakul de pe umăr.

Plecă într-o barcă, alături de doi tineri pescari din Torningul de Jos, care doriseră să aibă onoarea de a-i vâsli barca. Înaintând printre vasele îngrămădite în canalele estice ale celor Nouăzeci de Insule, pe sub ferestrele si balcoanele ce se apleacă deasupra apei, pe lângă debarcaderele din Nesh, pajiștile ploioase din Dromgan, puțurile de petrol urât mirositoare din Geath, descoperi că faima vitejiei sale i-o luase înainte. Fluierau Cântecul Șoimanului când trecea pe acolo,

îl rugau să rămână peste noapte și să-și spună povestea cu dragoni. Când în sfârșit ajunse la Serd, stăpânul navei căruia îi ceruse să-l ducă la Roke îi răspunse, înclinându-se: III

— Este un privilegiu pentru mine, Lordule Vrăjitor, și o onoare pentru nava mea!

Astfel, Ged lăsă în urmă cele Nouăzeci de Insule, dar când nava se întoarse din Portul Interior al insulei Serd și-și ridică pânzele, fu izbită un vânt puternic de la est. Era un vânt straniu, căci cerul iernatic era curat și vremea păruse blândă în acea dimineață. De la Serd la Roke nu erau decât treizeci de mile și-și continuară drumul. Vântul se înteți, dar ei tot nu se opriră. Micuța corabie, așa cum au mai toți negustorii din Marea Tăinuită, avea pânze lungi care puteau fi rotite de la pupă la proră pentru a prinde vântul mai puternic, iar cel ce o cârmuia era un corăbier dibaci, mândru de priceperea sa. Alunecând când spre sud, când spre nord, potriviră cursul spre est. Vântul aduse nori și ploaie, care se învolburară și se zbătură cu atâta sălbăticie încât corabia fu în mare primejdie de a se răsturna.

— Lordule Șoiman — îi spuse stăpânul corabiei tânărului de lângă el, aflat în locul de onoare de la pupă, dar care, sub vântul și ploaia care-i uda pe toți până la piele, lipindu-le de corp mantiile greoaie, îmbibându-le de apă, nu-i era tocmai ușor de cinstit.

— Lordule Șoiman, nu ar fi poate bine să-i rostești vreun cuvânt vântului acesta?

— Cât de aproape ne aflăm de Roke?

— Am parcurs mai mult de jumătatea drumului. Dar aproape că nu am înaintat deloc în decursul ultimei ore, Domnule.

Ged îi vorbi vântului. Își slăbi puterea și pentru o bucată de vreme, reușiră să păstreze un curs destul de liniștit. Apoi, dintr-o dată, pale de vânt turbate șuierară dinspre sud și când îi izbiră, îi aruncară iară spre vest. Norii se spărgeau și fierbeau pe cer, iar corăbierul urlă cât putu de tare:

— Vijelia asta nesăbuită bate din toate părțile deodată! Doar
112 un vânt magic ar mai putea să ne scoată din vremea asta, Lordul meu.

La spusele acelea, Ged se înnegură, dar cum corabia și oamenii săi erau în pericol din pricina lui, ridică în pânze vântul magic. Nava începu deîndată să despice valurile către est, iar corăbierul se înveseli din nou. Dar încetul cu încetul, deși Ged susținea vraja, vântul magic slăbi, mereu mai firav, până când, pentru câteva clipe bune, corabia părea să fi încremenit pe valuri, cu pânzele slăbite, împresurată de vâltoarea ploii și a vijeliei. Apoi, un zgomot asurzitor, însoțit de o crăpătură fulgerândă se prăvăli asupra corabiei ce fu zgâlțâită din toate părțile, și o împinse spre nord, ca pe o pisică speriată.

Ged își încolăci brațele de un stâlp, căci corabia se înclina într-o parte și strigă:

— Întoarce către Serd, căpitane!

Corăbierul blestemă și urlă că n-o va face:

— Să mă întorc, când am un vrăjitor la bord, iar eu sunt cel mai bun corăbier din Meșteșug și am cea mai ușor de cârmuit navă pe care am avut-o vreodată?

Apoi, când nava se îndreptă, de parcă un vârtej îi prinsese carena, se prinse la rândul lui strâns de stâlpul pupei, ca să nu fie zvârlit peste bord, iar Ged îi spuse:

— Lasă-mă la Serd și îndreaptă-te încotro dorești. Acest vânt nu bate împotriva ta, ci mă urmărește pe mine.

— Bate împotriva ta, un vrăjitor din Roke?

— Nu ai auzit niciodată de vântul din Roke, stăpâne?

— Ba da. Acel vânt ține puterile rele departe de Insula Înțelepților, dar ce are a face cu tine, un îmblânzitor de Dragoni?

— Asta rămâne între mine și umbra mea — răspunse scurt Ged, așa cum răspunde un mag. Și nu mai adăugă nimic. Înaintau acum lin, cu un vânt constant și sub un cer care se curăța treptat, înapoi spre Serd.

În timp ce urca debarcaderele insulei Serd, inima-i era grea și înspăimântată. Venirea iernii scurta zilele tot mai mult și în curând se așternu amurgul. O dată cu el, neliniștea lui Ged creștea și fiecare cotitură a străzilor i se părea o amenințare și trebui să se silească să nu se tot uite îndărăt, la ceea ce ar fi putut să-i pândească pașii. Merse la Hanul Mării din Serd, unde călătorii și negustorii puteau mânca la un preț bun, stabilit de primărie și unde puteau înnopta, în sala susținută de grinzi. Locuitorii acestor insule bogate din Marea Tăinuită erau cunoscuți pentru ospitalitatea lor. 113

Opri puțină carne din mâncarea lui și mai târziu, lângă foc, îl ademeni pe otak să iasă din pliul glugii, unde se cuibărise întreaga zi și încercă să-l convingă să mănânce, mângâindu-l și șoptindu-i — Hoeg, hoeg, micuțule, tăcutule... — Dar otakul nu vroi să mănânce și i se piti în buzunar. Judecând după aceasta, după propria-i nesiguranță pătrunzătoare, după cum arăta însuși întunericul din acea mare încăpere, știu că umbra nu putea fi prea departe de el.

În acest loc nu îl cunoștea nimeni. Erau toți călători, din alte insule, care nu auziseră Cântecul Șoimanului. Nici unul nu-i vorbea. Într-un sfârșit își alese un culcuș și se întinse, dar nu închise un ochi toată noaptea, acolo, în încăperea aceea cu multe grinzi, printre somnul acelor străini. Încercă să-și aleagă drumul toată noaptea, să plănuiască încotro s-o apuce, ce să facă. Dar fiecare alegere, fiecare plan, îi erau blocate de o prevestire a pierzaniei. Umbra era acolo, așteptându-l, pe orice drum ar fi luat-o. Doar de Roke nu se putea apropia umbra. Dar la Roke nu putea merge, oprit de vechile Vrăji Înalte înțesate în jurul insulei, care o protejau. Vântul de la Roke ce i se ridicase împotrivă era semn că lucrul acela ce-l vâna îi era acum din ce în ce mai aproape.

Lucrul acela nu avea formă, orb la lumina soarelui, era o creatură dintr-un tărâm lipsit de lumină, de negăsit în spațiu sau timp. Trebuie că i se târâie pe urme, de-a lungul zilelor și peste mările lumii

însorite și nu se poate întrupa decât în vise și întuneric. Până acum nu prinsese nici o formă sau ființă pe care să o poată atinge lumina soarelui. Astfel se povestește în cântecul Vitejiilor lui Hode: *Zorile au făcut tot pământul și marea, din umbra se zămislește forma ce izgonește visele în tărâmul întunecat.* Dacă umbra l-ar fi putut ajunge din urmă pe Ged, l-ar fi putut seca de puteri și i-ar fi putut lua greutatea, căldura și viața din trup, voința ce-l punea în mișcare.

Aceasta era pierzania ce i se arăta la capătul oricărui drum. Știa că ar fi putut fi ademenit înspre acea pierzanie, căci umbra, care devenea tot mai puternică pe măsură ce se apropia de vrăjitor, ar fi putut avea chiar și acum destulă putere ca să se folosească de cele rele sau de oameni răi, îndrumându-l pe căi false sau vorbindu-i cu vocea vreunui străin. Din câte putea el să știe, lucrul acela întunecat ar fi putut să se ascundă într-unul dintre acei oameni care dormeau în același colț cu el sau în altă parte a încăperii cu grinzi a Hanului Mării, găsind într-un suflet întunecat ceva de care să se agațe, așteptându-l și urmărindu-l pe Ged și hrănindu-se, chiar și în acest moment, din slăbiciunea, din nesiguranța și teama sa.

Era peste puterile lui. Trebuia să se lase în voia întâmplării și să fugă oriunde aceasta i-ar fi îndreptat pașii. La primul semn rece al venirii zorilor, se ridică și merse în grabă până la debarcaderele din Serd, pe sub stelele ce se stingeau, hotărât să se urce în prima corabie care l-ar fi dus cât mai departe.

Acolo tocmai încărcau cu turbă o galeră ce trebuia să pornească la răsăritul soarelui, spre Marele Port Havnor. Ged îi ceru căpitanului să-l ia la bord. Toiagul unui vrăjitor poate servi drept permisiune de trecere și plată pentru majoritatea navelor. Îl luară cu ei, binevoitori și, în mai puțin de o oră, nava plecă. Fruntea lui Ged se descreți cu prima ridicare a celor patruzeci de vâsle lungi, iar ritmul tobei care însoțea rotirea lor i se păru un sunet minunat.

Și totuși nu știa ce ar fi făcut în Havnor, sau încotro ar fi putut

s-o apuce de acolo. Nordul i se părea la fel de potrivit ca orice altă direcție. El însuși era un Nordic. Poate găsea vreo navă care să-l ducă de la Havnor mai departe, spre Gont, unde l-ar putea vedea din nou pe Ogion. Sau poate ar fi găsit vreo corabie care să meargă până departe, la Capete, atât de departe, încât umbra l-ar mai slăbi și ar abandona vânătoarea. În afara acestor idei vagi, nu avea nici un plan în minte și nu întrezărea nici o cale destul de sigură de urmat. Știa doar că trebuia să fugă... 115

Până la apusul celei de-a doua zile de la plecarea din Serd, cele patruzeci de vâsle purtară nava preț de mai bine de o sută cincizeci de mile de mare iernatică. Aruncară ancora la Orrimy, pe malul de est al marelui ținut Hosk, căci aceste galere ale negustorilor din Marea Tăinuită se țin aproape de coastele insulelor și înnoptează în porturi ori de câte ori li se arată prilejul. Ged coborî pe uscat, căci era încă zi, și rătăci pe străzile abrupte ale orașului-port, fără o țintă anume și adâncit în gânduri.

Orrimy este un oraș vechi, greoi, construit din piatră și cărămidă, cu ziduri de apărare împotriva lorzilor nelegiuiți din interiorul Insulei Hosk. Hangarele de pe docuri sunt ca forturile, iar casele negustorilor au turnuri și fortificații. Și totuși, rătăcind pe străzi, acele clădiri nesfârșite i se păreau lui Ged a fi văluri, în spatele cărora se întindea întunericul gol. Oamenii care treceau pe lângă el, prinși cu treburile lor, nu i se păreau oameni adevărați, ci niște umbre fără voci. La apusul soarelui, coborî din nou la debarcadere și chiar și acolo, în plină lumină roșiatică și-n adierea zilei ce tocmai trecea, atât marea cât și uscatul i se părură întunecate și tăcute.

— Încotro te îndrepți, Lordule Vrăjitor? — îi strigă dintr-o dată cineva din urmă.

Întorcându-se văzu un bărbat în cenușiu care purta un toiag din lemn greu, dar nu unul de vrăjitor. Gluga-i ferea fața de lumina roșiatică, dar Ged simți cum ochii ascunși îi întâlniră pe ai săi. Dându-se

înapoi, ridică între el și străin toiagul de tisă.

Bărbatul întrebă blând:

— De ce te temi?

— De ceea ce mă urmărește.

— Și? Dar eu nu sunt umbra ta.

Ged tăcu. Știa că, într-adevăr, acest om, orice ar fi fost, nu era acel lucru de care se temea. Nu era nici umbră, nici stafie sau creatură *gebbeth*. Totuși, din tăcerea uscată și umbrirea care se abătuse asupra lumii, vocea cu care-i vorbise era oarecum închegată. Își dădu la o parte gluga. Avea capul straniu, lipsit de păr, fața ridată. Deși din voce nu i se citea trecerea anilor, părea să fie un om bătrân.

— Nu te cunosc — spuse omul în cenușiu — deși cred că întâlnirea noastră nu este întâmplătoare. O dată am auzit povestea unui tânăr, un om cu cicatrice, care a ajuns, învingând întunericul, la mari stăpâniri, chiar la împărăție. Nu știu dacă asta-i povestea ta. Dar pot să-ți spun atât: du-te la Curtea Terrenonului, dacă îți trebuie o sabie cu care să lupți împotriva umbrelor. Un simplu toiag de tisă nu-ți va servi prea mult.

În timp ce asculta, în mintea lui Ged se înfruntau speranța și neîncrederea. Un om cu darul vrăjitoriei află repede că, într-adevăr, puține dintre întâlnirile sale sunt întâmplătoare, fie ele bune sau rele.

— În ce tinut se află Curtea Terrenonului?

— În Osskil.

La auzul acelui nume Ged văzu pentru o clipă, într-o străfulgerare a memoriei, un corb negru în iarba verde, care-l privea pieziș cu un ochi de piatră netezită, și-i grăia. Dar cuvintele rostite fuseseră uitate.

— Acel tărâm are un nume cam întunecat — spuse Ged, privindu-l pe bărbatul în cenușiu, încercând să-și dea seama ce fel de om era. Avea ceva care-l făcea să pară magician, chiar vrăjitor și deși, îi vorbea lui Ged cu îndrăzneală, avea un aer straniu și abătut, aproape

ca un om bolnav, un prizonier sau un sclav.

— Ești din Roke — răspunse el. — Vrăjitorii din Roke le dau nume întunecate altor vrăjitorii decât ale lor.

— Ce fel de om ești?

— Sunt un călător. Un negustor din Osskil. Sunt aici pentru afaceri — spuse bărbatul în cenușiu. Cum Ged nu-l mai întrebă nimic, își luă tăcut rămas bun de la tânăr și porni în sus, pe strada îngustă și abruptă de deasupra cheilor.

Ged se întoarse, nehotărât dacă să ia aminte la acest semn sau nu și privi spre nord. Lumina roșiatică se stingea rapid de pe dealuri și de pe marea învolburată. Veni amurgul sur și, pe călcâiele sale, aduse noaptea.

Ged se hotărî brusc și întinse pasul de-a lungul cheilor, până la un pescar care-și împăturea năvoadele și-i dădu binețe:

— Știi vreo navă care să plece din acest port către nord, la Semel sau la Enlad?

— Corabia aceea lungă purcede spre Osskil. Poate oprește și pe la Enlad.

Cu aceeași grabă, Ged se îndreptă spre nava cea mare pe care i-o arătase pescarul, o navă lungă cu șaizeci de vâsle, alunecoasă ca un șarpe, cu prora înaltă sculptată și încrustată cu discuri de scoici, cu aperturile vopsite în roșu prin care ieșeau vâslele, fiecare cu runa Sifl schițată cu negru. Părea o corabie iute și sumbră, pregătită de plecare, cu tot echipajul la bord. Ged îl căută pe căpitan și-i ceru să-l ducă până la Osskil.

— Poți să plătești?

— Am ceva pricepere cu vânturile.

— Eu însumi știu să stăpânesc vremea. Nu ai altceva să-mi dai? Bani, poate?

Locuitorii din Torningul de Jos îl plătiseră pe Ged cum putuseră mai bine, cu bucățile de fildeș care sunt folosite de negustorii din

Arhipelag. Nu luase decât zece, deși ei voiseră să-i dea mai mult. I le oferi acum osskilianului, dar acesta dădu din cap.

— Noi nu folosim fildeșul. Dacă nu ai cu ce să plătești, nu am loc pentru tine la bord.

— Nu ai nevoie de forța brațelor? Am mai vâslit la o galeră.

— Da, ne lipsesc doi oameni. Găsește-ți dară o bancă — spuse căpitanul și nu-l mai băgă în seamă.

Așadar, își puse toiagul și traista cu cărți sub banca vâslașilor și, pentru următoarele zece zile amare de iarnă, deveni unul dintre vâslașii acelei corăbii Nordice. Când se crăpă de ziuă, părăsiră Orrimy și în ziua aceea Ged crezu că n-o să reușească niciodată să facă față acelei trude. Brațul stâng îi era încă slăbit de rănile vechi de pe umăr și tot vâslitul din canalele din jurul Torningului de Jos nu ar fi putut să-l pregătească pentru această sarcină, căci era nevoit să tragă, să tragă și să tragă necontenit de lunga vâslă a galerei, în ritmul tobei. Fiecare schimb de tură era de două sau trei ore, apoi al doilea schimb de vâslași ocupa băncile, dar răstimpul de odihnă era îndeajuns doar atât cât mușchii lui Ged să se împietrească dureros, că apoi trebuia să se întoarcă din nou la vâslit. A doua zi fu și mai rău. Dar după aceea, se obișnui cu truda și reuși să o ducă la bun sfârșit.

Între cei din echipaj nu se legase aceeași camaraderie ca între cei de pe emphUmbră, când mersese pentru prima oară la Roke. Oamenii din echipajele navelor andradene și Gontice sunt parteneri de negoț, lucrând împreună pentru un profit comun, pe când negustorii din Osskil folosesc sclavi și robi sau angajează oameni care să vâslească, plătindu-i cu monezi mici de aur. Aurul este un lucru de mare preț în Osskil. Dar nu-i și o sursă de bună camaraderie acolo. Nici printre dragoni, care de asemenea îl prețuiesc mult. De vreme ce jumătate dintre ei erau robi, forțați să lucreze, supraveghetorii navei erau stăpâni de sclavi, dintre aceia neînduplecați. Nu-și pocneau niciodată bicele pe spinarea vreunui vâslaș care lucra pentru bani sau

pentru a putea călători la bord. Așadar, nu se prea puteau lega prietenii într-un echipaj în care unii erau biciuiți și alții nu. Însoțitorii lui Ged nu-și spuneau prea multe, iar cu el vorbeau cu atât mai puțin. Cei mai mulți erau din Osskil și nu vorbeau limba hardică din Arhipelag, ci un dialect al lor. Erau oameni aspri, cu pielea palidă, cu mustăți negre și lungi și părul neted. Kelub, cel roșu, era numele lui Ged printre ei. Deși știau că era vrăjitor, nu-i arătau nici un respect, ci mai degrabă un soi de teamă disprețuitoare. Nici el nu era dispus să-și facă prieteni. Chiar și de-acolo, de pe banca sa, prins în ritmul vârtos al vâslelor, unul între șaizeci de truditori, într-o corabie ce gonea peste mări cenușii și goale, se simțea expus, lipsit de apărare. Când ajungeau în porturi străniii la lăsarea serii și se înfășura în mantie să doarmă, ostenit cum era, visa, se trezea și apoi visa din nou. Erau vise rele, pe care nu și le putea aminti când se trezea, deși păreau să stăruie deasupra navei și a oamenilor din ea, și nu se putea încrede în nici unul dintre aceștia.

Toți osskilienii liberi purtau un cuțit lung la brâu, iar într-o zi, în timp ce își luau prânzul, până să-și intre în schimb, unul dintre acești oameni îl întrebă pe Ged:

— Ești sclav ori ai rupt legământul robiei, Kelub?

— Nici una, nici alta.

— Atunci de ce nu porți cuțit? Ți-e frică de luptă? — rânji cel ce se numea Skiorh.

— Nu.

— Luptă cățelușul ăsta în locul tău?

— Otakul — spuse altul care ascultase ce vorbeau.

— Nu-i câine, e un otak — și adăugă ceva în osskiliană care-l făcu pe Skiorh să se încrunte și să-i întoarcă spatele. Când se întoarse din nou către el, Ged văzu o schimbare pe fața lui, o schimonosire a trăsăturilor, de parcă, pentru o clipă, ceva îl schimbase, îl folosise, privind pieziș la Ged prin ochii lui. În minutul ce urmă, Ged îl privi

direct în față și arăta ca de obicei, așa că Ged își spuse că ceea ce
120 văzuse nu era altceva decât propria-i frică, spaima lui reflectată în ochii celuilalt. Dar în noaptea aceea, când înnoptară în portul Esen, visă, iar Skiorth i se arătă în vis. După aceea, îl evită cât putu și se părea că și Skiorh se ferea de el și nu mai schimbară nici un cuvânt.

Munții încoronați de zăpadă din Havnor se scufundară la sud în urma lor, iar contururile li se pierdură în cețurile iernii timpurii. Vâsliră mai departe, după Marea din Ea, unde, cu mult timp în urmă, fusese înecată Elfarran și trecură de Enlade. Poposiră două zile în portul Berilei, Orașul de Fildeș, care se înălța alb deasupra golfului său la vestul Enladei, tărâmul împânzit de mituri. În toate porturile în care ajungeau membrii echipajului erau ținuți la bordul navei și nu puneau piciorul pe uscat. Apoi, de cum se ridică un soare roșu, vâsliră în largul Mării Osskil, în calea vânturilor nordestice care bat nestingherite, căci tărâmul vast din Capătul Nordic este lipsit de insule. Își aduseseră cu bine încărcătura prin acea mare amară și ieșiră a doua zi din Berila în port la Neshum, orașul de negustori din Osskilul de Est.

Ged văzu o coastă joasă, biciuită de un vânt ploios, un oraș gri ghemuit în spatele stăvilarelor din pietre lungi din care-i era făcut portul și mai încolo se întindeau dealurile golașe ale orașului, sub un cer întunecat de zăpadă. Erau departe acum de lumina soarelui care mângâia Marea Tăinuită.

Docherii de la Casa Breslei Mării din Neshum urcară la bord să descarce încărcătura: aur, argint, bijuterii, mătăsuri fine și tapiserii din Sud, o marfă atât de prețioasă încât lorzii din Osskil se înghesuiră să vadă, așa încât oamenii liberi din echipaj fură lăsați să plece. Ged îl opri pe unul dintre ei să-l întrebe încotro s-o ia. Până atunci neîncrederea pe care o simțea pentru oricare dintre ei îl împiedicase să spună unde se îndrepta, dar acum, pe jos și singur într-un ținut străin, trebuia să ceară călăuzire. Omul își continuă drumul grăbit,

spunând că nu știa, dar Skiorh, ascultând ce spuneau, zise:

— La Curtea Terrenonului? În Mlaștinile Keksemt. Merg eu pe acel drum. 121

Ged nu ar fi ales compania lui Skiorh, dar, cum nu știa nici limba nici drumul, nu prea avea de ales. Nici nu prea conta, se gândi el. Nu alesese să ajungă aici. Fusese împins aici și acum trebuia să-și continue drumul. Își trase gluga pe cap, își luă toiagul și traista și-l urmă pe osskilian pe străzile orașului, apoi în sus, pe dealurile înzăpezite. Micul otak nu vroia să-i mai stea pe umăr, ci se ascundea în buzunarul tunicii lui din piele de oaie, sub mantie, după cum obișnuia să facă atunci când era frig. Dealurile se întindeau până la mlaștinile ce se așterneau pustii cât vedea cu ochii. Mergeau în liniște și liniștea iernii se așternea peste întregul ținut.

— Cât mai e de mers? — întrebă Ged după ce mai merseră câteva mile, fără să le iasă în cale vreun sat sau vreo fermă și, gândindu-se că nu aveau cu ei nici un fel de hrană.

Skiorh își întoarse o clipă capul, trăgându-și și el gluga și zise:
— Nu prea departe.

Fața-i era urâtă, palidă, aspră și neînduplecată, dar Ged nu se temea de nici un om, ci mai degrabă de locul unde un astfel de om ar fi putut să-l călăuzească. Încuviință din cap și merseră mai departe. Drumul lor nu era decât o cicatrice printre resturile de zăpadă subțire și tufișurile desfrunzite. Din când în când alte urme îl străbăteau sau se ramificau din el. Acum că fumul din căminele din Neshum era ascuns după dealuri, în după-amiaza ce se înnegura, nu era nici un semn care să le arate încotro ar trebui să meargă, nici unde ajunseseră. Doar vântul mai bătea, mereu de la est. După câteva ore de mers, lui Ged i se păru că vede, în depărtare, peste dealurile din nord-vest către care se îndrepta drumul lor, o mică zgârietură pe cer, ca un dinte, albă. Însă lumina zilei scurte se stingea, și de-abia la următorul suiș al drumului, deslușì vag acel lucru, turn sau arbore sau ce era, la fel de

neclar ca mai înainte.

— Într-acolo mergem? — întrebă el, arătând cu degetul.

Skiorh nu-i răspunse, ci merse mai departe, greoi, înfofolit în mantia aspră, cu gluga țuguiată și îmblănită, așa cum poartă osskilienii. Ged ținea pasul cu el. Ajunseseră departe și era vlăguit de ritmul alert cu care merseseră și de oboseala cruntă a zilelor și nopților grele de pe navă. Începea să i se pară că mersese o viață întreagă alături de această ființă tăcută, într-un tărâm întunecat și fără sunete. Prudența și voința îi erau adormite. Mergea fără țintă, ca într-un vis lung, lung.

Otakul i se agită în buzunar și o mică teamă vagă se trezi și i se agită și lui în minte. Se forță să vorbească.

— Se lasă întunericul și ninge. Cât mai avem, Skiorh?

După un răstimp, celălalt răspunse, fără să se întoarcă: — Nu mult.

Dar vocea lui nu suna ca o voce umană, ci părea aceea a unei fiare care încearcă să vorbească, răgușită și de neînțeles.

Ged se opri. În jur se întindeau numai dealuri golașe, în lumina amurgului târziu. Zăpada răzleață se învâltora, căzând ici și colo.

— Skiorh! — spuse vrăjitorul, iar celălalt se opri și se întoarse către el. Sub gluga țuguiată nu se mai vedea nici o față.

Înainte să poată rosti vreo vrajă sau să cheme vreo putere, *gebbeth*-ul rosti, cu vocea aceea răgușită: — *Ged*!

Astfel tânărul nu putu face nici o preschimbare, încleștat în propria-i ființă și nevoit să-l înfrunte pe *gebbeth* astfel, lipsit de apărare. Nu putea nici să strige după ajutor în acest ținut străin, unde nu știa nimic și pe nimeni care ar fi putut să-i sară în ajutor. Era singur, iar singurul lucru care-l mai despărțea de dușman era toiagul de tisă din mâna dreaptă.

Creatura care-i devorase mintea lui Skiorh și-i poseda carnea împinse corpul să facă un pas către Ged, iar brațele i se întinseră, gata să-l înșface. O teroare imensă îl cuprinse pe Ged și-și înălță și co-

borî toiagul șuierând, lovind în gluga ce ascundea fața cea de umbră. Gluga și mantia aproape căzură la pământ sub puterea acelei lovi- 123
turi, de parcă nu ar fi fost în ele decât vânt, apoi, zvârcolindu-se și zbătându-se, se ridicară din nou. Corpul unui *gebbeth* este scurs de substanța reală și e un fel de cochilie sau abur în forma unui om, o carne ireală în care se îmbracă umbra reală. Astfel, contorsionându-se și smucindu-se, ca bătută de vânt, umbra își întinse brațele și se năpusti asupra lui Ged, încercând să-l înhațe, așa cum îl prinsese mai demult pe Dealul Roke. Dacă ar fi reușit, ar fi înlăturat carcasa lui Skiorh și ar fi intrat în Ged, devorându-l de dinăuntru, posedându-l, aceasta fiindu-i singura dorință. Ged o lovi din nou cu toiagul greu și fumegând, alungând-o, dar umbra se întoarse și el o lovi iară, apoi zvârli în lături toiagul care ardea mocnit, frigându-i mâna. Se trase înapoi, se întoarse rapid și o luă la fugă.

Fugea, iar *gebbeth*-ul îl urmărea, doar un pas în urma lui, fără să-l poată întrece, dar fără să-l slăbească. Ged nici nu se întorcea s—o vadă. Fugea, fugea, prin ținutul întins și neguros, fără nici un loc unde să se poată ascunde. Deși auzi din nou vocea răgușită și șuierătoare a *gebbeth*-ului strigându-l pe numele său adevărat, luându-i astfel puterea de vrăjitor, nu putea să-l lipsească de puterea sa omenească și nu-l putea face să se oprească. Fugea.

Noaptea se îngroșa în jurul vânătorului și a celui vânat, iar zăpada se cernea în firișoare subțiri de-a lungul cărării pe care Ged nu o mai putea vedea acum. Pulsul i se zbătea năvalnic în pupilă, suflul îi ardea în gâtlej, nici nu mai fugea cu adevărat, ci se împiedica și se clătina înainte. Totuși, urmăritorul său neobosit nu reușea să-l prindă, rămânând mereu cu un pas în urma sa. Începuse să șoptească și să murmure, să-l cheme și știa că acele șoapte îi fuseseră în urechi toată viața, chiar sub pragul auzului, dar acum le auzea aievea, și trebuia să cedeze, să se dea bătut, să se oprească. Trudea, însă, mai departe, căznindu-se să urce o pantă abruptă și întunecată. I se păru că vede o

lumină, undeva în față și că aude o voce înaintea sa, venind de undeva,
124 de sus, chemându-l: — Vino! Vino!

Încercă să răspundă, dar nu avea voce. Lumina palidă începu să prindă contur, sclipind printr-o poartă, direct în fața sa. Nu putea deslușI zidurile, dar vedea poarta. La vederea acesteia se opri, iar *gebbeth*-ul încercă să-l înșface de mantie, prinzându-i marginile, încercând să-l înhațe din spate. Cu ultima fărâmă de vlagă pe care-o mai avea, Ged se aruncă prin ușa care-i pâlpâia în fața ochilor. Încercă să se întoarcă, s-o închidă după el, în fața *gebbeth*-ului, dar picioarele nu-l mai susțineau. Se clătină, căutând sprijin. Lumini scânteietoare îi inundară ochii. Simți cum cade și, în același timp, simți cum este prins. Dar mintea sa, sleită cu desăvârșire, alunecă în întuneric.

Capitolul 7

Zborul Șoimului

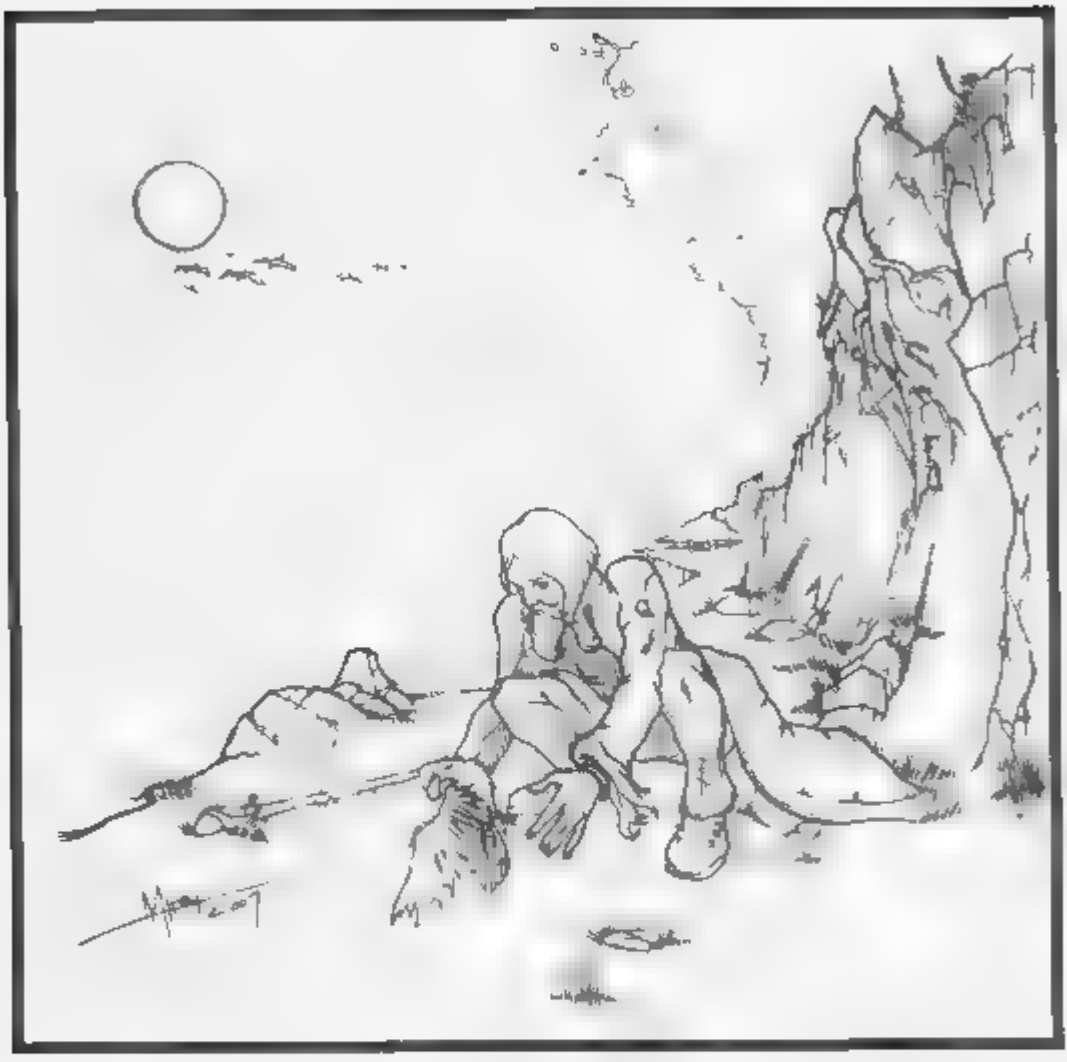

Un șoim maret cobora cu bătăi puternice de aripi și ateriza lin pe încheietura mâinii sale

GED SE DEȘEPTĂ ȘI, VREME îndelungată, zăcu așa, întins, bucurându-se din plin de plăcerea de a se trezi, căci nu se așteptase să se mai trezească vreodată, și de a-i mai fi dat să vadă simpla lumină a zilei împresurându-l. Se simțea ca și cum ar fi plutit pe strălucirea acelei lumini sau de parcă ar fi alunecat lin, purtat de-o barcă, pe ape netulburate. În cele din urmă-și dădu seama că stătea întins într-un fel de pat. Nu aducea cu nici un alt pat în care mai dormise vreodată. Era încadrat de patru stâlpi înalți, sculptați, iar saltelele din puf, îmbrăcate în mătase, îi dădeau impresia că plutea. Un baldachin stacojiu atârna chiar deasupra, ferindu-l de curent. Draperia era prinsă pe margini, iar Ged se pomeni într-o cameră cu pereți și podea de piatră. Prin cele trei ferestre înalte deslușI, în bătaia blândă a soarelui iernatic ținutul mlăștinos, pustiu și pârjolit, cu petice de zăpadă ici și colo. Camera trebuie că era mult deasupra pământului, căci de acolo se vedea hăt departe peste ținut.

Învelitoarea de satin lucios alunecă ușor când Ged se ridică în capul oaselor, dezvelindu-i corpul îmbrăcat într-o tunică de mătase și într-o haină brodată cu fire de argint, asemenea unui lord. Pe marginea unui scaun de lângă pat îl așteptau pregătite o pereche de cizme fine ca pielea de mănușă și o mantie tivită cu blană de pellawi. Rămase așa o vreme, tăcut și uluit, precum lovit de o vrajă. Apoi se ridică, întinzându-se după toiag. Dar acesta dispăruse.

Deși mâna dreaptă îi fusese oblojită și bandajată, palma și degetele îi erau arse. Acum începu să simtă durerea din mână și suferința

din fiecare părticică a corpului său.

Pentru o vreme rămase din nou nemișcat. Apoi șopti, fără prea mare speranță — Hoeg... hoeg... — Căci micuța creatură, fioroasă și atât de loială, acel suflet micuț și tăcut care odinioară îl călăuzise înapoi la viață, departe de tărâmul morții, dispăruse și ea. Oare mai fusese cu el noaptea trecută, pe când fugea? Dar oare se-ntâmplase noaptea trecută sau cu mai multe nopți în urmă? Habar n-avea. Totul era întunecat și confuz în mintea lui, *gebbeth*-ul, toiagul arzând, fuga, șoaptele, poarta. Nu-și amintea nimic cu claritate. Nici măcar acum lucrurile nu-i erau mai limpezi. Mai șopti o dată numele animăluțului, fără a se aștepta de fapt la vreun răspuns, iar lacrimile îi împânziră ochii.

Undeva, departe suna un clopoțel. Un al doilea clopoțel răsună într-un clinchet domol, foarte aproape de încăperea în care se afla el. O ușă se deschise chiar în spatele său, de-a latul camerei, și o femeie păși înăuntru.

— Fii binevenit, Șoimanule — îi spuse ea zâmbind.

Era tânără și înaltă, îmbrăcată din cap până-n picioare-n alb și argintiu, cu o plasă de argint încoronându-i părul ce i se revărsa, drept, ca o cascadă neagră de apă.

Ged se înclină țeapăn.

— Bănuiesc că nu-ti mai amintesti de mine.

— Să-mi amintesc, Doamnă?

O singură dată în viața lui mai văzuse o femeie frumoasă învești mântată cu straie alese pe măsura frumuseții sale. Era Doamna din O, ce-și însoțise Lordul la Sărbătoarea Soarelui Nou de la Roke, luminoasă și fragilă ca pâlpâirea unei lumânări. Femeia din fața sa însă era de strălucirea lunii noi, albă.

— Mă gândeam eu că nu-ți amintești — zise ea surâzând. — Oricum, aici ești binevenit ca un vechi prieten, oricât de slabă ți-ar fi memoria.

— Ce loc e acesta? — întrebă greoi Ged, încă înțepenit. Îi venea greu să-i vorbească, dar și să-și întoarcă privirile de la ea. Se simțea stingher înveșmântat în acele haine împărătești, pietrele pe care călca îi erau necunoscute, chiar și aerul pe care-l respira îi părea străin. Nu era el însuși, nu mai era cel ce fusese.

— Acest ținut se numește Curtea Terrenonului. Lordul meu, pe nume Benderesk, este stăpân peste acest meleag, care se întinde de la marginea Mlaștinilor Keksemt înspre nord, până la Munții din O, și totodată paznic al prețioasei pietre cunoscută ca Terrenon. Eu, în schimb, sunt cunoscută aici, în Osskil, ca Serret, adică Argint în limba lor. Despre tine știu că ți se mai spune și Șoimanul și că ai fost făcut vrăjitor în Insula Înțelepților.

Ged își coborî privirea spre mâna sa arsă și spuse de-ndată:

— Nu știu nici eu ce sunt. Odată aveam putere. Acum am pierdut-o, cred.

— Nu! N-ai pierdut-o, decât poate pentru a o recăpăta înzecit. Aici ești la adăpost de ceea ce te-a mânat încoace, prietene. Ziduri semețe înconjoară acest turn și nu sunt clădite toate doar din piatră. Aici te poți odihni, îți poți reface forțele. Aici ai putea chiar să descoperi un alt fel de forță, și un toiag ce nu ți se va preface în cenușă, în mâini. Până la urmă un drum rău poate duce la un scop bun. Acum vino cu mine, o să-ți arăt domeniul nostru.

Glasu-i era atât de dulce că Ged de-abia-i auzi cuvintele, purtat de simpla promisiune a vocii ei. O urmă, dară.

Într-adevăr, camera-i era tocmai sus, în vârful turnului ce răsărea din culmea dealului, ca un dinte colțuros. O urmă pe Serret în jos, pe scările șerpuitoare de marmură, străbătând camere și holuri somptuoase. Trecură mai apoi prin fața unor ferestre înalte ce dădeau spre nord, vest, sud și est, peste dealurile joase și maronii ce se întindeau în zare, fără case, fără copaci și fără clintire, clar conturate, scăldate în lumina soarelui de iarnă. Doar hăt departe, spre nord, se întrezăreau

niște piscuri mici, albe, ce străpungeau cerul albastru, iar încolo, spre
130 sud, se ghicea mai degrabă, strălucirea mării.

Servitorii le deschideau ușile și se trăgeau în lături, făcându-le loc. Erau cu toții osskilieni, cu figuri aspre și palide. Ea avea pielea deschisă, dar, spre deosebire de ei, vorbea bine hardica, deși lui Ged i se părea că deslușește accentul celor din Gont. Ceva mai încolo îl duse la soțul ei, Benderesk, Lordul Terrenonului, care avea de trei ori vârsta ei. Albicios ca osul, și tot ca osul de slab, privea cu ochi înnegurați. Lordul Benderesk îl întâmpină pe Ged fioros, dar ceremonios, poftindu-l să le rămână oaspete atât cât poftea. Altceva nu mai prea spuse, nici nu-l întrebă pe Ged despre călătoriile sale sau despre dușmanul care-l vânase până aici. De fapt, nici Doamna Serret nu-l întrebase nimic despre acestea.

Deși-i părea ciudat, aceasta era de fapt doar o parte din ciudățenia acelui loc și a prezenței sale acolo. Ged nu reușea să-și limpezească prea bine mintea. Nu reușea nicicum să deslușească bine lucrurile. Ajunsese în acest ținut din întâmplare, și totuși întâmplarea fusese pe de-a-ntregul plănuită. Sau, poate, venise ca urmare a unui plan, și totuși întregul plan de-abia că se-ntâmplase. Pornise spre nord. În Orrimy un străin îl sfătuise să caute ajutor aici. O corabie osskiliană îl aștepta. Skiorh îl călăuzise până aici. Cât din toate astea fusese urzeala umbrei care-l vâna? Sau să nu fi fost așa? Se putea oare ca atât el, cât și vânătorul său, să fi fost ademeniți încoace de vreo altă putere, el urmând acea ispită, iar umbra urmându-l pe el și făcând din Skiorh arma sa, stăpânindu-l la momentul prielnic? Așa trebuie că se-ntâmplase, cu siguranță că umbra nu putea pătrunde în Curtea Terrenonului, întocmai cum îi spusese Serret. De când se trezise acolo în turn nu mai simțise nici un semn sau pericol al prezenței sale tăinuite. Dar atunci, ce-l adusese aici? Căci nu părea un loc în care cineva ar ajunge la voia întâmplării. Cu toate gândurile-i neclare începuse să-și dea seama de acest lucru. Nici un alt străin nu

mai bătuse la aceste porți. Castelul se înălța îndepărtat și solitar, cu spatele la drumul ce ducea spre Neshum, cel mai apropiat oraș. Nimeni nu venea în acest ținut. Și nimeni nu-l părăsea. Prin ferestrele castelului se vedea doar pustiul.

Zi de zi, Ged scruta zarea de la aceste ferestre, izolat în camera sa din turnul cel înalt, posomorât și înfrigurat, cu inima grea. Cu toate covoarele și tapițeriile atârnate, cu toate hainele îmblănite din belșug și cu șemineele masive de marmură, în turn era mereu înghețat. Era un frig care-i intra în oase, până-n măduvă și care nu-l mai părăsea. Întocmai ca și rușinea rece, care i se cuibărise-n suflet și care nu-l mai părăsea, căci îi revenea mereu în minte cum își înfruntase dușmanul, cum fusese înfrânt și cum fugise mai apoi de acesta. În mintea sa se-nvălmășeau fețele tuturor Maeștrilor de la Roke și printre ei cea a Arhimagului Gensher, încruntându-se. Cu ei mai era și Nemmerle, chiar și Ogion, și până și vrăjitoarea care-l învățase prima sa vrajă. Cu toții îl priveau lung și el știu că-i dezamăgise amarnic. S-ar fi putut apăra zicând:

— Dacă n-aș fi fugit umbra m-ar fi posedat. Pusese deja stăpânire pe toată puterea lui Skiorh și pe o parte din a mea și n-am putut să-i țin piept. Îmi știa numele. Trebuia să fug. Un vrăjitor-*gebbeth* poate fi o putere groaznică în slujba răului și a ruinii. Trebuia să fug.

Dar nu primi nici un răspuns de la cei ce i se perindau prin minte. Și continua să privească zăpada ce cădea rar, dar neîncetat, așternându-se pe terenurile goale de sub ferestre. Simțea cum frigul neostoit îl năpădea tot mai puternic, până-l lăsară toate simțurile, în afară de un sentiment de sfârșeală.

Și astfel se închise în sine zile întregi, pradă unei suferințe desăvârșite. Când cobora în cele din urmă din camera sa era tăcut și înțepenit. Frumusețea Doamnei Terrenonului îi tulbura mintea, iar la această Curte somptuoasă, încântătoare, bine-orânduită și stranie se simțea cu adevărat un simplu păstor de capre.

Îl lăsau singur când vroia să fie singur, iar atunci când nu-și mai îndura propriile-i gânduri și nu mai suporta să vadă zăpada căzând la nesfârșit, se întâlnea adesea să mai schimbe o vorbă cu Serret într-unul dintre holurile boltite, tapițate și luminate de torțe, undeva, mai jos, în turn. Doamna Terrenonului nu părea să se-nveselească vreodată. Nu râdea niciodată, deși surâdea adesea. Cu toate astea, reușea să alunge stingherеala lui Ged numai cu un zâmbet. Alături de ea începu să-și uite răceala și rușinea. În curând, începură să se întâlnească zi de zi și să poarte alene discuții îndelungi și liniștite. Se retrăgeau în camerele înalte din turn, lângă vreun șemineu sau fereastră, ținându-se puțin mai departe de servitoarele care o însoțeau mereu pe Serret.

Bătrânul lord rămânea cel mai adesea în camerele sale, arătându-se doar diminețile, când se plimba în sus și-n jos prin zăpada din curtea interioară a castelului, asemenea unui bătrân vrăjitor care fiersese vrăji toată noaptea. Chiar și atunci când li se alătura lui Ged și Serret la cină rămânea tăcut, aruncându-i uneori tinerei sale soții câte o privire grea, pizmașă. În acele momente lui Ged îi era milă de ea. O vedea ca pe o căprioară albă închisă într-o cușcă, ca pe o pasăre albă cu aripile retezate sau ca pe un inel de argint pe degetul unui bătrân. Era doar un obiect din comoara lui Benderesk. După ce lordul ținutului se retrăgea, Ged îi ținea companie, străduindu-se să-i înveselească singurătatea, așa cum făcuse și ea cu el.

— Ce nestemată e aceea care dă numele meleagului vostru? — o întrebă pe când stăteau ei așa, povestind, cu farfuriile și pocalele de aur goale în față, în sala de mese slab luminată, ce părea o peșteră.

— N-ai auzit de ea? Este faimoasă.

— Nu. Știu doar că lorzii din Osskil sunt cunoscuți pentru avuțiile lor.

— Oh, dar această nestemată e mai presus de toate. Vino, vrei s-o vezi?

Îi zâmbi, aruncându-i o privire batjocoritoare și provocatoare, parcă puțin speriată de ceea ce spusese. Îl conduse pe tânăr afară din hol, prin înguștele coridoare de la baza turnului și în jos pe scări, sub pământ, spre o ușă ferecată, pe care nu o mai văzuse înainte. Descuie ușa cu o cheie de argint, privind în sus spre Ged cu același zâmbet de mai devreme, ca și cum l-ar fi sfidat să o urmeze înăuntru. În spatele ușii se ascundea un scurt pasaj și o a doua ușă, pe care o deschise cu o cheie de aur, iar dincolo de ea se afla o a treia, pe care o desferecă cu unul din Marile Cuvinte de dezlegare. In spatele acestei ultime uși lumânarea din mâna ei le înfățișă o încăpere mică, ca o celulă: podeaua, pereții, tavanul, toate din piatră brută, neprelucrată. 133

— O vezi? — îl întrebă Serret.

Ged își roti privirea prin cameră, iar ochiul său de vrăjitor se opri asupra uneia dintre pietrele încrustate în podea. Era la fel de aspră și umedă ca și celelalte, o piatră grea, necioplită. Și totuși el îi simțea puterea, ca și când piatra i-ar fi vorbit cu voce tare. Aerul i se opri în gâtlej și, pentru o clipă, un val de slăbiciune-l copleși. Aceasta era piatra de temelie a turnului și acesta-i era miezul. Era rece, amarnic de rece și nimic n-ar fi putut încălzi vreodată mica încăpere. Era un lucru din vremuri străvechi: un spirit bătrân și îngrozitor încătușat în acea lespede. Nu-i răspunse nici da nici nu lui Serret, ci rămase nemișcat. Brusc, aruncând o privire rapidă și curioasă spre el, ea arătă cu degetul spre piatră.

— Acesta este Terrenon. Te întrebi cumva de ce păstrăm o asemenea comoară ferecată în cea mai ascunsă temniță?

Ged tot nu-i răspunse, ci rămase așa, amuțit și îngrijorat. Părea că-l încearcă. Dar se gândi că nu avea habar de natura pietrei aceleia, căci altfel nu ar fi vorbit de ea cu atâta ușurință. Nu știa destule despre piatră pentru a se teme.

— Povestește-mi despre puterile ei — spuse el într-un sfârșit.

— A fost făurită înainte ca Segoy să fi înălțat insulele lumii din

Marea Largă. A fost făcută o dată cu facerea lumii, și va dăinui
134 așa până la sfârșitul lumii. Timpul nu înseamnă nimic pentru ea. Dacă întinzi mâna deasupra ei și îi pui o întrebare îți va răspunde, pe măsura puterii ce sălășluiește-n tine. Are vocea ei, dacă știi cum s-o asculți. Îți va vorbi de lucruri ce au fost, sunt și vor fi. A vorbit despre venirea ta cu mult înainte ca tu să fi ajuns aici. Nu vrei să-i pui o întrebare?

— Nu.

— Îți va răspunde.

— Nu am nici o întrebare pe care să i-o pun.

— Ți-ar putea spune — rosti Serret cu vocea-i blândă — cum ți-ai putea înfrânge dușmanul.

Ged rămase mut în continuare.

— Te temi cumva de piatră? — îl întrebă ea, parcă fără a-i veni a crede, iar el îi răspunse: — Da.

În frigul și liniștea de moarte din acea cameră încercuită de zid după zid de vrajă și de piatră, Serret îl privi din nou cu ochii scăpărători, luminați doar de lumânarea pe care o ținea.

— Șoimanule — spuse ea — ție nu-ți e teamă.

— Nu-i voi vorbi acestui spirit — replică Ged și, privind-o direct în față, vorbi cu îndrăzneală fățișă: — Doamna mea, acel spirit e pecetluit într-o piatră, iar piatra e ferecată cu vrăji de legare și de orbire și cu farmece de siguranță și de pază, protejată cu trei rânduri de ziduri de cetate, dar nu pentru că este prețioasă, ci pentru că poate face un rău imens. Nu știu ce ți-au spus despre ea când ai venit, dar tu, tânără și bună la suflet cum ești, n-ar trebui să atingi vreodată acest lucru, nici măcar să privești înspre el. Nu va fi spre binele tău.

— Dar am atins-o. I-am vorbit și am auzit-o răspunzându-mi. Nu-mi face nici un rău.

Se întoarse și porniră înapoi, prin uși și pasaje, până ce, ajunși, la baza scărilor largi, luminate de torțe, ce duceau la turn, suflă-n

lumânare, stingând-o. Se despărțiră cu puține cuvinte.

În noaptea aceea Ged dormi foarte puțin. Nu gândul la umbră era cel care-l ținea trez. Dimpotrivă, acesta fusese aproape în întregime alungat de imaginea Pietrei pe care fusese clădit castelul, ce-i apărea neîncetat în minte, alături de chipul fetei, întors spre el, când luminat, când umbrit de văpaia lumânării. Îi simțea ochii ațintiți asupra lui, mereu și mereu și încerca să se hotărască ce fel de privire îi aruncaseră acei ochi în momentul în care refuzase să atingă Piatra, dacă fusese dispreț sau suferință. Când în cele din urmă se întinse să doarmă, așternuturile de mătase ale patului erau reci ca gheața și el se trezi din nou în întuneric, gândindu-se la Piatră și la ochii lui Serret. 135

A doua zi o găsi în holul boltit din marmură gri, încălzit acum de soarele ce apunea, în care-și petrecea ea adesea după-amiezele cu jocuri sau țesând alături de servitoarele sale. Îi spuse:

— Doamnă Serret, te-am jignit. Regret tare mult.

— Nu — spuse ea gândindu-se, și apoi din nou — Nu...

Își alungă cu un gest servitoarele, iar când rămaseră singuri se întoarse spre Ged.

— Bunul meu oaspete, prietenul meu — zise ea — ai într-adevăr darul de a vedea, dar poate nu vezi tot ceea ce este de văzut. În Gont, în Roke se învață mari vrăjitorii. Dar nu se învață toate vrăjitoriile. Aici suntem în Osskil, Ținutul Corbului, nu suntem pe pământ hardic. Aici nu magii sunt stăpâni, căci nici nu cunosc ținutul îndeajuns. Pe aici se întâmplă lucruri cărora nici Maeștrii Învățați din Sud n-ar putea să le facă față, ce nici măcar nu sunt însemnate pe lista Maestrului Numelor. Se știe că omul se teme de ceea ce nu cunoaște. Dar tu nu ai nimic de temut aici, la Curtea Terrenonului. Un om mai slab ar avea de ce să se teamă, într-adevăr. Dar nu tu. Tu ești unul născut cu puterea de a ține-n frâu acel lucru pecetluit acolo-n încăpere. Știu asta. De aceea te afli acum, aici.

— Nu-nțeleg.

— Asta din cauză că lordul meu Benderesk nu a fost întru-totul
136 sincer cu tine. Dar eu voi fi. Vino, așează-te lângă mine.

Se așeză alături de ea, pe pervazul jos, plin de perne, al ferestrei. Lumina pieritoare a soarelui trecea prin fereastră, revărsându-se asupra lor într-un nimb rece. Pe suprafețele mlăștinoase de dedesubt ce se scufundau deja în ceață, se întindea, încă netopită, zăpada nopții trecute, ca un giulgiu alb, sumbru, peste pământ.

Începu să-i vorbească foarte încet.

— Benderesk este Lord și Moștenitor al Terrenonului, dar nu se poate folosi de acel lucru, nu-l poate face să-l servească întru totul. Nici eu nu pot, nici singură, nici împreună cu el. Nici unul dintre noi nu are măiestria și puterea de-a o face. Tu însă, le ai pe amândouă.

— Cum de știi asta?

— De la Piatră însăși! Ți-am spus că a vorbit de venirea ta. Își cunoaște stăpânul. Te-a așteptat să vii. Te aștepta încă dinainte să te fi născut, pe tine, cel care-o putea stăpâni. Și astfel, cel ce-l poate face pe Terrenon să-i răspundă la întrebări și să împlinească ceea ce voiește el, va avea putere asupra propriului destin. Va fi dăruit cu puterea de a-și zdrobi orice dușman, fie el muritor sau din cealaltă lume, cu darul previziunii, cu știință, cu avuții și-mpărățire, și mai presus de toate, va avea la porunca sa o asemenea magie încât Arhimagul însuși s-ar simți copleșit! Cât de mult sau cât de puțin din toate acestea, tu alegi, căci îți stau la dispoziție, numai să le ceri.

Își ridică din nou ochii-i stranii și luminoși către el, iar privirea ei îl străpunse atât de adânc, că tremură ca și cuprins de friguri. Și totuși,și pe fața ei se citea teama, ca și cum ar i-ar fi căutat ajutorul, dar era prea mândră să i-l ceară. Ged era tulburat. În timp ce-i vorbea își așezase mâna peste a lui. Atingerea-i era ușoară, iar mâna-i părea micuță și străvezie peste mâna lui mare și negricioasă. El îi spuse, stăruitor:

— Serret! Nu am puterea pe care tu crezi c-o am. Ce am avut

ordinioară, am irosit zadarnic. Nu te pot ajuta, nu-ți sunt de nici un folos. Dar un lucru știu, că Vechile Puteri ale pământului nu sunt menite a fi folosite de oameni. Nu ne-au fost puse niciodată la-ndemână, căci în mâinile noastre nu provoacă decât prăpăd. Căi rele, sfârșit rău. Eu n-am fost adus, ci mânat încoace, iar forța care m-a mânat îmi pregătește pieirea. Nu te pot ajuta.

— Cel care-și irosește zadarnic puterea este uneori înzestrat cu o putere mult mai mare — zise ea, surâzându-i, de parcă temerile și îndoielile-i erau copilărești. — Poate știu eu mai mult decât tine despre ceea ce te-a adus încoace. Nu ți-a vorbit oare un bărbat pe străzile din Orrimy? Era un mesager, un servitor al Terrenonului. El însuși a fost cândva vrăjitor, dar și-a lepădat toiagul pentru a servi o putere mai mare decât a oricărui mag. Iar tu ai venit la Osskil și pe mlaștini ai încercat să te lupți cu o umbră, doar cu toiagul tău de lemn. Aproape că n-am reușit să te salvăm, căci acel lucru ce te urmărea e mai viclean decât ne-am fi așteptat, și-ți luase deja mare parte din putere... Doar umbra poate lupta cu umbra. Doar întunericul poate învinge întunericul. Ascultă, Șoimanule! de ce ai nevoie dară să învingi acea umbră, ce te-așteaptă după aceste ziduri?

— Am nevoie de ceea ce nu pot ști. De numele său.

— Terrenonul, care știe toate cele vii și toate cele moarte, ființele de dinainte și de după moarte, cele nenăscute și cele nemuritoare, atât tărâmul luminat cât și pe cel întunecat, el îți va spune acel nume.

— Dar cu ce preț?

— Fără nici un preț. Ți-am zis doar că ți se va supune, că te va servi ca un sclav.

Nu răspunse, zguduit și chinuit. Îi ținea acum mâna în amândouă palmele, privindu-l în față. Soarele se pierduse deja prin aburii ceții ce-ntunecau orizontul, iar aerul devenea din ce în ce mai stătut. Doar fața ei se lumina tot mai tare, de mândrie și triumf, pe măsură ce-l privea și-i vedea voința clătinându-se tot mai tare. Șopti blând:

— Vei fi mai puternic decât toți ceilalți oameni, un rege printre oameni. Tu vei domni, iar eu voi domni alături de tine.

Ged se ridică dintr-odată și făcu un pas înainte, cât să-l vadă, tocmai după curbura peretelui lung, lângă ușă, pe Lordul Terrenonului care stătea ascultând și zâmbind șters.

Ochii lui Ged se limpeziră, întocmai ca și mintea. Privi în jos spre Serret.

— Lumina este cea care învinge întunericul — spuse el clătinându-se — lumina.

Pe măsură ce vorbea, văzu, clar ca lumina zilei, ca și cum cuvintele înseși erau lumina ce-l călăuzea, cum fusese într-adevăr atras, ademenit încoace, cum se folosiseră de frica lui pentru a-l ghida și cum l-ar fi păstrat în ghearele lor, odată prins. Îl salvaseră, da, căci nu le-ar fi fost de nici un folos posedat de umbră, nu până ce n-ar fi devenit un sclav al Pietrei. De-ndată ce voința i-ar fi fost subjugată de puterea Pietrei, i-ar fi dat drumul umbrei între zidurile castelului, căci un *gebbeth* era cu siguranță un sclav și mai bun decât un om. Dacă ar fi atins, fie și doar o dată Piatra, sau dacă i-ar fi vorbit, ar fi fost complet pierdut. Totuși, așa cum umbra nu reușise întru-totul să-l ajungă din urmă și să-l înhațe, nici Piatra nu fusese în stare să-l folosească, nu chiar. Aproape că se predase, dar nu tocmai. Nu se-nvoise. Este foarte greu ca răul să pună stăpânire pe un suflet ce nu se-nvoiește.

Stătu așa, între cei doi, care se predaseră, care se-nvoiseră, uitându-se de la unul la altul, în timp ce Benderesk înainta spre ei.

— Te-am avertizat — i se adresă Lordul Terrenonului soției sale cu o voce uscată — că-ți va scăpa printre degete, Serret. Sunt niște nesăbuiți isteți, vrăjitorii ăștia-i tăi din Gont. Și tu ești o nesăbuită, femeie din Gont, crezând că ne poți prosti, și pe el și pe mine deopotrivă, că ne poți înrobi pe amândoi cu frumusețea ta și că vei putea folosi Terrenonul pentru propriile-ți scopuri. Dar eu sunt

Lordul Pietrei, eu, și iată ce-i fac soției necredincioase: *Ekavroe ai oel-wantar.* — Era o vrajă de Schimbare, iar Benderesk își înălță mâinile lungi să preschimbe femeia ghemuită de frică, în ceva hidos, cum ar fi un porc, sau un câine, sau vreo babă smintită. Ged înaintă și-i coborî brațele cu ale sale, rostind totodată un singur cuvânt scurt. Și, deși nu avea toiag și se afla pe pământ străin și rău, într-un ținut al puterii întunecate, voința lui triumfă. Benderesk rămase nemișcat, cu ochii înnegurați, ațintiți, plini de ură, asupra lui Serret.

— Vino — zise ea cu voce tremurândă — Șoimanule, vino repede, înainte să apuce să cheme Servitorii Pietrei.

Ca într-un ecou, o șoaptă fremătă prin întregul turn, prin pietrele din podea și din pereți, un murmur uscat și tremurat, de parcă pământul însuși ar fi glăsuit.

Apucându-l pe Ged de mână, Serret îl trase, fugind de-a lungul holurilor și a coridoarelor, în jos, pe scările lungi și strâmbe. Ieșiră în curte, unde o ultimă rază argintie de lumină mai poposea peste zăpada murdară și bătătorită. Trei servitori de la castel li se puseră în cale, aspri și-ntrebători, de parcă i-ar fi suspectat că puneau la cale ceva împotriva stăpânului lor.

— Se lasă noaptea, Doamnă — spuse unul dintre ei, iar un altul adăugă — Nu poți ieși acum.

— La o parte din calea mea, scârnăvie! — strigă Serret în limba șuierătoare a celor din Osskil. Omul se trase din calea ei și se ghemui la pământ, zvârcolindu-se, iar un altul începu să urle din toate puterile.

— Trebuie să ieșim pe poartă, nu există nici o altă cale. O poți vedea? O poți găsi, Șoimanule?

Îl trase de mână, dar el ezită.

— Ce fel de vrajă ai aruncat asupra lor?

— Am făcut să le curgă plumb topit prin măduva oaselor. Îi va ucide. Repede, îți spun că o să-i dezlănțuiască pe Servitorii Pietrei.

Iar eu nu pot găsi poarta, căci asupra ei a fost aruncată o vrajă tare
140 puternică. Repede!

Ged nu-nțelegea ce vroia ea să spună, doar poarta cea fermecată îi apărea la fel de clar ca și bolta de piatră din curte prin care se întrezărea. O conduse pe Serret într-acolo, prin zăpada necălcată a curții din față și apoi, rostind un cuvânt de Deschidere, o ghidă prin poarta peretelui de vrăji.

De cum păși dincolo de poartă, lăsând în urmă lumina argintie a Curții Terrenonului, ea începu să se schimbe. Nu că ar fi fost mai puțin frumoasă în lumina mohorâtă, răspândită de mlaștini, doar că frumusețea-i luase un aer teribil, de vrăjitoare. Iar Ged o recunoscu în sfârșit. Era fiica Lordului din Re Albi, fiica vrăjitoarei din Osskil, cea care-l luase în râs acolo, pe pajiștile verzi de deasupra casei lui Ogion, cu tare mult timp în urmă, și care-l trimisese să citească vraja care eliberase umbra. Dar nu stărui asupra acestor gânduri, căci cerceta împrejurimile cu fiecare simț încordat, căutându-și dușmanul, umbra, care-l aștepta pe acolo pe undeva, în afara zidurilor fermecate. Poate că avea tot forma *gebbeth*-ului, învești mântat în moartea lui Skiorh, sau poate era ascuns undeva în întunericul împresurător, așteptând să-l înhațe și să-și contopească neforma cu trupul viu a lui Ged. Îi simțea apropierea, și totuși nu o vedea. Dar, privind mai bine, distinse ceva mic și întunecat, pe jumătate îngropat în zăpadă, la câțiva pași distanță de poartă. Se aplecă și-l ridică încet, cu grijă, în căușul palmelor. Era otakul, cu blana lui moale și scurtă acum îmbibată de sânge și cu corpușorul ușor, rece și înțepenit în mâinile lui Ged.

— Preschimbă-te! Preschimbă-te, uite-i că vin! — țipă Serret ascuțit, înșfăcându-l de mână și arătând spre turnul ce străpungea amurgul, asemenea unui dinte alb și înalt. Prin crăpăturile ferestrelor de la baza turnului se târau afară niște creaturi întunecate ce-și fâlfâiau aripile lungi, bătând rar aerul și învârtindu-se în jurul ziduri-

lor, îndreptându-se spre Ged și Serret, ce stăteau pe cușma dealului, lipsiți de apărare. Șoapta huruită pe care-o auziseră în turn devenise mai puternică, un tremur și un geamăt în pământul de sub picioarele lor.

Mânia țâșni în sufletul lui Ged, un val fierbinte de furie împotriva tuturor acelor lucruri crude și ucigașe care-l păcăliseră, îl încătușaseră și-l vânaseră.

— Preschimbă-te! — îi strigă Serret și, rostind pe nerăsuflate o vrajă rapidă, se preschimbă într-un pescăruș cenușiu, luându-și zborul. Dar Ged se opri și smulse un fir de iarbă sălbatică, uscat și fragil, de jos din zăpada în care zăcuse mort otakul. Ridică firul de iarbă care începu să se lungească și să devină tot mai gros, pe măsură ce Ged îi vorbea răspicat în Glăsuirea Adevărată, iar când înnodă vraja ținea în mână un toiag mare, de vrăjitor. Toiagul nu ardea cuprins de văpăi nimicitoare roșiatice, ci-împrăștia doar de jur împrejur lumina albă a focului magic, care nu arde, dar împrăștie întunericul. Creaturile Curții Terrenonului, negre și fâlfâitoare, se năpustiră asupra lui Ged, care le izbi aripile cu acesta.

Creaturile-și reluară atacul, niște bestii zdrențuite, din timpuri pierdute, cu mult înaintea păsărilor, dragonilor sau oamenilor, demult uitate de lumina zilei, dar trezite și rechemate de puterea străveche, malefică și atotștiutoare a Pietrei. Năvăliră spre Ged, tăbărând pe el. Le simți ghearele secerând aerul din jurul său și un val de greață îl cuprinse din cauza duhorii lor putrezite. Se apără neînfricat de loviturile lor și atacă la rândul său, ținându-le la distanță cu toiagul învăpăiat, făcut din furie și dintr-un fir de iarbă sălbatică. Și deodată se înălțară cu toatele, ca niște corbi înspăimântați de un stârv și, în fâlfâieli silențioase, se întoarseră brusc, îndreptându-se în direcția spre care zburase Serret preschimbată în pescăruș. Aripile lor enorme păreau încete, dar zburau repede, căci fiecare bătaie le purta hăt departe prin aer. Nici un pescăruș n-ar fi putut întrece pentru

mult timp grozava lor iuțeala.

142 Într-o clipită, întocmai ca la Roke, Ged se preschimbă într-un șoim mare, nu în șoimanul pe care-l știau ei, ci în Șoimul Călător ce zboară iute ca săgeata, ca gândul. Își luă zborul cu aripi foșnitoare, ascuțite și puternice, urmărindu-și urmăritorii. Aerul se-ntunecase, iar printre nori străluceau puternic stelele. Văzu mai în față hoarda cea neagră și zdrențuită lăsându-se în jos, spre un punct ce plutea în aer. Mai încolo de învolburarea aceea neagră se întindea marea, palidă sub ultima licărire cenușie a zilei. Șoimul Ged se îndreptă glonț spre creaturile Pietrei, iar acestea se împrăștiară de cum își făcu loc printre ele, ca picăturile de apă împrăștiate de o piatră zvârlită. Dar își înșfăcaseră prada. Sângele mânjea ciocul uneia și penele albe se lipiseră de labele alteia, și nici un pescăruș nu mai plutea pe sub ei, deasupra mării palide.

Se întorseseră deja iar spre Ged, mișcându-se rapid, diforme, cu ciocuri de fier întinse și căscate. Iar el, rotindu-se încă o dată pe deasupra lor, scoase țipătul de furie dezlănțuită a șoimului și țâșni de-a lungul plajelor joase din Osskil, departe, peste talazurile mării.

Creaturile Pietrei se învârtiră o vreme croncănind, și apoi, una câte una, se retraseră greoi către mlaștini. Vechile Puteri nu pot străbate marea, întrucât fiecare e legată de câte o insulă, un loc anume, fie acea peșteră, stâncă sau izvor. Negrele scursori făcură cale-ntoarsă către turn, unde Benderesk, Lordul Terrenonului, va lăcrima poate la întoarcerea lor, sau poate va râde. Dar Ged își continuă drumul, un șoim înaripat și înnebunit, ca o săgeată ce nu mai cade, ca un gând ce nu se uită, pe deasupra Mării Osskil, spre răsărit, în noapte, în bătaia vântului de iarnă.

OGION TĂCUTUL SE ÎNTORSESE TÂRZIU din pribegiile sale tomnatice acasă, la Re Albi. Pe măsură ce trecuseră anii devenise mai tăcut și mai singuratic decât fusese vreodată. Noul Lord din Gont, de jos

din oraș, nu reușise să smulgă nici o vorbă de la el, deși se cățărase până sus, la Cuibul Șoimului, căutând ajutorul magului, căci plănuia să prade Andradele. Ogion, care le vorbea păianjenilor de pe pânze și fusese văzut salutând curtenitor copacii, nu-i adresă nici măcar un cuvânt Lordului Insulei, care făcu cale întoarsă, nemulțumit. O anumită nemulțumire sau neliniște părea să fi pus stăpânire pe mintea lui Ogion, căci petrecuse întreaga vară și toamnă de unul singur sus, în munți, și abia acum, în apropierea Soarelui Nou se-ntorsese la vatră.

In cea de-a doua zi de când se întorsese, se trezi târziu și, poftind la o cană de ceai de treștie albă, se duse după apă la izvorul care șerpuia pe coasta dealului, mai jos de casa lui. Marginile iazului mic și sprinten erau înghețate, iar mușchii veștejiți de printre stânci erau brăzdați de flori de gheață.

Era plină zi, dar soarele nu avea să dezgolească umărul imens al muntelui pentru cel puțin vreo oră. Întreaga parte de vest a Gontului, de la țărmurile scăldate de mare și până la vârfurile-i muntoase, era limpede, lipsită de soare și cufundată în tăcere în acea dimineață de iarnă. Pe când vrăjitorul stătea așa lângă izvor, plimbându-și privirea peste pământurile ce se prăvăleau, spre port și peste acele distanțe cenușii ce duceau la mare, auzi un fâlfâit de aripi deasupra sa. Își înălță privirea, ridicând puțin un braț. Un șoim măreț cobora cu bătăi puternice de aripi și ateriză lin pe încheietura mâinii sale. Se prinsese bine, precum o pasăre de vânătoare bine dresată, doar că nu se vedea nici urmă de curelușă, sfoară sau clopoțel. Ghearele i se încleștară adânc în mâna lui Ogion, iar aripile strânse îi tremurau. Ochii săi rotunzi și aurii erau sumbri și sălbatici.

— Ești dară un mesager sau un mesaj? — îl întrebă Ogion blând pe șoim. — Vino cu mine.

Șoimul îl privea în timp ce vorbea. Ogion tăcu un minut.

— Îmi pare că eu am fost cel ce te-a numit cândva — spuse el, îndreptându-se mai apoi cu pași mari către casă.

Intră înăuntru ținând în continuare pasărea pe încheietura mâinii. Așează șoimul pe vatră, la căldura focului, și-i dădu puțină apă. Șoimul nu vru să bea. Apoi, fără grabă, Ogion începu să arunce o vrajă, țesându-și plasa de magie cu mâinile, mai degrabă decât cu cuvintele. Când vraja fu pe de-a-ntregul țesută șopti încet:

— Ged — fără a se uita însă la șoimul de pe vatră. Așteptă o vreme, apoi se întoarse și se ridică, îndreptându-se spre tânărul bărbat ce ședea tremurând, cu ochii stinși, în fața focului.

Ged era înveșmântat cu straie bogate și străine din mătase și argint, dar hainele-i erau sfâșiate și îmbibate de apă sărată. Ședea așa, sfrijit și încovoiat, cu părul lins revărsându-i-se pe fața însemnată.

Ogion îi trase de pe umeri mantia mânjită, împărătească, și-l conduse în alcovul în care mai dormise cândva, ca ucenic, punându-l să se-ntindă pe salteaua de paie. Murmură o vrajă de adormire și-l lăsă acolo. Nu-i spusese nici un cuvânt, știind că în acel moment Ged nu avea vorbirea omenească.

Pe când era copil, Ogion credea, ca orice copil, că era un joc foarte plăcut să se preschimbe, prin arta magiei, în orice voia, om sau animal, copac sau nor, și astfel să se joace de-a o mie de ființe. Dar, ca vrăjitor, învățase prețul acestui joc, mai exact pericolul de a te pierde pe tine însuți, jucându-te cu adevărul. Cu cât cineva rămânea mai mult sub o formă ce nu-i aparținea, cu atât pericolul creștea. Fiecare ucenic vrăjitor învață povestea vrăjitorului Bordger din Way căruia-i plăcea grozav de tare să ia forma ursului și ajunsese să se preschimbe din ce în ce mai des, până ce ursul crescu într-însul și omul din el se stinse, și deveni un urs, și-și ucisese propriul copilaș în pădure, iar în cele din urmă fu hăituit și răpus. Și nimeni nu știe cu siguranță câți dintre delfinii care săltau în apele Mării Tăinuite, fuseseră cândva oameni; oameni înțelepți, care-și uitaseră înțelepciunea și numele, prinși de voioșia mării neștăvilite.

Ged luase forma șoimului, cuprins de o durere și de o mânie

aprigă, iar pe când zbura din Osskil, în mintea lui nu exista decât un singur gând, acela de a lăsa în urmă atât Piatra cât și umbra, de a scăpa de ținuturile acelea reci și amăgitoare, de a ajunge acasă. Mânia și sălbăticia șoimului erau ca și ale sale, și deveniseră ale sale, iar voința lui de a zbura devenise și voința șoimului. Așa zburase peste Enlade, repezindu-se în jos doar cât să se adape dintr-un iaz izolat, în inima pădurii și ridicându-se în zbor într-o clipită, mânat de frica umbrei ce-i pășea pe urme. Astfel străbătuse în zbor marele fir de mare cu- 145
noscut ca fălcile din Enlad, înaintând mereu, de la est îndreptându-se spre sud, cu dealurile din Oranéa dispărând la dreapta sa, în timp ce dealurile din Andrade dispăruseră deja în zare, spre stânga, până ce în față nu i se mai întindea decât marea. Până când, în cele din urmă, zărise în depărtare, înălțându-se din toate valurile unul singur, mereu neschimbat, la fel de înalt și semeț ca întotdeauna, creasta albă din Gont. În tot acel zbor de lumină și întuneric purtase aripi de șoim și privise prin ochi de șoim și, uitându-și propriile gânduri, cunoscu în cele din urmă ceea ce cunoaște un șoim: foamea, vântul, căile văzduhului.

Zburase spre adăpostul potrivit. Puțini erau cei din Roke și doar unul din Gont care l-ar mai fi putut preschimba înapoi într-un om.

Era sălbăticit și amuțit când se trezi. Ogion nu-i adresă vreodată vreun cuvânt, ci-i dădu numai carne și apă și-l lăsă să șadă chircit lângă foc, neîmblânzit, asemenea unui șoim măreț, mohorât și sleit de oboseală. Când noaptea se așternu, el se puse să doarmă. În cea de-a treia zi se apropie de focul din cămin, alături de vrăjitorul ce privea îndelung flăcările și spuse:

— Maestre...

— Fii binevenit, băiete — zise Ogion.

— M-am întors la tine așa cum am plecat: un neștiutor — spuse tânărul cu o voce hârâită și îngroșată. Magul zâmbi stins și-i făcu semn lui Ged să se așeze în fața sa, lângă vatră, și se apucă să

fiarbă un ceai.

146 Zăpada începuse să cadă, prima din acea iarnă care se așternea pe văile joase ale Gontului. Ferestrele de la casa lui Ogion se astupară curând, dar puteau auzi fulgii umezi așternându-se moale pe acoperiș și nemișcarea adâncă a zăpezii ce împresura fiecare colț al casei. Stătură așa, la gura focului, vreme îndelungată, iar Ged îi înșiră maestrului său povestea anilor ce trecuseră de când ridicase pânzele din Gont la bordul corabiei numită *Umbra*. Ogion nu-i puse nici o întrebare, chiar și după ce Ged își termină istorisirea, lăsă tăcerea să plutească peste ei multă vreme, calm, cumpănind. Apoi se ridică, puse pâine, brânză și vin pe masă și se așezară să mănânce. Abia după ce terminară de mâncat și rânduiseră toate cele, Ogion începu să vorbească.

— Amare-s cicatricile pe care le porți, băiete — îi spuse el.

— Nu am nici o putere în fața acelui lucru — răspunse Ged.

Ogion clătină din cap, dar nu mai zise nimic o vreme. Într-un sfârșit zise:

— Ciudat. Ai avut destulă putere să întreci măiestria unui vrăjitor pe propriu-i tărâm, acolo în Osskil. Ai avut destulă putere să reziști ademenirilor și să te aperi de atacurile slujitorilor unei Vechi Puteri a Pământului. Și la Pendor ai avut destulă putere să înfrunți un dragon.

— Am avut noroc la Osskil, nu putere — replică Ged și-l trecură iar fiorii, gândindu-se la frigul de moarte, de vis, de la Curtea Terrenonului. — Iar dragonului îi știam numele. Pe când lucrul ăsta rău, umbra care mă urmărește, nu are nume.

— Toate lucrurile au un nume — spuse Ogion, cu atâta siguranță că Ged nu îndrăzni să-i repete ceea ce-i spusese Arhimagul Gensher, că asemenea forțe rele precum cele pe care le slobozise el nu aveau nume. Dragonul din Pendor se oferise într-adevăr să-i dezvăluie numele umbrei, dar nu se încrezuse în sinceritatea acelei propuneri, tot

așa cum nu crezuse nici promisiunea lui Serret că Piatra i-ar fi putut spune ceea ce dorea el să știe.

— Dacă umbra are vreun nume — zise în cele din urmă — nu cred că se va opri să mi-l spună mie...

— Nu — spuse Ogion — tot așa cum nici nu te-ai oprit să-i spui numele tău. Și totuși, îl știe. La mlaștinile din Osskil te-a chemat pe nume, pe numele pe care ți l-am dat eu. E ciudat, ciudat...

Se simți iar năpădit de gânduri negre. În cele din urmă Ged spuse:

— Am venit aici pentru sfaturi, nu pentru a găsi adăpost, Maestre. Nu voi pune umbra pe urmele tale și va ajunge încoace în curând, dacă rămân. Cândva ai alungat-o tocmai din această încăpere.

— Nu. Aceea era doar forma ei cea dintâi, umbra unei umbre. Acum n-aș mai putea-o alunga. Numai tu ai putea face asta.

— Dar sunt neputincios în fața ei. Să fie oare vreun loc... — Vocea-i pieri însă, înainte de a pune întrebarea.

— Nu există nici un loc sigur — îi răspunse Ogion cu blândețe. — Nu te mai preschimba, Ged. Umbra caută să distrugă adevărata ta ființă. Aproape că a reușit, împingându-te să îmbraci ființa șoimului. Nu, nu am habar unde ai putea merge. Am însă o idee despre ce-ai putea face. Mi-e greu să-ți spun asta tocmai ție.

Tăcerea lui Ged cerea adevărul, iar Ogion spune în cele din urmă:

— Trebuie să te întorci înapoi.

— Să mă întorc înapoi?

— Dacă mergi înainte, dacă continui să fugi, oriunde ai fugi vei da peste pericol și rău, căci acesta te mână pe tine, el îți alege drumul pe care te îndrepți. Tu trebuie să fi cel care alege. Tu trebuie să cauți acel ceva care te caută. Tu trebuie să vânezi vânătorul.

Ged nu spuse nimic.

— Te-am numit la gura râului Ar — spuse magul — un izvor

ce curge din munți și până-n mare. Un om își poate cunoaște scopul spre care se îndreaptă, dar nu-l poate ști dacă nu se întoarce din drum, nu se reîntoarce la începutul său și dacă nu păstrează acel început în adâncul ființei sale. Dacă nu poate fi un buștean plutitor și-nvolburat în acel izvor, atunci trebuie să fie izvorul însuși, în întregimea sa, de unde izvorăște și până unde se revarsă în mare. Așadar, întorcându-te la Gont, te întorci la mine, Ged. Acum întoarce-te cu totul și caută sursa însăși și ceea ce se găsește la gura sursei. Acolo zace speranța ta de putere.

— Acolo, Maestre? — spuse Ged cu groază în voce. — Unde?

Ogion nu-i răspunse.

— De-o fi să mă întorc — zise Ged după ce trecu o vreme — după cum spui, și voi vâna vânătorul, nu cred că vânătoarea va fi una lungă. Nu-și dorește altceva decât să mă-ntâlnească față-n față. Și a făcut-o de două ori, și m-a învins tot de două ori.

— A treia oară-i cu noroc — spuse Ogion.

Ged bătu încăperea în sus și-n jos, de la gura focului la ușă și de la ușă la gura focului.

— Și de mă va-nvinge de tot — spuse el, vorbind poate cu Ogion sau poate cu el însuși — îmi va lua știința și puterea și se va folosi de ele. Deocamdată mă amenință numai pe mine. Dar dacă intră în ființa mea și mă va poseda, va săvârși mult rău prin mine.

— Asta așa-i. Dacă te-nfrânge.

— Și totuși, dacă fug iară, cu siguranță că mă va găsi iară... Și întreaga putere îmi va fi irosită pe fugă.

Ged înteți din nou pasul, iar apoi se întoarse brusc și îngenunchind înaintea magului spuse:

— Am stat alături de mari vrăjitori și am trăit pe Insula Înțelepților, dar tu ești adevăratul meu maestru, Ogion. — Vorbea cu dragoste și cu o bucurie sumbră.

— Bine — spuse Ogion. — Acum știi. Mai bine acum decât niciodată. Dar, în cele din urmă tu vei fi maestrul meu.

Se ridică și ațâță bine focul, atârnând ceainicul deasupra să fiarbă. Apoi, scoțându-și de pe umeri haina din piele de capră spuse:

— Trebuie să merg să-mi văd de capre. Uită-te tu de ceainic, băiete.

Când se întoarse, nins tot și tropăind zăpada din cizmele din piele de capră, căra o legătură lungă și încâlcită de tisă. Tot restul după-amiezii și iar, după cină, el stătu acolo, la lumina lămpii, muncind aplecat, cu cuțitul, frecând-o cu o piatră și vrăjind-o. Își trecu de mai multe ori mâinile peste lemn, căutând parcă urma vreunui defect. Din când în când începea să cânte ușor în timp ce lucra. Ged, încă slăbit, îl asculta. Pe măsură ce somnul îl toropea începea să se revadă, copil fiind, în coliba vrăjitoarei din satul Zece Arini, într-o noapte de iarnă, în întunericul luminat de foc, în aerul greu de miresme de ierburi și fum, cu mintea rătăcită în visare, în timp ce asculta lungile cântece despre vrăji și fapte ale eroilor care luptaseră împotriva puterilor întunecate, învingându-le sau fiind învinse de acestea, pe insule îndepărtate, cu mult, mult timp în urmă.

— Ține! — spuse Ogion și-i înmână toiagul pe care-l terminase pentru el. — Arhimagul ți-a dat unul de tisă, o alegere bună, iar eu nu m-am abătut de la ea. Vroiam să-i fac mânerul lung și arcuit, dar așa-i mai bine. Noapte bună, fiule.

Cum Ged, care nu-și găsea cuvinte de mulțumire, se îndrepta spre alcovul său, Ogion se uită după el și spuse, prea încet ca Ged să îl audă: — O, tânărul meu șoim, zboară cu bine!

Pe când se trezi Ogion, la revărsatul zorilor reci, Ged nu mai era. Îi lăsase doar, după felul vrăjitoresc, un mesaj de rune argintate, scrijelite pe piatra de vatră, ce se ștergeau pe măsură ce Ogion le citea: *Maestre, am plecat la vânătoare.*

Capitolul 8

La Vânătoare

Ochii le erau incremeniți de groază

Gեð o luă în jos, pe drumul din Re Albi, în întunericul iernatic de dinaintea zorilor și până-n amiază, ajunse până la Portul din Gont. Ogion îi dăduse cizme pe picior, cămașă și vestă de piele și pânză gontice, să-și înlocuiască lucrurile fine din Osskil, dintre care nu-și ținu decât mantia maiestuoasă tivită cu blană de pellawi, să-l ferească de frigul călătoriei. Înveșmântat astfel, fără altceva la el decât toiagul de culoare închisă, cât el de înalt, ajunse la Poarta Ținutului, iar soldații ce se sprijineau de dragonii sculptați, nu trebuiră să-l privească de două ori ca să-și dea seama că era vrăjitor. Își dădură la o parte lăncile și-l lăsară să intre, fără să-l mai întrebe nimic, urmărindu-l din priviri până la capătul străzii.

Întrebă pe la chei și la Casa Breslei Mării de vreo navă care s-ar fi putut îndrepta spre nord sau vest până la Enlad, Andrad, Oranéa. Toți îi răspunseră că nici o navă nu avea să plece din Marele Port din Gont acum, atât de aproape de Soarele Nou, iar cei din Casa Breslei Mării îi spuseră că nici chiar bărcile de pescuit nu mai îndrăzneau să treacă printre Stâncile Îmbrățișate, pe acea vreme cu neputință de prevăzut.

Îi oferiră cina la cantina Breslei, căci un vrăjitor este arareori nevoit să și-o ceară singur. Stătu puțin alături de acei oameni ai țărmului, constructori de nave și stăpânitori ai vremii, bucurându-se de conversația lor lentă și săracă în cuvinte, de graiul lor gontic mormăit. Îl cuprinse o mare dorință să rămână acolo, în Gont și să lase deoparte orice vrăjitorie și aventură, să uite de orice putere și de oroare,

să-și trăiască zilele în pace, ca orice om obișnuit, pe pământul bine-
154 cunoscut și drag de acasă. Aceasta-i era dorința, dar voința-i era alta. După ce află că nu pleca nici o navă din port, nu mai rămase mult la Breasla Mării, nici în oraș. O porni la pas pe țărmul golfului, până ajunse la primele cătune ce se-ntind la nord de Orașul Gont și acolo întrebă printre pescari, până găsi unul care avea o barcă de vânzare.

Pescarul era un bătrân neînduplecat. Barca sa, lungă de doispre-zece picioare și peticită, era atât de strâmbă și arcuită, încât abia ar fi plutit și totuși, cerea un preț mare pentru ea: o vrajă de trecere pe mare urzită pentru barcă, pentru el și fiul său, care să-i ferească de orice primejdie vreme de un an. Căci pescarii gontici nu se tem de nimic, nici măcar de vrăjitori, doar de mare.

Acea vrajă, ce ținea departe primejdiile mării, atât de prețuită în Arhipelagul Nordic, nu salva niciodată vreun om din ghearele vântu-lui sau valurilor furtunoase, însă urzită de cel ce cunoștea mările din acele împrejurimi, căile bărcilor și priceperea marinarilor, îi poate da pescarului o anumită siguranță în fiecare zi. Ged urzi vraja strâns și cinstit, lucrând la ea toată noaptea aceea și ziua următoare, fără a lăsa să-i scape vreun detaliu, sigur de sine și răbdător, deși mintea-i era mereu încordată de frică și gândurile-i pribegeau pe cărări întunecate, încercând să-și închipuie cum, cât de repede și unde i-ar fi putut apă-rea umbra data următoare. Când vraja fu încheiată și o aruncă peste barcă, era foarte ostenit. Petrecu acea noapte în baraca pescarului, într-un hamac împletit din mațe de balenă și se trezi dimineața, duh-nind a hering uscat. Coborî apoi la micul golf, sub culmea nordică a Stâncii Retezate, acolo unde-l aștepta barca.

O împinse în apele liniștite de la țărm și deîndată apa începu să se strecoare lin în ea. Ged păși în barcă ușor ca o pisică și în-cepu să-i îndrepte scândurile strâmbate și icurile putrezite, lucrând deopotrivă cu unelte și incantații, așa cum obișnuia să facă împreună cu Pechvarry, în Torningul de Jos. Sătenii se adunară în liniște, nu

prea aproape, să-i privească mâinile iuți și să-i asculte glasul domol. Duse la capăt și această sarcină, cu pricepere și cu răbdare, iar barca fu pecetluită și era acum solidă. Apoi înfipse în ea în loc de catarg toiagul pe care i-l dăduse Ogion, îl înțepeni cu vrăji și bătu peste el o bucată de lemn solid. Peste acest lemn țesu o pânză de vrăji bătută de vânt, un pătrat de pânză albă ca și zăpezile de pe vârful muntelui Gont, ce se-nălța deasupra sa. Văzându-l, femeile oftară cu invidie. Apoi, stând lângă catarg, Ged ridică ușor vântul magic. Barca o porni în larg, îndreptându-se către Stâncile Imbrățișate, peste golful întins. Când pescarii ce priviseră până atunci în tăcere văzură acea barcă spartă alunecând pe ape la fel de lin ca zborul unui pescăruș, sloboziră un chiot, rânjind și bătând din picioare în vântul rece de pe plajă. Ged se întoarse o clipă și văzu cum îl încurajau, de sub masivul crestat al Stâncii Retezate, peste care se înălțau câmpurile înzăpezite ale Muntelui, atingând norii. 155

Străbătu golful, și trecu printre Stâncile Îmbrățișate în largul Mării Gontice, fixându-și acolo cursul spre nord, către Oranéa, pe același drum pe care venise. Nu avea un plan anume sau o strategie, dorind doar să-și refacă parcursul. Era greu de zis dacă umbra ar fi rătăcit pe urmele zborului său de șoim de la Osskil, peste zile și vânturi, ori ar fi venit ață spre el. Însă, de nu se retrăsese cu totul înapoi de unde venise, în regatul viselor, îi va ieși negreșit în cale, acum că Ged ieșise în largul mării.

Dar de-ar fi fost s-o întâlnească, vroia s-o înfrunte pe mare. Nu știa de ce, dar îl cuprindea oroarea la gândul că ar fi putut întâlni din nou lucrul acela pe uscat. Din mare se pot ridica furtuni și monștri, însă nu și puterile răului, căci răul este al pământului. În tărâmul întunecat unde Ged pășise o dată, nu erau nici mări, nici râuri sau izvoare. Moartea este locul cel uscat. Deși marea în sine era primejdioasă în vremea tăioasă a anotimpului rece, primejdiile, apele schimbătoare și instabilitatea mării i se păreau un scut, o șansă. Și când o fi să-i iasă în

cale, la capătul acestei nebunii, se gândi că măcar ar fi putut s-o apuce așa cum o apucase el, s-o târască cu greutatea propriului său corp și a propriei sale morți până-n întunericul adâncurilor mării, din care, în strânsoarea sa, n-ar mai fi reușit să se mai ridice la suprafață. Astfel, moartea sa ar curma viața acelui rău pe care-l eliberase pe când trăia.

Naviga pe o mare aspră și tăioasă, peste care norii atârnau și pluteau în văluri de doliu. Nu mai ridică acum vântul magic, mergând după vântul lumii, care bătea susținut dinspre nord-vest. Cât timp menținea esența pânzei sale întesate în vrajă, adesea cu câte un cuvânt șoptit, pânza se îndrepta și se răsucea ca să prindă vântul de la sine. Dacă n-ar fi folosit vrăjile, i-ar fi fost mult prea greu să mențină barca aceea pricăjită pe un astfel de vânt, pe valurile mării spumegânde. Își ținea cursul, fiind cu băgare de seamă la tot ce se întâmpla în jur. Nevasta pescarului îi dăduse două pâini și o ploscă cu apă, și după câteva ore, când zări Stânca Kameber, singura insulă dintre Gont și Oranéa, mâncă și bău, mulțumindu-i în gând femeii gontice care-i dăruise merindele. Navigă mai departe de pământul ce abia se mai zărea la orizont, ținând-o acum mai mult spre vest, bătut de o ploaie rece și mocnită, ce pe uscat ar fi fost un soi de zăpadă subțire. Nu se auzea nici un sunet în jur, în afară de micile scârțâituri ale bărcii și valurile ce-i plesneau ușor prora. Nu trecea nici o barcă și nici o pasăre. Nu se mai mișca nimic decât apa veșnic neliniștită și norii plutitori, asemeni norilor pe care și-i amintea vag, curgându-i în jur, în timp ce el, în chip de șoim, zbura la est pe același curs, pe care-l urma acum spre vest. Privi acum în înalturi, la văzduhul plumburiu, așa cum privise atunci în jos, către marea cenușie.

Nu văzu nimic în zare. Se ridică, înfrigurat, ostenit să tot privească în întunecimea goală, în așteptare.

— Hai odată! — murmură — haide, ce mai aștepți, Umbră?

Nu primi nici un răspuns, nu deslușì nici o mișcare din ceața și valurile întunecate. Și totuși știa din ce în ce mai sigur că lucrul

acela nu putea fi departe, căutându-i orbește urma rece. Dintr-o dată prinse a striga:

— Aici sunt, eu, Ged Șoimanul, și-mi chem umbra!

Barca pârâi, valurile fremătară, vântul șuieră puțin în pânza albă a bărcii. Trecu o bună bucată de vreme. Ged încă mai aștepta, cu o mână sprijinită pe catargul din toiagul de tisă, cu privirile ațintite la burnița înghețată ce se apropia în linii zdrențuite dinspre nord, peste mare. Trecură clipe-n șir. Apoi, departe, peste apă, prin ploaie, zări umbra venind.

Se lepădase de învelișul vâslașului osskilian Skiorh și nu-l mai urmărea peste mări și vânturi în chip de *gebbeth*. Nu luase nici forma fiarei, așa cum o văzuse pe Dealul Roke și-n vise. Și totuși acum avea o formă, chiar în lumina zilei. Când îl urmărise pe Ged și se luptase cu el în mlaștini, își luase putere din vrăjitor, sugând-o în ea. Se putea ca prin chemarea ei, cu voce tare în plină lumină a zilei, să-i fi dat sau să-i fi imprimat ceva din forma și asemănarea sa. Cu siguranță aducea acum oarecum a om, dar rămânea încă o umbră ce nu arunca nici o umbră pe valuri. Venea astfel peste mare, din fălcile Enladei înspre Gont, un lucru întunecat și strâmb, clătinându-se pe valuri, cercetând vântul pe măsură ce se apropia. Ploaia rece bătea prin ea.

Dat fiind că era pe jumătate orbită de lumina zilei și întrucât Ged fusese cel care-o chemase, vrăjitorul o văzu înainte de a fi văzut. Recunoștea umbra, așa cum și ea îl recunoștea pe el, dintre toate ființele, dintre toate umbrele.

În groaznica singurătate a mării de iarnă, Ged rămase nemișcat, privind la lucrul de care se temea. Vântul părea s-o bată mai departe de barcă, iar valurile fugeau de sub ea, înșelându-i ochii, neștiind cât de aproape-i era. Nu-și putea da seama dacă se mișca sau nu. Deacum, umbra sigur îl văzuse. Deși în minte nu avea decât oroarea și frica de atingerea umbrei și durerea neagră și rece care-i seca suflul

vieții, rămase neclintit, în așteptare. Apoi, dintr-o dată, chemă cu voce tare vântul magic, și-i suflă puternic și aprig în pânza albă, iar barca sălta peste valurile cenușii, țintă spre creatura ce se lăsase în jos, atârnând pe vânt.

Într-o tăcere desăvârșită, umbra șovăi o clipă, apoi se întoarse și fugi.

În puterea vântului, o luă spre nord. În puterea vântului barca lui Ged o urmă, iuțeala umbrei la întrecere cu viteza bărcii magului, amândoi biciuiți de vijelia ploioasă. Tânărul îi strigă bărcii sale, pânzei, vântului și valurilor din față, așa cum un vânător își strigă tovarășii atunci când lupul le sare în față și aduse în pânza țesută cu vrajă un vânt care-ar fi sfâșiat orice pânză obișnuită, ce-i împinse barca peste mare ca un mănunchi de nori împrăștiați în clăbuci de spumă, tot mai aproape acum de lucrul ce fugea.

Umbra se întoarse, trasând în aer un semicerc, părând mai împrăștiată și pierzându-și din contururi, aducând mai puțin a om și mai mult a fum bătut de vânt, se dădu înapoi și fugi în direcția vântului, odată cu vijelia, de parcă s-ar fi îndreptat spre Gont.

Ged își întoarse barca cu brațele și vraja deopotrivă și aceasta încălecă valurile ca un delfin, rotindu-se în acea întoarcere rapidă. O urmărea mai iute ca înainte, dar umbra devenea tot mai neclară. Ploaia, amestecată cu zloată și zăpadă, îi înțepa cu sute de ace spatele și obrazul stâng, de nu putea să vadă nimic înaintea ochilor. Peste scurt timp, pe măsură ce furtuna se întețea, nu mai putu să zărească nicidecum umbra. Totuși, Ged îi simțea urma, de parcă ar fi luat urma unei fiare în zăpadă și nu a unei fantome peste ape. Deși acum vântul bătea în direcția lui, ținu întins vântul magic ce-i șuiera în pânză și fulgi de spumă împroșcară din prora bărcii, plesnind valurile în timp ce-și croia calea printre ele.

Vânatul și vânătorul își ținură o vreme straniul parcurs, iar ziua se întuneca tot mai tare. Ged știa că, la ritmul rapid cu care mer-

sese aceste ultime ore, ar fi trebuit să se afle undeva la sud de Gont, depășindu-l, către Spevy sau Torheven, sau chiar mai departe de aceste insule, până la unul dintre Capete. Nu putea să-și dea seama sigur. Nici nu-i păsa. Vâna, urmărea, iar frica-i fugea înainte. 159

Dintr-o dată, văzu pentru o clipă umbra, nu foarte departe de el. Vântului lumii slăbise, iar zloata aduse după ea o ceață rece, aspră, ce se-ngroșa mereu. Prin ceața aceea, zări umbra, fugind cumva la dreapta sa. Le vorbi vântului și pânzei și-ntoarse cârma pe urmele umbrei, deși era din nou o urmărire oarbă. Ceața se-ngroșă repede, fierbând și spumegând acolo unde se întâlnea cu vântul magic, împresurând în rotocoale barca, o paloare deformată ce îndolia lumina și zarea. Nici nu rosti bine primul cuvânt al unei vrăji de limpezire, că și văzu din nou umbra, încă în dreapta cursului său, dar foarte aproape, încetinind. Ceața se risipi prin golul lipsit de față al capului și totuși, avea formă de om, doar că se deforma și se schimba, ca și umbra unui om. Ged întoarse din nou barca, gândind că-și băgase dușmanul în pământ. Dar în acea clipă, umbra dispăru, iar barca sa fu cea care eșuă, izbindu-se de o grămadă de pietre pe care ceața plutitoare i le ascunsese vederii. Aproape că-l nimiciră, dar se prinse strâns de toiagul-catarg, înainte să-l lovească următorul val. Fu un val puternic, ce aruncă bărcuța afară din apă și o sui pe o piatră, așa cum un om ar ridica și ar zdrobi cochilia unui melc.

Toiagul ce i-l făurise Ogion se dovedi a fi zdravăn și vrăjit. Nu se rupse, ci pluti nestingherit ca un lemn uscat. Ținându-se încă strâns de el, Ged se simți tras înapoi, o dată cu valurile ce spălară pietrele, până-l aduseră în larg, ferit de următorul val, ce l-ar fi putut spulbera, izbindu-l de pietre. Orbit de sare și înecându-se, încercă să-și țină capul la suprafață și să se lupte cu forța enormă cu care-l trăgea marea. Reuși să întrevadă, ridicându-se de vreo două ori, în timp ce încerca să înoate departe de înălțarea următorului val, că în apropierea pietrelor era o plajă. Se luptă să se-ndrepte într-acolo, cu

toate puterile sale și cu ajutorul puterii toiagului. Dar nu reuși să se
160 apropie. Înaintarea și retragerea valurilor îl aruncară cât colo, ca pe o zdreanță, iar înghețul mării adânci îi mistuia rapid căldura corpului, slăbindu-l atât de mult încât nu-și mai putu mișca brațele. Nu mai vedea acum nici pietrele, nici plaja și nu știa încotro se-ndrepta. În jurul lui, sub el și peste el nu era decât un tumult de apă, orbindu-l, sugrumându-l, înecându-l.

Fu măturat și răsucit de colo colo de un val ce se umflă de sub zdrențele de ceață și-l zvârli în aer, ca pe o bucată de lemn plutitor, până căzu pe nisip.

Zăcu acolo. Încă mai ținea strâns în mâini toiagul de tisă. Valuri mai mici încercau acum să-l târască înapoi de pe nisip în goana lor continuă, iar ceața se despică și se-nchise iară deasupra lui, iar apoi îl bătu lapovița.

După o bucată lungă de timp, se mișcă. Se ridică în mâini și în genunchi și începu să se târască anevoie în sus, pe plajă, departe de marginea apei. Noaptea își lăsase mantia neagră acum, dar Ged șopti un cuvânt toiagului și deasupra lui se prinse o luminiță fermecată. Se opinti înainte spre dune, încetul cu încetul, călăuzit de lumină. Era atât de ostenit, secat de puteri și înfrigurat, iar această târâre prin nisipul jilav, în bezna șuierătoare a tunetelor mării fu cel mai greu lucru pe care trebui să-l facă vreodată. O dată sau de două ori i se păru că marele freamăt al mării și al vântului se stinseră cu totul, iar nisipul umed se prefăcu în praf în mâinile sale și se simți urmărit din urmă de privirea neclintită a stelelor stranii. Dar nu-și întoarse capul, ci se târî mai departe, și, după o vreme, își auzi propria-i răsuflare gâfâind și simți amărăciunea vântului aducându-i ploaia pe față.

Efortul îi readuse în sfârșit puțină căldură în corp și după ce reuși să se târască până sus pe dune, unde palele de vânt ploios loveau mai încet, reuși să se ridice în picioare. Cu un cuvânt, ațâță strălucirea luminii, căci lumea era neagră cu desăvârșire și înaintă, sprijinindu-

se în toiag, împleticindu-se și poticnindu-se, cam o jumătate de milă către inima insulei. Apoi, de pe culmea unei dune, auzi marea, apoi și mai tare, nu din spate, ci din față. Dunele coborau din nou spre un alt țărm. Aceasta nu era o insulă, ci un simplu recif, o bucățică de nisip în mijlocul oceanului.

Era mult prea sfârșit ca să se lase pradă disperării, însă scoase un fel de oftat, pironit locului pentru multă vreme, sprijinit de toiagul său, tulburat. Apoi, stăruitor, se întorse spre stânga, așa încât vântul să-l bată cel puțin din spate și coborî anevoie duna înaltă, căutând vreo scobitură printre grămezile de alge pline de chiciură, în care s-ar fi putut adăposti. Ținând în sus toiagul ca să lumineze ce i se așternea în față, zări o licărire fadă în cel mai îndepărtat arc al cercului de lumină fermecată. Era un zid de lemn îmbibat de ploaie.

Era o colibă sau un adăpost, mic și șubred, de parcă l-ar fi făcut un copil. Ged bătu cu toiagul în ușa joasă. Rămase închisă. Ged o împinse și intră, aplecându-se cât putu, ca să poată trece. Nu putea să stea drept înăuntrul colibei. În vatră ardeau cărbuni înroșiți și la lumina lor difuză Ged văzu un om cu părul alb și lung, care se ghemui înfricoșat, sprijinit de zidul cel mai îndepărtat de la intrare, iar altul, bărbat sau femeie, nu putea să-și dea seama, privind cu groază de pe jos, de pe o grămadă de zdrențe și piei.

— Nu vă fac nimic — șopti Ged.

Nu spuseră nimic. Se uită când la unul, când la celălalt. Ochii le erau încremeniți de groază. Când își lăsă jos toiagul, cel de sub movila de zdrențe se ascunse scâncind. Ged își înlătură mantia grea de apă și gheață, se dezbrăcă până la piele și se cuibări lângă foc.

— Dați-mi ceva cu care să mă acopăr — spuse el.

Era răgușit și abia putea vorbi din cauza dinților ce-i clănțăneau tare și a tremurăturii care-i cuprinsese tot corpul. Și de-l auziseră, nici unul dintre bătrâni nu-i răspunse. Întinse mâna și luă o cârpă din grămada de pe pat — ceea ce părea a fi fost cândva o piele de

capră, dar care acum era numai găuri și unsoare neagră. Cel de sub grămada de pe pat se văita de frică, dar Ged nu-l luă în seamă. Se șterse și șopti:

— Nu aveți lemne pentru foc? Mai ațâță puțin focul, bătrâne. Am venit la voi împins de nevoie, nu vă vreau răul.

Bătrânul nu se mișcă, urmărindu-l stupefiat.

— Mă înțelegi? Nu vorbești hardica? — Ged se opri, apoi întrebă: — nici kargada?

La acel cuvânt, bătrânul încuviință deîndată, dând din cap o singură dată, ca o marionetă veche. Dar, pentru că acesta era singurul cuvânt pe care Ged îl știa în limba kargilor, conversația lor se încheie acolo.

Găsi lemn tăiat lângă un perete, făcu singur focul, apoi ceru, prin semne, apă, căci apa de mare pe care-o înghițise îi făcuse rău și acum se topea de sete. Ascultător, bătrânul arătă cu degetul spre o scoică mare în care țineau apă și împinse către foc o altă scoică, în care erau fâșii de pește afumat.

Așezat aproape de foc, picior peste picior, Ged bău și mâncă puțin și începând să-și mai recapete din puteri și simțiri, se întrebă unde era. Chiar și mânat de vântul magic nu ar fi putut să treacă de Ținuturile Kargad. Această mică insulă trebuie că era în larg, către Capăt, la est de Gont, dar totuși la vest de Karego-At. I se păru straniu că, într-un loc atât de neînsemnat și uitat de lume, pe o biată fâșie de nisip, locuiau oameni. Poate erau naufragiați. Dar era mult prea ostenit atunci ca să-și chinuie mintea cu astfel de întrebări.

Continuă să-și întoarcă mantia pe toate părțile către foc. Blana argintie de pellawi se uscă numaidecât, și de cum lâna din afară fu măcar încălzită, dacă nu uscată, se înfășură în ea și se întinse lângă vatră.

— Mergeți la culcare, sărmanilor — le spuse el gazdelor sale tăcute și-și puse capul pe dușumeaua de nisip și adormi.

Petrecu trei nopți pe această insulă fără nume, căci în prima dimineață, când se trezi, îl dureau toți mușchii și se simți bolnav și cuprins de febră. Zăcu, asemeni unui buștean plutitor, în colibă, lângă foc, toată ziua și toată noaptea. În dimineața ce urmă se trezi, încă înțepenit și cuprins de durere, dar își mai revenise. Își îmbrăcă din nou hainele încrustate cu sare, căci nu era destulă apă ca să le spele. Ieși afară în dimineața sură și vânturoasă, privind în jur la locul unde-l mânase umbra.

Era o felie de nisip, lată de cel mult o milă și puțin mai lungă de atât, înconjurată din toate părțile de stânci și pietre. Nu creșteau pe ea copaci sau tufișuri, nici o plantă în afară de grămezile de alge. Coliba se afla într-o scobitură dintre dune, iar bătrânul și bătrâna trăiau singuri acolo, în izolarea deplină a mării goale. Adăpostul era clădit, sau mai degrabă îngrămădit, din lemne plutitoare, scânduri și crengi, unele peste altele. Își luau apa de la o mică fântână murdară, de lângă colibă și se hrăneau cu alge cafenii, cu pește și cu alte viețuitoare din mare, proaspete sau uscate. Pieile zdrențuite, câteva ace din os și câteva cârlige de pescuit, ceva tendoane pentru undițe și pentru foc pe care le aveau nu erau de la capre, așa cum crezuse la început Ged, ci de la focile pătate. Acesta era, într-adevăr, unul din locurile unde focile ar fi tras să-și crească puii pe timpul verii. Dar nimeni altcineva nu mai venea într-un astfel de loc. Bătrânii nu se speriaseră de Ged pentru că l-ar fi crezut vreun spirit, nici pentru că era vrăjitor, ci doar pentru simplul fapt că era om. Uitaseră că mai existau și alți oameni pe lume.

Spaima apăsătoare nu-l slăbi o clipă pe bătrân. Când credea că Ged era destul de aproape ca să-l poată atinge, se îndepărta șchiopătând, uitându-se peste umăr, încruntat, prin încâlciturile părului alb și murdar. La început, bătrâna se văitase și se pitise sub grămada de zdrențe la orice mișcare a lui Ged, dar cât timp zăcuse răpus de febră în coliba întunecată, o întrezărise ghemuită lângă el, cum îl pri-

vea cu ochi ce tânjeau, cu o privire ciudată și sumbră. Apoi, după o vreme, îi adusese apă să bea. Când se ridică să-i ia din mână scoica, bătrâna se sperie și-o scăpă, vărsând toată apa, apoi se puse pe plâns, ștergându-și lacrimile cu păru-i lung și alburiu.

Îl privea acum, în timp ce lucra pe plajă, punând laolaltă lemnele plutitoare și scândurile de la barca ce-i fusese măturată de valuri pe țărm, într-una nouă, folosind tesla rudimentară a bătrânului și o vrajă de legare. Nu prea semănau a reparații și nici nu părea să poată construi o barcă nouă, căci nu avea destul lemn potrivit și trebuia să se folosească în cea mai mare parte doar de magie. Bătrâna nu se uita la munca sa minunată, ci mai degrabă îl privea pe el, cu aceeași privire care tânjea după ceva. După ceva vreme se îndepărtă și se întoarse cu un dar: un pumn de moluște pe care le adunase de pe stânci. Ged le mâncă așa cum i le dădu, crude și udate de apa mării, mulțumindu-i. Părând că-și mai adunase nițel curaj, merse în colibă și veni iarăși cu ceva în mână, o legătură împachetată într-o zdreanță. Timid, fără să-și ia o clipă privirile de pe chipul său, dezlegă boccelușa și i-o întinse, să vadă ce era înăuntru.

Era o rochiță de copil din brocart mătăsos, plină de perle, pătată de sare și îngălbenită de ani. Pe micul corsaj, perlele erau cusute într-o formă pe care Ged o cunoștea: săgeata dublă a Zeilor Frați ai Imperiului Kargad, cu o coroană de rege deasupra.

Bătrâna, ridată și murdară, îmbrăcată într-un sac din piele de focă prost cusut, arătă înspre rochița mătăsoasă și apoi înspre ea și-i zâmbi cu un zâmbet dulce, nevinovat, ca de copil. Dintr-un loc ascuns, cusut în rochie, scoase un obiect mic și i-l întinse lui Ged. Era o bucățică de metal închisă la culoare, poate o bucată dintr-o bijuterie, un semicerc dintr-un inel rupt. Ged aruncă o privire, dar ea îi făcu semn să-l ia și nu se lăsă până nu i-l luă. Apoi dădu din cap și zâmbi din nou. Îi făcuse un dar. Dar rochița o înveli înapoi, cu grijă, în zdrențele unsuroase și merse greoi înapoi la colibă, să ascundă bine

lucrușorul acela minunat.

Ged puse inelul rupt în buzunarul tunicii, cu aproape aceeași grijă, căci inima-i era plină de milă. Se gândi acum că cei doi ar fi putut fi copiii vreunei vițe de rege din Imperiul Kargad. Vreun tiran sau uzurpator, care s-o fi temut să verse sânge de rege i-o fi trimis să li se piardă urma, vii sau morți, pe vreo insuliță nemarcată pe hartă, departe de Karego-At. Unul dintre copii fusese poate un băiat de opt sau nouă anișori, iar celălalt o mică prințesă zdravănă, într-o rochiță din mătase și perle. Cei doi trăiră, și trăiră astfel mai departe, pentru patruzeci, cincizeci de ani, pe o stâncă din ocean, prințul și prințesa Singurătății. 165

Dar bănuiala nu avea să i se adeverească decât mulți ani mai târziu, atunci când căutarea Inelului lui Erreth-Akbe avea să-l poarte către Ținuturile Kargad și Mormintele din Atuan.

A treia sa noapte pe insulă se lumină într-un răsărit palid, dar calm. Era ziua Soarelui Nou, cea mai scurtă zi din an. Bărcuța lui din lemn și vrajă, din resturi și vrajă, era bine legată. Încercă să le spună celor doi bătrâni că i-ar fi dus către orice ținut, către Gont, Spevy sau Torikle. I-ar fi lăsat chiar și pe vreun țărm singuratic din Karego-At, dacă i-ar fi cerut-o, deși apele kargice nu erau un loc sigur pentru cineva din Arhipelag. Dar nu vrură să părăsească insula lor pustie. Bătrâna părea să nu înțeleagă ce vroia să spună cu gesturile și cuvintele sale tăcute. Bătrânul, în schimb, înțelegea, dar refuză. Tot ceea ce-și amintea, poate, despre alte pământuri și alți oameni era coșmarul unui copil, cu vărsări de sânge și uriași ce urlă. Ged îi putea citi acestea pe chip când dădu din cap refuzând si dadu la rându-i din cap.

Așadar, în acea dimineață, Ged umplu un burduf din piele de focă cu apa de la fântână și, pentru că nu avea nici un dar pe care i-ar fi plăcut să i-l dea bătrânei, făcu ce-i stătu în putință și urzi o vrajă pe acel izvor sărat și nestatornic. Apa țâșni din nisip, la fel de dulce

și de curată ca apa oricărui izvor de munte din înălțimile Gontului, și nu mai secă niciodată. Din pricina acestuia, acel loc plin de dune și stânci este acum marcat pe hartă și poartă un nume. Marinarii îi spun Insula Izvorului. Dar coliba a dispărut, iar furtunile multor ierni au șters cu desăvârșire orice urmă a faptului că cei doi își trăiseră acolo viețile și muriseră singuri.

Când Ged își împinse barca din nisipurile capătului sudic al insulei, rămaseră ascunși în colibă, de parcă s-ar fi temut să privească. Lăsă vântul lumii ce bătea constant de la nord să-i umple pânza vrăjită, și porni cu viteză peste mare.

Această aventură pe mare a lui Ged era acum un lucru straniu, căci, după cum bine știa, era un vânător ce nu avea habar ce lucru era cel pe care-l vâna sau unde ar fi putut să fie, în întreaga Terramare. Ca și arme nu avea decât bănuiala, intuiția, norocul, în timp ce umbra-l vâna și ea la rândul său. Erau amândoi orbiți de ființa celuilalt, Ged încurcat de umbre de neatins, așa cum și umbra era încurcată de lumina zilei și de lucrurile tangibile. Ged avea o singură certitudine: el era acum vânătorul și nu cel vânat. Căci umbra, ademenindu-l la stânci, l-ar fi avut la cheremul său în tot timpul ce zăcuse pe jumătate mort și bâjbâise prin dunele roase de furtună. Dar nu așteptase să i se arate această șansă. Îl înșelase și apoi fugise degrabă, neîndrăznind acum să-l înfrunte. Văzu acum că Ogion avusese dreptate. Umbra nu se putea hrăni din puterea sa, atâta timp cât o înfrunta. Trebuia așadar să i se opună, s-o urmărească, deși urma rece i se pierdea peste largul mării și nu avea nimic după care să se ghideze, în afară de vântul lumii, care din fericire, bătea înspre sud, iar în mintea sa se strecurase o bănuială slabă, un gând care-i spunea că drumul cel bun era spre sud sau est.

Înainte de lăsarea nopții, văzu în zare, la stânga sa, linia lungă și obscură a țărmului unui ținut întins, care trebuie că era Karego-At. Se afla chiar în mijlocul drumurilor maritime ale acelui neam barbar.

Scruta atent orizontul, să nu-l vadă vreo galeră sau barcă lungă a Kargilor. Își aminti, plutind prin seara roșiatică, dimineața aceea din copilăria sa în satul Zece Arini și războinicii împănați, focul, ceața. Și, gândindu-se la ziua aceea, văzu numaidecât, cu o strângere de inimă ascuțită, cum umbra îl păcălise cu propriul său truc, aducând acea ceață ce-l înconjurase pe mare, de parcă o retrăsese din propriul său trecut, orbindu-l în fața pericolului și mânându-l neștiutor în capcana morții.

Își ținu cursul către sud-est, iar pământul se scufundă în depărtare, în timp ce noaptea acoperi marginea de est a lumii. Scobiturile valurilor erau umplute de beznă, iar crestele valurilor încă străluceau într-o lumină arămie, către vest. Ged cântă cu voce tare Colinda Iernii și alte cântece ca Vitejia Tânărului Rege, căci își amintea că aceste cântece se cântă la Sărbătoarea Soarelui Nou. Vocea-i era clară, dar nu se izbea de nimic în imensa tăcere a mării. Întunericul sosi repede, aducând cu el stelele iernii.

Toată noaptea aceea, cea mai lungă noapte a anului, rămase treaz, privind stelele răsărind în stânga sa, plutindu-i deasupra capului și cufundându-se în apele reci și îndepărtate din dreapta sa, împins mereu la sud, de vântul lung al iernii, peste marea nevăzută. Mai ațipea din când în când, tresărind mereu când se trezea. Barca pe care plutea nu era de fapt o barcă adevărată, ci un lucru mai mult de jumătate făcut din farmec și vrăjitorie, iar restul din simple scânduri și lemn plutitor, iar dacă ar fi lăsat să slăbească vrăjile de luare a formei și de legare cu care o învăluise, s-ar fi desprins și împrăștiat degrabă, ca frunzele ce plutesc pe apă. Nici pânza, țesută din aer și magie, nu ar fi rămas prea mult în bătaia vântului dacă ar fi adormit, ci s-ar fi risipit și ea în văzduh. Vrăjile lui Ged erau solide și viguroase, dar atunci când materia pe care astfel de vrăji sunt țesute este puțină, puterea ce le ține în frâu trebuie reînnoită din timp în timp. Astfel că nu dormi deloc în acea noapte. Ar fi putut străbate mai iute și mai ușor

apele mării în chip de șoim sau delfin, însă Ogion îl sfătuise să nu-și schimbe forma. Cunoștea prea bine valoarea sfaturilor lui Ogion. Bărcuța lunecă astfel spre sud, sub stelele ce se-ndreptau mereu spre vest, iar lunga noapte se scurse încet, până când prima zi a noului an lumină marea întreagă.

La puțin timp după răsăritul soarelui, văzu uscatul dinainte, dar îi era greu să se îndrepte într-acolo, căci vântul lumii slăbise odată cu sosirea zorilor. Ridică un vânt magic ușor în pânză, să-l împingă înspre acel ținut. La vederea acestuia, frica puse din nou stăpânire pe el, acea teroare înrădăcinată care-l îndemna să se întoarcă, să fugă. Urmări acea frică așa cum un vânător citește semnele, urmele labelor late, grele, cu gheare ascuțite ale ursului ce-ar fi putut să se năpustească asupra lui din tufișuri în orice moment. Căci acum era tot mai aproape. O știa.

Pe măsură ce se apropia, acel ținut i se părea tot mai straniu și mohorât. Ceea ce de la depărtare i se păruse a fi un zid muntos drept, era de fapt despicat în mai multe culmi lungi și abrupte, insule separate poate, printre care marea se revărsa în strâmtori sau canale înguste. Ged cercetase multe hărți la Roke, în Turnul Maestrului Numelor, dar acelea fură mai ales hărți ale Arhipelagului și ale mărilor lăuntrice. Se afla acum în Capătul Estic, neștiind ce insulă ar fi putut fi aceea. Nu se gândi prea mult la asta. Înaintea lui se așternea frica, care i se ascundea din cale, pândindu-l sau așteptându-l printre râpele și pădurile de pe insulă, iar el își întoarse cârma țintă spre ea.

Acum stâncile neguroase, încoronate de codri, se aplecau amenințătoare, înalte ca și turnurile, deasupra bărcii sale, și stropii mărunți ai valurilor ce se spărgeau de uscatul stâncos, împroșcară pânza în timp ce vântul magic îl conduse printre două capete, într-o strâmtoare, un fir de mare ce-i alerga dinainte până-n inima insulei, nu mai late decât două galere. Marea, prizonieră între cele două culmi, era agitată și se zbătea la malurile abrupte. Nu erau plaje, căci stâncile

se aruncau direct în apa întunecată de reflexia rece a înălțimilor lor. Aerul nu se clintea, iar insula era adâncită în tăcere. 169

Umbra-l ademenise în mlaștinile din Osskil, și-l păcălise cu ceața până la stânci, îi mai pregătea acum o a treia înșelătorie? Mânase lucrul acela până aici, sau era umbra cea care-l atrăsese pe el aici, într-o capcană? Nu știa. Îi erau știute doar zvârcolirea terorii și siguranța că trebuie să ducă la bun sfârșit ceea ce începuse: să vâneze până la capăt răul, să-și urmărească oroarea până la sursă. Cârmuia foarte atent, uitându-se mereu înapoi, înainte, la stânci de sus în jos. Lăsase în urmă, în largul mării, ziua ce abia începea, scăldată de lumina soarelui. Totul era întunecat aici. Deschizătura dintre insule era ca o îndepărtată poartă sclipitoare, când aruncă o privire în urmă. Stâncile se iveau mereu, tot mai înalte peste creștetul său, pe măsură ce se apropia de poalele muntelui de unde răsăreau, iar firul mării se îngusta. Privi înainte în despicătura întunecată, la dreapta și la stânga râpelor mari și învălmășite, presărate cu peșteri, unde se înghesuiau copaci cu jumătate din rădăcini în aer. Nimic nu se clintea. Ajungea acum la capătul insulei, o adunătură înaltă de stânci pustii și ridate, de care se loveau slab ultimele valuri ale mării, înguste ca niște pârâiașe. Bolovanii căzuți, trunchiurile de copaci putrezite și cioturile nu lăsau decât o cale îngustă pe care Ged putea să navigheze. O capcană: o capcană întunecată sub rădăcinile muntelui tăcut, iar el căzuse în ea. Nimic nu se mișca deasupra sau înaintea lui. Totul era mort. Nu mai putea înainta.

Întoarse barca, mânând-o grijuliu cu vrajă și vâsle fermecate, altfel s-ar fi izbit de stâncile din adâncuri sau s-ar fi încurcat în rădăcinile și crengile ieșite în afară, până ce fu din nou cu fața către ieșire. Era pe cale să ridice vântul magic, să-l întoarcă pe unde venise, când dintr-o dată, cuvintele vrăjii îi înghețară pe buze și inima-i împietri în piept. Se uită peste umăr. Umbra era în barcă, în spatele său.

Dacă s-ar fi pierdut cu firea, măcar și pentru o clipă, ar fi fost

pierdut, dar el era pregătit și se năpusti să apuce creatura ce pâlpâia
170 și tremura la doar un pas de el. Nu-i mai era de folos acum nici o vrăjitorie, și nu se putea bizui decât pe propriul corp, pe viața sa împotriva umbrei lipsite de viață. Fără nici o vorbă atacă umbra, iar barca se cutremură și săltă din cauza smuciturii și săriturii sale. O durere îi fulgeră brațele și pieptul, tăindu-i răsuflarea și îl umplu un fior de gheață. Fu orbit. Totuși, în mâinile încleștate în jurul umbrei nu rămase nimic decât întunericime, aer.

Se împletici înainte, prinzându-se de catarg să nu cadă, iar lumina îi orbi ochii. Văzu cum umbra se feri, apoi se micșoră, apoi, pentru o clipită, se-ntinse mult peste el, peste pânză. Apoi, asemeni unui fum negru, se încolăci în văzduh și fugi, fără formă, peste ape, până la poarta luminoasă dintre stânci.

Ged căzu în genunchi. Bărcuța peticită de vrăji își regăsi echilibrul, legănându-se, plutind pe valurile agitate. Se ghemui în ea, amorțit, golit de gânduri, căznindu-se să-și recapete răsuflarea, până când, într-un sfârșit, apa rece care-i țâșni sub pălmi îl preveni că trebuia să vadă de barcă, căci vrăjile cu care fusese legată slăbeau. Se ridică, sprijinindu-se de toiagul ce ținea de catarg și rețesu vraja de legare cum putu mai bine. Îi era frig și era ostenit. Îl dureau mâinile și brațele și era secat de puteri. Își dori să se poată întinde în acel loc întunecat unde marea întâlnea muntele și să doarmă, să doarmă pe apa ce se legăna neobosită.

Nu-și putea da seama dacă acea sfârșeală era o vrajă pe care umbra o aruncase asupră-i când fugise sau venea din înfrigurarea amară a atingerii sale sau era din pricina foamei, a lipsei de odihnă și a puterii risipite, dar luptă împotriva ei, forțându-se să ridice ușor vântul magic în pânză și s-o apuce pe calea întunecată pe care fugise umbra.

Îl părăsise orice frică, orice bucurie. Nu mai era o urmărire. Nu mai era nici vânător, nici cel vânat acum. Căci era a treia oară când se întâlniseră și se atinseseră. Se năpustise din propria-i voință

asupra umbrei, încercând s-o prindă cu mâinile goale. Nu reușise s-o prindă, dar făurise o legătură între ei, un lanț ce nu se putea rupe. Nu mai trebuia să vâneze creatura, să-i ia urma și nici nu mai putea să-i scape prin fugă. Nici unul nu putea scăpa de înlănțuirea celuilalt. Când va fi să ajungă la clipa și la locul întâlnirii lor, se vor întâlni.

Dar până în acea clipă și oriunde altundeva decât în acel loc, Ged nu-și va mai găsi liniștea și pacea, fie zi ori noapte, pe mare sau pe uscat. Acum știa, și-i era greu, căci sarcina sa nu fusese niciodată să desfacă ceea ce făcuse, ci să termine ceea ce începuse.

Ieși dintre stâncile tenebroase, iar în largul mării îl aștepta dimineața însorită, cu un vânt ce bătea liniștit dinspre nord.

Bău apa care-i mai rămăsese în burduful din piele de focă și-și întoarse cârma spre cel mai vestic cap, până ajunse într-o strâmtoare largă dintre acesta și o altă insulă ce se-ntindea la vest. Amintindu-și hărțile mărilor din Capătul Estic, știu unde se afla. Acestea erau Palmele, o pereche de insule singuratice care-și întind degetele muntoase spre nord, către Ținuturile Kargad. Trecu printre ele și, cum nori de furtună dinspre nord întunecau după-amiaza, trase la mal, pe coasta sudică a insulei vestice. Văzu că acolo era un sătuc, mai sus de plajă, de unde un izvor se scurgea de-a valma în mare și nici nu-i păsă dacă avea să fie binevenit sau nu, atâta timp cât ar fi putut să bea apă proaspătă, să se încălzească la gura focului și să doarmă.

Sătenii erau oameni aspri și timizi, înfricoșați de toiagul vrăjitorului, temându-se de chipul straniu al lui Ged, dar ospitalieri cu cineva care venea neînsoțit, de pe mare, înaintea dezlănțuirii unei furtuni. Îi dădură să mănânce carne și să bea din plin, îi oferiră tihna luminii focului și a vocilor de om vorbind în propria lui limbă, hardica, și în cele din urmă și cel mai de seamă, îi dădură apă fierbinte, să se spele de frigul și sarea mării și un pat unde să poată dormi.

Capitolul 9

Iffish

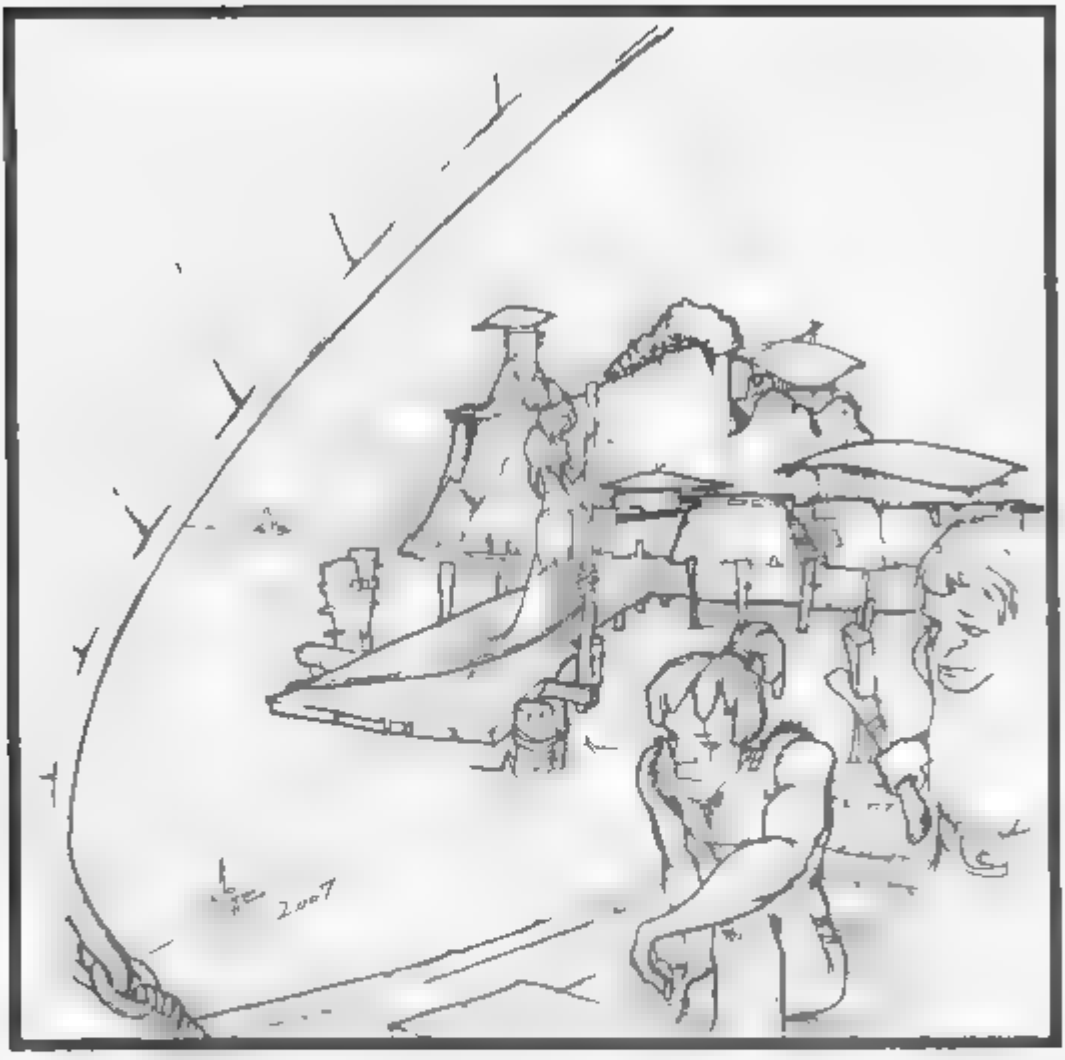

Yarrow ședea pe ponton urmarindu i cum se îndepărtează

GED PETRECU TREI ZILE ÎN acel sat din Palma Stângă, întremându-se și orânduind o barcă nouă, construită nu doar din vrăji și resturi aduse de apa mării, ci din lemn solid, bine îmbinat și stemuit, cu catarg zdravăn și pânză doar ale ei, pe care-ar fi putut să o cârmuiască cu ușurință și să doarmă liniștit când avea nevoie. Ca și majoritatea bărcilor din Nord și din Capete, era stinsă cu zgură, cu scândurile suprapuse și încleștate una peste alta, pentru a putea răzbi printre valurile înalte. Fiecare bucățică era robustă și bine legată. Ged îi întări lemnul cu farmece întrețesute adânc, căci socotea că va merge departe cu barca aceea. Era făcută să poată duce doi sau trei oameni, iar bătrânul de la care o avea îi spuse că el și frații săi plutiseră cu ea peste valuri înalte și vreme urâtă și că le străbătuse vitejește pe toate.

Spre deosebire de pescarul viclean din Gont, bătrânul acesta, înspăimântat și uimit de vrăjitoria sa, i-ar fi dat barca lui Ged pentru nimic. Dar Ged îi plăti în obiceiul vrăjitorilor, vindecându-i ochii de cataracta ce începuse să-l orbească. Apoi, bătrânul, bucurându-se, îi spuse:

— Noi am numit barca *Fiica Nisipului*, dar de tu o vei numi *Orizont* și-i vei picta câte un ochi de fiecare parte a prorei, mulțumirea mea te va feri de bușteni plutitori, stânci și recife. Căci uitasem câtă lumină există în lume, până când nu mi-ai redat-o tu.

Ged mai făcu și alte fapte bune în satul de sub pădurile abrupte din Palmă, căci își redobândise puterea. Oamenii de acolo erau sărmani, ca cei pe care-i cunoscuse ca băiat în Valea Nordică a

Gontului, chiar mai săraci. Alături de ei se simțea ca acasă, așa cum nu s-ar fi simțit niciodată la curțile celor bogați și le știa nevoile amare fără să trebuiască să-i întrebe. Așternu așadar farmece de vindecare și veghe asupra copiilor slabi și bolnăvicioși și vrăji de îmbelșugare asupra turmelor sărace de capre și oi. Puse runa Simn pe osii și tije, pe vâslele bărcii și pe uneltele de bronz și piatră pe care i le aduseră, ca să-și îndeplinească bine lucrul. Scrise runa Pirr pe acoperișurile de paie ale colibelor, să le protejeze căminele și semenii de foc, vânt și nebunie.

Când barca sa *Orizont* fu pregătită de drum și bine aprovizionată cu apă și pește uscat, mai rămase încă o zi în sat, să-l învețe pe tânărul cântăreț al satului Vitejiile lui Morred și Legenda Havnorului. Navele din Arhipelag ajungeau foarte rar la Pălmi, iar pentru acei săteni, cântecele de acum o sută de ani erau vești proaspete, și râvneau să audă de eroi. Dacă ar fi fost liber de năpasta ce-i stăruia deasupra, ar fi rămas bucuros acolo o săptămână sau o lună, să le cânte ceea ce știa, iar cântecele s-ar fi răspândit pe o insulă nouă. Nu era liber însă, iar dimineața următoare porni la drum, îndreptându-se direct spre sud peste mările întinse ale Capătului. Căci umbra se îndreptase spre sud. Nu trebui să facă farmece de găsire ca să-și dea seama de asta. Era sigur de sine, ca și când o arteră nevăzută i-ar fi legat unul de altul, oricâte mile și mări distanță i-ar fi despărțit. Merse astfel, încredințat că alesese drumul cel bun, fără grabă și fără speranță, iar vântul iernatic îl mână spre sud.

Pluti o zi și o noapte peste marea singuratică, iar a doua zi ajunse la o mică insulă, care se numea Vemish. Oamenii din micul port îl priviră strâmb și în curând vrăjitorul lor veni acolo, cu mare grabă. Îl privi atent pe Ged, apoi se înclină și-i spuse cu o voce pompoasă și lingușitoare:

— Lordule Vrăjitor! Iartă-mi nechibzuința și fă-ne onoare acceptând toate cele trebuincioase pentru călătorie — merinde, apă,

pânză, sfoară, fiica mea aduce acum o pereche de găini fripte. Cred totuși că ar fi mai prudent să-ți continui drumul de aici, când te hotărăști. Oamenii sunt înspăimântați. Căci nu demult, alaltăieri, a fost văzut cineva care a traversat umila noastră insulă de la nord la sud, deși nici o corabie nu pare să-l fi lăsat aici și părea să nu aibă umbră. Cei care l-au văzut îmi spun că se asemăna cu tine. 177

La auzul acestora, Ged clătină și el din cap, se întoarse și se duse la docurile din Vemish și ieși în larg, fără să se mai uite înapoi. Nu avea rost să-i sperie pe insulari sau să și-l facă dușman pe vrăjitorul lor. Mai degrabă ar fi dormit din nou pe mare, să se poată gândi la ceea ce-i spusese vrăjitorul, căci îl lăsase fără grai.

Ziua se sfârși, noaptea se scurse cu ploaia rece șoptind peste mare, de-a lungul orelor de întuneric, până în zorile sure. Totuși, vântul nordic, blând, o purtă mai departe pe *Orizont*. După prânz, ploaia și ceața se împrăștiară și soarele ieși când și când. Târziu, Ged văzu de-a curmezișul cursului său dealurile albăstrii și joase ale marii insule, luminate de soarele trecător al iernii. Fumul căminelor zăbovi albastru peste acoperișurile de ardezie ale micilor orașe dintre dealuri, o vedere plăcută în imensitatea pustie a mării.

Ged se luă după o flotă de pescuit până în port și, urmând străzile orașului în seara aurie de iarnă, găsi hanul numit Harrekki, unde lumina focului, aroma fripturii de miel și a berii îi încălziră sufletul și corpul deopotrivă. La mesele hanului mai erau și alți doi călători, negustori din Capătul Estic, dar cei mai mulți erau orășeni care veneau acolo pentru o bere bună, vești și conversație. Nu erau oameni aspri și timizi ca și pescarii din Pălmi, ci orășeni adevărați, vioi și liniștiți. Desigur că-și dădură seama că Ged era vrăjitor, dar nu aduseră deloc vorba despre asta, doar hangiul pomeni într-o doară (căci era un om vorbăreț), că acel oraș, Ismay, era norocos să împartă cu alte orașe de pe insulă, comoara neprețuită care le fusese dată de la Școala din Roke: un vrăjitor împlinit, învățat pe Insula Înțelepților,

căruia Arhimagul însuși îi dăduse toiagul de vrăjitor și de aceea nu aveau nevoie de un alt practicant al Marilor Arte.

— După cum se spune, două toiaguri în același oraș sigur ajung să se lovească, nu-i așa, Domnule? — spuse hangiul, zâmbitor și plin de voie bună. Așa că, Ged, văzu că drept călător-vrăjitor, unul care căuta să-și câștige traiul din vrăjitorie, nu ar fi fost binevenit acolo. Astfel, primi o respingere vădită de la Vemish și una insinuată de la Ismay și se gândi că faima de oameni cumsecade a celor din Capătul Estic era îndoielnică. Insula aceasta era Iffish, acolo unde se născuse prietenul său, Vetch. Nu părea un loc atât de primitor cum i-l descrisese Vetch.

Și totuși citi destulă bunătate pe fețele orășenilor. Doar că simțeau ceea ce și el știa că era adevărat: era deosebit de ei, despărțit de ei de o pierzanie și pentru că urmărea un lucru întunecat. Era asemeni unui vânt rece bătând prin încăperea luminată de foc, ca o pasăre neagră purtată de vijelie din tărâmuri străine Cu cât pleca mai repede, luând cu el acel destin întunecat, cu atât mai bine pentru acei oameni.

— Sunt într-o căutare — îi spuse el hangiului. — Nu voi rămâne aici decât o noapte sau două.

Tonul vocii sale era negru. Hangiul, cu ochii la toiagul de tisă din colț, tăcu de data aceea, dar îi umplu lui Ged paharul cu bere arămie, până când spuma dădu pe dinafară.

Ged știu că n-ar fi trebuit să petreacă mai mult de o noapte în Ismay. Nu era binevenit acolo sau oriunde altundeva. Trebuia să meargă acolo unde-l ducea drumul său. Dar se săturase de marea rece, pustie și tăcută, unde nu-i vorbea nici un glas. Își spuse că avea să petreacă o zi în Ismay și să plece a doua zi. Așa că dormi până târziu. Când se trezi, cădea o ninsoare ușoară și rătăci alene pe străzile și ocolișurile orașului, privind oamenii ocupați cu treburile lor zilnice. Văzu copilași înfofoliți în mantii de blană, jucându-se

cu caștele și oameni de zăpadă. Auzi șoptirile celor din case ce dădeau până-n stradă, prin ușile larg deschise, și-l privi pe fierar la lucru, alături de un țânc cu fața roșie ce asuda din greu la foalele cuptorului. Prin ferestre luminate de un auriu roșiatic palid, pe când se scurgea ziua scurtă, văzu femeile la sarcinile lor, întorcându-se câte puțin să-i vorbească sau să-i zâmbească copilului sau soțului, acolo, în căldura caselor lor. Ged vedea toate acestea din afară, dat la o parte, singur, iar inima i se îngreunase, deși nu vroia să-și recunoască tristețea. Căderea nopții îl găsi încă pribegind pe străzi, șovăind la gândul de a se întoarce la han. Auzi un bărbat și o fată vorbind voioși în timp ce coborau spre el, îndreptându-se spre piața orașului, și deodată se-ntoarse, căci cunoștea vocea acelui om. 179

Îi urmă și-i ajunse din urmă, venind lângă ei în apusul târziu, luminat de licărirea palidă a farurilor. Fata se dădu înapoi, dar omul îl privi fix și ridică toiagul pe care-l purta, ținându-l între ei, ca o barieră menită să abată amenințarea sau răul. Era cumva mai mult decât putu Ged să îndure. Vocea-i tremură puțin când spuse:

— Am crezut că mă vei fi recunoscut, Vetch.

Chiar și atunci Vetch ezită un moment.

— Dar te cunosc — spuse și-și coborî toiagul, luându-i mâna lui Ged și prinzându-l pe după umeri. — Dar te cunosc! Bine ai venit, prietene, bine ai venit! Ce primire jalnică ți-am mai făcut, de parcă ai fi fost vreo fantomă venind prin spate, și eu care te așteptam de atâta timp, te căutam...

— Tu ești dară vrăjitorul cu care se mândresc în Ismay? Mă miram eu...

— A, da, sunt vrăjitorul lor, dar auzi, lasă-mă să-ți spun de ce nu te-am recunoscut. Poate că te-am căutat prea mult. Acum trei zile, unde erai acum trei zile, pe Iffish?

— Am sosit ieri.

— Acum trei zile, pe străzile din Quor, satul dintre dealurile

de-acolo, te-am zărit. Adică, am văzut o părere a ta, sau o imitație a
180 ta, sau poate doar un om care arată ca și tine. Era înaintea mea, ieșind din oraș și se-ntoarse într-o curbă a drumului chiar când îl zărisem. Am strigat după el, dar nu mi-a răspuns, l-am urmat și nu am găsit pe nimeni, nici urme măcar, dar pământul era înghețat. A fost un lucru ciudat, și-acum, văzându-te venind dintre umbre, am crezut că sunt din nou amăgit. Îmi pare rău, Ged. — Rosti numele adevărat al lui Ged în șoaptă, să nu-l audă fata ce-i aștepta puțin mai în urmă.

Și Ged vorbi încet, ca să poată rosti și el numele adevărat al prietenului său:

— Nici o grijă, Estarriol. Acesta sunt eu însumi și mă bucur să te văd...

Vetch auzi poate mai mult decât o simplă bucurie în vocea lui Ged. Nu-l lăsă încă de după umeri și spuse acum, în Glăsuirea Adevărată:

— Ged, vii din întuneric și primejdie, și totuși, sosirea ta mă bucură. — Continuă apoi în accentul său hardic din Capăt: — Haide, vino cu noi, mergem acasă, e timpul să ieșim din întuneric! Ea este sora mea, mezina familiei, mai frumoasă decât mine, precum vezi, dar nu tot așa de isteață. Numele ei este Yarrow. Yarrow, el este Șoimanul, cel mai bun dintre noi și prietenul meu.

— Lordule Vrăjitor — îl salută fata și-și înclină curtenitor capul, ascunzându-și ochii în semn de respect, așa cum fac femeile din Capătul Estic. Atunci când nu și-i ascundea, ochii-i erau luminoși, timizi și curioși. Avea cam paisprezece ani, era smeadă ca și fratele său, dar foarte zveltă și subțire. De mânecă îi atârna un dragon, înaripat și cu gheare, nu cu mult mai lung decât mâna sa. O porniră în jos împreună, pe strada învăluită în lumina amurgului, iar Ged remarcă în timp ce înaintau:

— Se spune în Gont că femeile Gontice sunt curajoase, dar nu am mai văzut până acum o fecioară care să poarte un dragon în loc de

brățară.

Yarrow râse, și-i răspunse deîndată: 181

— Nu e decât un *harrekki*, nu aveți harrekki în Gont? — Apoi se rușină pentru o clipă și-și feri ochii.

— Nu, și nici dragoni nu avem. Creatura aceea nu este cumva un dragon?

— E un dragon mic, ce trăiește prin ștejari, se hrănește cu viespi, viermi și ouă de vrabie, nu crește mai mult de atât. O, Domnule, fratele meu mi-a povestit adesea despre micul animal pe care-l aveați, sălbăticiunea aceea, otakul. Îl mai aveți?

— Nu. Nu-l mai am.

Vetch se întoarse spre el întrebător, dar se abținu și nu-l întrebă de otak decât mult mai târziu, când rămaseră doar ei doi, la vatra de piatră a casei lui Vetch.

Deși era cel mai mare vrăjitor din întreaga insulă Iffish, Vetch își stabili căminul la Ismay, orășelul unde se născuse, alături de sora și fratele său. Tatăl său fusese un negustor al mării destul de înstărit, iar casa era spațioasă și bine clădită, cu multe obiecte de preț. Avea multe oale din ceramică, țesături fine și vase de bronz și alamă, așezate pe rafturi și lăzi. O harpă mare taoniană stătea într-un colț al încăperii principale, iar în altul războiul de țesut al fetei, cu rama-i înaltă încastrată în fildeș. Vetch, deși tăcut de felul lui, era acolo un vrăjitor puternic și stăpân în casa sa deopotrivă. Pe lângă căminul său trăiau și doi servitori bătrâni și fratele său, un băiat voios și Yarrow, iute și tăcută ca un mic pește. Le servi cina celor doi prieteni, mâncă alături de ei, ascultându-le poveștile și apoi se furișă în odaia sa. Toate lucrurile erau bine orânduite, liniștite și sigure. Ged spuse, privind în jur la încăperea luminată de foc:

— Așa se cuvine să trăiască un om — și oftă.

— Păi, este unul dintre felurile în care ar trebui să trăiască — spuse Vetch. — Dar mai sunt și altele. Acum, băiete, spune-mi, dacă

poți, ce lucruri au venit și au trecut peste tine de când am vorbit ultima oară, acum doi ani. Și spune-mi în ce călătorie ești, căci văd bine că nu vei rămâne alături de noi prea mult de astă dată.

Ged îi povesti, și când termină, Vetch rămase pe gânduri un răstimp lung. Apoi spuse:

— Merg cu tine, Ged.

— Nu.

— Ba, eu cred că da.

— Nu, Estarriol. Aceasta nu este sarcina sau năpasta ta. Am început acest drum rău singur, îl voi termina singur, nu vreau ca alții să sufere din cauza lui, cu atât mai puțin tu, care ai încercat să mă oprești să nu fac acest rău chiar de la bun început, Estarriol.

— Mintea-ți era mereu stăpânită de mândrie — îi spuse zâmbind prietenul său, de parcă nu ar fi vorbit de vreun lucru prea grav. — Acum gândește-te: este într-adevăr căutarea ta, dar de ar fi să dai greș, n-ar trebui să mai fie cineva acolo care să-i prevină pe cei din Arhipelag? Căci umbra va fi devenit o putere de temut în acel moment. Și de-ar fi să înfrângi acel lucru, n-ar trebui să mai fie cineva care să ducă vestea în Arhipelag astfel încât Vitejia să fie cunoscută și cântată? Știu bine că nu-ți pot fi de folos, și totuși, cred că ar trebui să merg cu tine.

Ged nu putu refuza ruga stăruitoare a prietenului său, dar spuse:

— Nu ar fi trebuit să rămân aici astăzi. Am știut-o, dar am rămas.

— Vrăjitorii nu se întâlnesc întâmplător, băiete — spuse Vetch. — Și, până la urmă, așa cum ai spus și tu, am fost cu tine de la începutul călătoriei tale. Se cuvine să te urmez și la sfârșitul ei. — Puse un alt lemn pe foc și rămaseră un timp privind flăcările.

— Este cineva de care n-am mai auzit nimic din noaptea aceea, de pe Dealul Roke, și nu m-am încumetat să întreb pe nimeni de la Școală despre el: la Jasper mă refer.

— Nu și-a câștigat niciodată toiagul. A părăsit Roke-ul în acea vară și s-a dus pe Insula O, să fie vrăjitor la casa Lordului din O-Tokne. Mai mult de atât nu știu de el. 183

Rămaseră din nou în tăcere, privind focul și bucurându-se (căci era o noapte amară) de căldura ce le încălzea picioarele și fețele, în timp ce stăteau pe lespedea căminului, cu picioarele aproape de cărbuni.

Într-un sfârșit Ged spuse în șoaptă.

— Mă tem de un lucru, Estarriol. Mă tem și mai mult dacă vei fi cu mine când voi pleca . Acolo, între Pălmi, la capătul înfundat al insulei, m-am năpustit spre umbră, căci era aproape de mine, și am prins-o cu mâinile, am încercat s-o țin. Dar nu puteam să țin nimic. Nu am putut s-o înving. A fugit, eu am urmat-o. Dar asta s-ar putea întâmpla iar și iar. Nu am nici o putere asupra acelui lucru. Nici victoria nici moartea nu vor reuși poate să pună capăt acestei căutări. S-ar putea să nu fie nimic de povestit în Vitejii. Nici un sfârșit. Poate că sunt sortit să-mi petrec viața fugind din mare-n mare și din ținut în ținut într-o aventură fără rost și fără sfârșit, în căutarea umbrei.

— Nu cobi! — spuse Vetch, întorcându-și mâna stângă într-un gest menit a înlătura ghinionul chemat prin cuvinte. Deși era prins doar de gânduri sumbre, gestul lui Vetch îl făcu să zâmbească puțin, căci era mai mult un farmec de copil decât unul de vrăjitor. Vetch avea mereu acea inocență de la sat. Totuși, era tenace, ager și pătrundea miezul lucrurilor. Spuse acum: — Acesta este un gând înnegurat și cred că e greșit. Cred că voi vedea dus la bun sfârșit ceea ce am văzut începând. Îi vei învăța tu cumva felul, ființa, ceea ce este și astfel o vei apuca, o vei lega și o vei învinge. Deși aceea este o întrebare grea: ce este... Este un lucru care mă îngrijorează, căci nu-l înțeleg. Se pare că umbra umblă acum în forma ta sau cel puțin într-o asemănare a ta, așa cum au văzut-o cei din Vemish și cum am văzut-o eu aici, în

Iffish. Cum se poate așa ceva și de ce, oare de ce nu și în Arhipelag?

— Se spune că regulile se schimbă la Capete.

— Da, o vorbă adevărată, te asigur. Sunt vrăji bune pe care le-am învățat la Roke ce n-au putere aici sau o iau razna. Și de asemenea, sunt vrăji aici pe care nu le-am învățat niciodată la Roke. Fiecare ținut are propriile sale puteri, și cu cât mergi mai departe de Ținuturile Interioare, cu atât mai puțin poți să ghicești aceste puteri și cum se pot stăpâni. Dar nu cred că doar acestea provoacă schimbările umbrei.

— Nici eu. Cred că atunci când am încetat să mai fug de ea și m-am întors împotrivă-i, acea întoarcere a voinței mele i-a dat formă, deși același lucru a oprit-o să-mi fure puterea. Toate faptele mele au un ecou în ea. Este creatura mea.

— În Osskil ți-a spus pe nume și a oprit astfel orice vrăjitorie pe care ai fi putut s-o întorci împotriva ei. De ce nu a făcut la fel între Pălmi?

— Nu știu. Poate că doar din slăbiciunea mea își poate trage puterea de a vorbi. Vorbește aproape cu glasul meu. Căci de unde mi-a știut numele? Cum de mi-a știut numele? Mi-am chinuit mintea pe toate mările, de când am părăsit Gontul și tot n-am găsit un răspuns. Poate că nu poate să vorbească deloc în propria-i formă sau în diformitatea sa, ci doar cu o voce împrumutată, asemeni unui *gebbeth*. Nu știu.

— Atunci trebuie să ai grijă, dacă o vei mai întâlni ca *gebbeth* a doua oară.

— Cred — răspunse Ged, întinzându-și mâinile spre cărbunii roșii de parcă-l cuprinsese un tremur interior — cred că nu. Este legată de mine așa cum și eu sunt legat de ea. Nu poate merge liberă atât de departe de mine încât să apuce alt om și să-l sece de voință și ființă, așa cum a făcut cu Skiorh. Mă poate poseda. Dacă puterile îmi mai slăbesc vreodată și mai încerc să scap de ea, să rup legătura,

mă va poseda. Și totuși, când am ținut-o cu toată puterea mea, s-a făcut abur și mi-a scăpat. Și-o va face din nou, deși nu poate scăpa întru totul, căci o voi găsi mereu. Sunt legat de lucrul acela crud și spurcat și legat voi fi mereu, atâta timp cât nu voi putea afla cuvântul ce o stăpânește: numele său. 185

Fierbând, prietenul său întrebă:

— Există nume pe tărâmurile întunecate?

— Arhimagul Gensher spunea că nu sunt. Maestrul meu Ogion, nu era însă de acord.

— Explicațiile magilor sunt nesfârșite — cită Vetch, cu un zâmbet oarecum întunecat.

— Cea care servea Vechea Putere în Osskil a jurat că Piatra îmi va spune numele umbrei, dar eu nu mă prea încred. Totuși, mai este dragonul, ce mi-a propus să-mi spună numele umbrei în schimbul numelui său, ca să se scape de mine. Și m-am gândit că, atunci când magii nu se pun de acord, dragonii pot fi înțelepți.

— Înțelepți, dar rău voitori. Dar ce dragon este acela? Nu mi-ai spus că ai stat de vorbă cu dragoni de când nu ne-am mai văzut.

Vorbiră până târziu în noaptea aceea și, deși reveneau mereu la problema amară ce se așternea înaintea lui Ged, plăcerea de a fi împreună le depășea pe toate. Căci dragostea dintre ei era puternică și strâns legată, neclintită de timp și soartă. Dimineața, Ged se trezi sub acoperișul prietenului său și cât mai era adormit, se simți atât de bine, de parcă se afla într-un loc apărat de rău și primejdie. Pe tot parcursul zilei, puțin din acea pace de vis îi rămase agățată de gânduri și o luă, nu drept un semn bun, ci ca pe un dar. I se părea că dacă ar fi părăsit acea casă, ar fi părăsit ultimul adăpost ce-i mai fusese dat să cunoască și astfel, atâta timp cât visul acela scurt mai dura, era fericit să se piardă în el.

Vetch avea treburi de rezolvat înainte de a părăsi Iffish și merse spre celelalte sate ale insulei, însoțit de băiatul ce-l servea ca ucenic-

vrăjitor. Ged rămase cu Yarrow și fratele ei, pe nume Murre, care era între vârsta ei și a lui Vetch. Nu părea a fi altceva decât un băiat simplu, căci nu avea darul sau blestemul puterii magului în el și nu mai fusese nicăieri în afară de Iffish, Tok și Holp, iar viața-i era ușoară și lipsită de griji. Ged îl privea cu mirare și puțină invidie, iar el îl privea exact la fel pe Ged. Fiecăruia dintre ei i se părea foarte straniu că celălalt era atât de diferit, deși aveau aceeași vârstă, nouăsprezece ani. Ged fu uimit cum cineva care trăise nouăsprezece ani putea să fie atât de lipsit de griji. Admirând chipul vesel și liniștit al lui Murre, se simți sec și înăsprit, fără să ghicească o clipă că Murre îl invidia pentru cicatricile ce-i brăzdau fața și le credea urmele ghearelor de dragon și chiar runa sau semnul unui erou.

Astfel, cei doi tineri erau oarecum timizi unul față de celălalt, dar Yarrow își pierdu repede jena față de Ged, fiind la ea acasă și stăpâna acesteia. Era foarte blând cu ea, iar ea-i puse multe întrebări, căci Vetch, zicea ea, nu-i spunea niciodată nimic. Două zile întregi le făcu plăcinte uscate din grâu, să le ia în călătorie, pregăti pește uscat, carne și alte merinde pentru drum, până când Ged îi spuse să se oprească, pentru că nu plănuia să meargă întins până la Selidor, fără nici o oprire.

— Unde este Selidor?

— Foarte departe. La Capătul Vestic, unde dragonii sunt la fel de des întâlniți ca șoarecii.

— Mai bine rămâi la Est atunci, dragonii noștri sunt mici ca șoarecii. Uite aici carnea. Ești sigur că ajunge? Ascultă. Nu înțeleg: tu și fratele meu sunteți amândoi mari vrăjitori, dați din mână, bolborosiți un cuvânt și lucrul este făcut. Atunci, de ce vi se mai face foame? Când vine vremea cinei pe mare, de ce nu spuneți „plăcintă cu carne!", plăcinta apare și voi o mâncați?

— Păi, am putea să facem așa. Dar nu prea dorim să ne mâncăm cuvintele, cum se spune. Plăcintă cu carne! Este doar un cuvânt, până

la urmă! Îl putem umple de savoare și aromă, poate fi chiar sățios, dar rămâne un cuvânt. Amăgește stomacul și nu-i dă putere celui infometat.

— Atunci, vrăjitorii nu sunt bucătari buni — spuse Murre, care stătea lângă cuptorul bucătăriei, față în față cu Ged, sculptând capacul unei cutii de lemn fin. Era tâmplar de meserie, dar nu se prea omora cu lucrul.

— Și nici bucătarii nu sunt vrăjitori, din fericire — spuse Yarrow, îngenunchind să vadă dacă ultimele plăcinte din cuptor prinseseră culoare arămie. — Dar eu tot nu înțeleg, Șoimanule. L-am văzut pe fratele meu, și chiar și pe ucenicul său, făcând lumină într-un loc întunecat doar printr-un cuvânt, iar lumina strălucește, este aprinsă, nu un cuvânt, ci o lumină ce-ți poate arăta drumul!

— Da! — răspunse Ged. — Lumina este o putere. O putere mare, prin care existăm, dar care, în sine, trece de nevoile noastre. Lumina soarelui și a stelelor sunt timp, iar timpul este lumină. La lumina soarelui, în zile și ani, se petrece viața. Într-un loc întunecat, viața poate chema lumina, numind-o. Dar de obicei, când vezi un vrăjitor numind sau chemând un lucru, să apară un obiect, nu este același lucru, căci nu cheamă o putere mai mare decât a sa și ceea ce apare e doar o iluzie. Să chemi un lucru ce nu este deloc acolo, chemându-l prin rostirea numelui său adevărat, aceasta este marea măiestrie, ce nu poate fi folosită ușor. Nu doar pentru a ostoi simpla foame. Yarrow, micul tău dragon a furat o plăcintă.

Yarrow ascultase atât de atent, privindu-l lung pe Ged în timp ce vorbea, încât nu-l văzu pe harrekki furișându-se din culcușul său cald, pe cârligul oalei de pe foc și înhățând o plăcintă mai mare decât el. Puse mica creatură solzoasă pe genunchi și-i dădu să mănânce firmituri și bucățele mici, în timp ce se gândea la ceea ce-i spusese Ged.

— Atunci, nu ai chema o plăcintă cu carne adevărată decât dacă deranjezi ceea ce spune mereu fratele meu... Am uitat cum îi spune...

— Echilibrul — răspunse Ged sobru, căci și ea era foarte serioasă.

— Da. Dar când ai fost naufragiat, ai plecat din acel loc într-o barcă țesută mai ales din vrăji și nu a luat apă. Era și aceea o iluzie?

— Păi, în mare parte era iluzie, pentru că aș fi fost cam neliniștit să privesc marea prin găurile bărcii, așa că am peticit-o ca să arate bine. Dar puterea bărcii nu era iluzie, nici chemare, ci făcută cu un alt fel de artă, o vrajă de legare. Lemnul era legat ca un întreg, un singur lucru, o barcă. Ce poate fi o barcă, dacă nu un lucru ce nu ia apă?

— Mie mi s-a întâmplat să scot apa din câteva — spuse Murre.

— Păi și a mea lua apă, dacă nu mă îngrijeam mereu de vrajă. — Se aplecă din scaun și luă o plăcintă de pe cărămizi, învârtind-o în mâini. — Și eu am furat o plăcintă.

— Atunci înseamnă că ai degetele fripte. Și când vei muri de foame prin apa pustie dintre insule îndepărtate, te vei gândi la plăcintă și-ți vei spune: *Ah! Dacă n-aș fi furat acea plăcintă, aș fi putut-o mânca acum.* Voi mânca acum și eu una dintre cele ale fratelui meu, să moară și el de foame cu tine.

— Astfel se menține Echilibrul — remarcă Ged, în timp ce luă și începu să rontăie o prăjitură fierbinte și pe jumătate arsă, iar asta o făcu să râdă și să se înece. Dar acum, spuse din nou pe un ton serios:

— Mi-aș dori să te înțeleg cu adevărat. Sunt prea proastă.

— Surioară — spuse Ged — eu sunt cel care nu știe să explice bine. Dacă am mai avea ceva timp...

— Vom mai avea timp — spuse Yarrow. Când se va întoarce fratele meu, vei veni cu el, măcar pentru o vreme, nu?

— Dacă mai vin — răspunse el domol.

Urmă o scurtă pauză. Iar Yarrow întrebă, privind cum harrekkiul se cățăra înapoi la culcușul său:

— Spune-mi doar atât, dacă nu este un secret: ce alte puteri mai există în afară de lumină?

— Nu este un secret. Toată puterea este una singură în sursă și sfârșit, cred. Anii și distanțele, stelele și lumânările, apa, vântul și vrăjitoria, măiestria mâinilor omului și înțelepciunea rădăcinii unui copac, toate se înalță împreună. Numele meu, și al tău, și numele adevărat al soarelui, sau al izvorului, al unui copil nenăscut, toate sunt silabe dintr-un cuvânt mare care este rostit nespus de încet de strălucirea stelelor. Nu mai este altă putere. Nici un alt nume.

Oprindu-se din sculptat, Murre întrebă:

— Dar moartea?

Fata ascultă, cu capul negru și strălucitor aplecat.

— Pentru ca un cuvânt să fie rostit — răspunse încet Ged — trebuie să fie tăcere. Înainte și după.

Apoi se ridică deodată spunând:

— N-am nici un drept să vorbesc de aceste lucruri. Cuvântul pe care ar fi trebuit să-l spun eu, l-am spus greșit. Mai bine tac. Nu voi mai vorbi din nou. Poate că nu există o altă putere adevărată decât întunericul.

Și plecă de lângă foc și din bucătăria caldă, punându-și mantia și ieși singur pe străzi în ploaia rece de iarnă.

— Îl urmărește un blestem — spuse Murre, privind cu oarecare teamă după el.

— Cred că această călătorie îl va duce la moarte — spuse fata — iar el se teme de ea, și totuși o continuă.

Își ridică capul și parcă urmărea, prin flacăra roșiatică a focului, cursul unei bărci ce venea singură pe mări de iarnă și mergea mai departe pe mări pustii. Apoi ochii i se umplură de lacrimi pentru o clipă, dar nu spuse nimic.

Vetch se întoarse acasă a doua zi, și-și anunță plecarea la mai marii din Ismay, ce se împotriviră să-l lase să plece pe mare în miezul iernii, într-o urmărire mortală, ce nici măcar nu era a lui. Dar, deși îi reproșară acestea, nu putură face nimic să-l oprească. Sătul de

bătrânii ce-l băteau la cap, spuse:

190 — Sunt al vostru, prin obicei și obârșie, prin datorie legat de voi. Sunt vrăjitorul vostru. Dar ar fi timpul să vă amintiți că, deși sunt un servitor, nu sunt servitorul vostru. Când voi fi liber să mă întorc, o să o fac. Până atunci, rămâneți cu bine.

În zori, pe când lumina cenușie îneca estul mării, cei doi tineri porniră pe *Orizont* din portul Ismay, ridicând o pânză maronie puternică în vântul nordic. Yarrow ședea pe ponton, urmărindu-i cum se îndepărtează, asemenea nevestelor și surorilor de marinari ce rămân pe toate țărmurile din Terramare, privindu-și bărbații plecând pe mare, fără a face cu mâna sau a striga, ci rămânând nemișcate în mantiile lor cenușii sau maronii cu glugă, acolo, pe malul ce, privit din barcă pare a se legăna, din ce în ce mai mic, în timp ce apa se întinde tot mai mult între ei.

Capitolul 10

Marea Largă

În acea lumină, orice formă umană părăsi, creatura ce se apropia de Ged

Portul se pierduse în zare și ochii pictați ai lui *Orizont*, scăldați în valuri, priveau înainte, peste mări din ce în ce mai întinse și mai pustii. În două zile și două nopți, tovarășii de drum trecură din Iffish în insula Sœders, o sută de mile de vreme rea și vânturi potrivnice. Stătură în port pentru scurt timp, doar cât să-și reumple un burduf cu apă și să cumpere o pânză smolită, să-și apere de apa mării și de ploaie măcar câteva dintre lucrurile pe care le aveau pe barca descoperită. Nu se îngrijiseră de acestea mai repede, căci de obicei un vrăjitor rezolvă astfel de mici inconveniențe prin vrăji, cele mai neînsemnate și simple vrăji și, într-adevăr, e nevoie doar de puțin mai multă magie să desărezi apa de mare și să scapi astfel de grija de a avea mereu apă proaspătă. Dar Ged părea foarte hotărât să nu-și folosească măiestria, sau să-l lase pe Vetch s-o folosească pe a lui. Spuse doar:

— Mai bine nu — iar prietenul său nu-l întrebă mai mult și nici nu se împotrivi. Căci, de cum prima suflare de vânt le umflă pânza, amândoi avură o presimțire grea și rece ca vântul iernii. Adăpost, port, pace, siguranță, toate acestea rămăseseră în urmă. Se îndepărtaseră. Mergeau acum pe un drum presărat cu primejdii și nici o faptă nu era lipsită de înțeles. Pe cursul pe care se îmbarcaseră, rostirea celei mai simple vrăji le-ar fi schimbat soarta și ar fi mișcat echilibrul puterii și al pieirii. Se îndreptau acum spre centrul acelei balanțe, spre locul unde se întâlnesc lumina și întunericul. Cei ce călătoresc astfel nu spun nici un cuvânt la întâmplare.

Ieșind din nou în larg și navigând de-a lungul coastei insulei Soders, unde câmpurile albe de zăpadă se pierdeau în dealuri înceţoșate, Ged întoarse barca din nou la sud și acum intrară în apele unde marii negustori ai Arhipelagului nu vin niciodată, cele mai îndepărtate hotare ale Capătului.

Vetch nu întrebă nimic despre cursul lor, știind că Ged nu-l alegea, ci că mergea unde trebuia să ajungă. Pe când insula Soders le rămânea mică și palidă în urmă și valurile șuierau și se izbeau de proră, iar câmpia imensă și cenușie de apă îi înconjura întinzându-se până la marginea cerului, Ged întrebă:

— Ce ținuturi se-ntind înainte?

— La sud de Soders nu mai este nici o insulă. La sud-est e un drum lung, dar nu găsești prea multe: Pelimer, Kornay, Gosk și Astowell, care se mai cheamă și Ultimul Ținut. După el, se-ntinde Marea Largă.

— Dar la sud-vest?

— Rolameny, una dintre insulele noastre din Capătul Estic și câteva insulițe în jur. Apoi nimic până intri în Capătul Sudic: Rood, Toom și Insula Urechii, acolo unde oamenii nu pășesc.

— Noi s-ar putea s-o facem — spuse Ged cu îndoială.

— Sper să nu — spuse Vetch — se spune că aceea este o parte neplăcută a lumii, plină de oase și semne rele. Marinarii spun că, de pe apele de la țărmul Insulei Urechii și a Îndepărtatului Sorr, se pot vedea stele care nu se mai văd de niciunde altundeva și care nu au fost nicicând numite.

— Vai, da! Pe corabia care m-a dus la Roke era un marinar care vorbea despre asta. Și mai spunea povești despre Oamenii Plutași din îndepărtatul Capăt Sudic, ce nu vin pe uscat decât o dată pe an, să-și taie bușteniii mari pentru plute, iar restul anului, în toate zilele și lunile, plutesc pe curenții oceanului, departe de orice ținut. Mi-ar plăcea să văd aceste sate plutitoare.

— Mie nu — spuse Vetch rânjind. — Eu prefer pământul și oamenii uscatului. Marea să doarmă în patul ei, iar eu în al meu... 195

— Mi-ar fi plăcut să văd toate orașele din Arhipelag — spuse Ged ținând în mână o frânghie, privind pustiurile cenușii ce li se așterneau înainte. — Havnor ce stă în inima lumii și Ea, de unde s-au născut toate miturile, Shelleth din Fântânile de pe Way: toate orașele și marile ținuturi. Și apoi și toate ținuturile mici, pământurile stranii din Capetele Mărginașe. Să navighez direct pe Calea Dragonilor, departe spre vest. Sau spre nord, până la ghețarii din Ținutul Hogen. Unii spun că acela este un pământ mai întins decât întregul Arhipelag, iar alții spun că nu e făcut decât din strâmtori și stânci cu gheață printre ele. Nimeni nu știe cu siguranță. Mi-ar plăcea să văd balenele din mările nordice... Dar nu pot. Trebuie să merg acolo unde sunt silit să merg și să-mi iau gândul de la țărmurile luminoase. M-am grăbit prea tare și acum nu-mi mai rămâne prea mult timp. Am dat toată lumina soarelui și toate orașele și ținuturile îndepărtate pe un căuș de putere, pe o umbră, pe întuneric.

Apoi, după obiceiul magilor înnăscuți, Ged își puse frica și regretul într-un cântec, un plânset scurt, cântat pe jumătate, ce nu era doar pentru sine. Prietenul său îi răspunse cu cuvintele eroului din Vitejia lui Erreth-Akbe: *O, fie-mi dat să mai văd o dată vatra luminată a pământului, turnurile albe din Havnor...*

Plutiră astfel pe cursul lor îngust, pe apele acelea pustii. Singurul lucru ce li se arătă în acea zi fu un banc de delfini argintii, înotând spre sud, dar nici unul nu sări afară din apă și nici zborul vreunui pescăruș, bâtlan ori rândunică nu brăzdă văzduhul cenușiu. În timp ce estul se întuneca și vestul se înroșea, Vetch scoase mâncarea și o împărți între ei, spunând:

— Iată aici ultimul strop de bere. Să bem în cinstea celei ce ne-a pus berea cu noi, să potolească setea unor bărbați în vremea rece: pentru sora mea Yarrow.

La spusele acestea Ged lăsă deoparte gândurile sumbre și privitul în gol peste mare și-o salută pe Yarrow, poate mai sincer decât Vetch. Gândul la ea îi aduse în minte dulceața și istețimea ei de copil. Nu mai întâlnise pe nimeni ca ea. (Dar până la urmă, câte tinere fete mai întâlnise până atunci? Nu se mai gândise vreodată la asta.)

— E ca un peștișor, o plevușcă, ce înoată într-un izvor curat — spuse el — lipsită de apărare și totuși, nu poți s-o prinzi.

La asta Vetch îl privi direct în față, zâmbind larg.

— Chiar că ești un mag înnăscut — spuse el. — Numele ei adevărat este Kest.

În Glăsuirea Adevărată, kest înseamnă plevușcă, după cum prea bine știa Ged, iar asta-i mângâie inima. Dar după o vreme, spuse cu o voce scăzută.

— Poate că nu trebuia să-mi spui numele ei.

Dar Vetch, care nu ar fi făcut-o cu ușurință, spuse:

— Numele ei este la fel de sigur cu tine cum este și al meu. Și în plus, l-ai știut deja fără să ți-l spun eu...

Roșul se făcu cenușă la vest, iar griul-cenușă se înnegri. Toată marea și tot cerul erau înecate în întuneric. Ged se-ntinse pe fundul bărcii să doarmă, învelit în mantia de lână și blană. Vetch, ținând frânghia pânzei, cântă încet Vitejiile lui Enlad, în care se vorbește despre cum magul Morred cel Alb părăsi Havnorul în corabia sa lungă fără vâsle și, ajungând la insula Soléa, o zări pe Elfarran în livezile alintate de primăvară. Ged adormi înainte să ajungă cântecul la sfârșitul tragic al iubirii lor, moartea lui Morred, năruirea Enladei, valurile imense și amare ce copleșiră livezile din Soléa. Spre miezul nopții se trezi și-l privi pe Vetch dormind. Corăbioara alerga tăios peste mări schimbătoare, scăpând din ghearele vântului puternic ce se sprijinea de pânza ei, orbecăind prin noapte. Dar norii ce acopereau cerul se sparseră și, înainte de zori, razele palide ale lunii luminară marea printre marginile maronii ale norilor.

— Luna descreşte — murmură Vetch, când se deşteptă în zori, iar vântul scăzu pentru o clipă. Ged privi în sus, la semicercul alburiu ce pălea deasupra apelor estice, dar nu rupse tăcerea. Luna întunecată ce vine imediat după Soarele Nou se numeşte Luna de Aramă şi este polul opus al Lunii Pline şi al Dansului cel Lung din timpul verii. Este un timp nefast pentru călători şi pentru cei bolnavi. Copiilor nu le sunt date numele adevărate în timpul Lunii de Aramă şi nu se cântă nici o Vitejie, nu se ascute nici o sabie sau unealtă, nu se leagă jurăminte. Această vreme este axa neagră a anului, când lucrurile ce sunt începute atunci nu pot fi duse la capăt cu bine.

Ajunseră la trei zile depărtare de Soders, urmărind păsările mării şi resturile de la ţărmuri, până la Pelimer, o mică insulă ridicată peste mările înalte şi sure. Locuitorii ei vorbeau hardica, dar în propriul lor grai, straniu chiar şi pentru urechile lui Vetch. Tinerii traseră la mal acolo, pentru apă proaspătă şi un răgaz de la mare şi la început fură bine primiţi, cu mirare şi agitaţie. În oraşul cel mai mare al insulei era un vrăjitor, dar îşi pierduse minţile. Nu vorbea decât de marele şarpe care rodea neîncetat fundaţiile Pelimerului, aşa încât în curând insula va pica în derivă ca o barcă tăiată din dana ei de acostare, şi va aluneca peste marginea lumii. La început îi salută pe tinerii vrăjitor curtenitor, dar în timp ce vorbea despre şarpe, începu să-l privească strâmb pe Ged, apoi începu să strige la ei acolo, în plină stradă, numindu-i spioni şi servitori ai Şarpelui Mării. După aceea, pelimerienii îi priviră şi ei aspru, cu toate că vrăjitorul lor era nebun. Aşa că Ged şi Vetch nu-şi mai prelungiră popasul, ci o luară iar la drum, înainte de căderea nopţii, mergând mereu spre sud şi est.

În aceste zile şi nopţi de navigare, Ged nu vorbi nici o dată de umbră şi nici în mod direct despre căutarea sa. Iar Vetch nu întrebă decât (în timp ce mergeau pe acelaşi curs mai departe şi tot mai departe de ţinuturile cunoscute din Terramare) — Eşti sigur? — Iar Ged nu răspunse decât — Ştie oare fierul cu siguranţă unde se află

magnetul? — Vetch dădu din cap și continuară, fără să mai spună nimic. Dar din când în când vorbeau despre vrăjile și căile pe care magii timpurilor apuse le foloseau pentru a afla numele ascunse ale puterilor și ființelor blestemate: cum Nereger din Paln aflase numele Magului Negru trăgând cu urechea la discuțiile dragonilor, cum Morred văzuse numele dușmanului său scris de picăturile de ploaie ce cădeau în praful de pe câmpurile de bătălie din Câmpiile Enladei. Vorbiră despre vrăji de găsire și invocări și despre acele Întrebări cu Răspuns pe care le punea Maestrul Modelator de la Roke. Dar adesea Ged murmura cuvintele pe care Ogion i le spusese pe coasta Muntelui Gont, pe timp de toamnă, cu mult în urmă: *Ca să poți auzi, trebuie să taci*... Și cădea în tăcere, gânditor, oră de oră, privind mereu marea dinaintea bărcii. Lui Vetch i se părea câteodată că prietenul său vedea, peste valurile, depărtările și zilele cenușii ce urmau să vină, lucrul pe care-l urmăreau și sfârșitul întunecat al călătoriei lor.

Trecură printre Kornay și Gosk pe vreme urâtă, fără să vadă nici una dintre cele două insule prin ceață și ploaie și știură că au trecut de ele doar a doua zi, când văzură dinaintea lor o insulă cu stânci ascuțite peste care pescărușii se roteau în cârduri imense și a căror scâncete tăioase răzbăteau până departe peste mare. Vetch spuse:

— Acela trebuie să fie Astowell, după cum văd eu. Ultimul Ținut. La est și la sud de el, hărțile sunt goale.

— Și totuși, cei ce sălășluiesc acolo poate știu de alte insule, mai îndepărtate — răspunse Ged.

— De ce spui asta? — întrebă Vetch, căci Ged vorbise tulburat. Iar răspunsul fu din nou reținut și straniu: — nu acolo — spuse, privind înainte către Astowell și mai departe, sau prin el — nu acolo. Nu pe mare. Nu pe mare, ci pe uscat: ce ținut? Înainte de izvoarele Mării Largi, mai încolo de surse, în spatele porților luminii zilei.

Apoi căzu în tăcere și când vorbi din nou glasul-i era cel obișnuit, de parcă fusese eliberat de vreo vrajă sau viziune și nu-și mai amintea

de ea cu claritate.

Portul din Astowell, o gură de pârâu printre înălțimi muntoase, se afla pe țărmul dinspre nord al insulei. Toate colibele din orășel dădeau spre nord și spre vest, de parcă întreaga insulă căuta mereu să își întoarcă fața, chiar și de la o asemenea depărtare, spre Terramare, spre omenire. 199

Freamătul și groaza îi întâmpinară pe străinii ce se încumetau să răzbată apele din jurul Astowellului în anotimpul în care nu naviga nici o barcă. Toate femeile rămaseră în colibele lor de nuiele, privind prin crăpăturile ușilor, ascunzându-și copiii pe după fuste, retrăgându-se temătoare în întunericul colibelor când veniră dinspre plajă străinii. Bărbații lor, oameni slabi și prost îmbrăcați pentru frigul de afară, se adunaseră într-un cerc solemn în jurul lui Vetch și Ged, fiecare cu un topor de piatră, un cuțit sau o scoică ascuțită în mână. Dar odată ce le trecu frica, îi făcură pe străini să se simtă bineveniți și nu mai conteneau cu întrebările. Corăbiile veneau foarte rar spre părțile lor, chiar și din Sœders sau Rolameny, căci nu aveau alte bunuri de schimb în afară de aramă și oale, nu aveau nici măcar lemn. Bărcile lor erau luntrii țesute din trestie, iar cei ce se aventurau până la Gosk sau Kornay în astfel de bărci trebuie că erau marinari foarte curajoși. Sălășluiau singuri aici, la marginea tuturor hărților. Nu aveau vrăjitor sau mag și păreau să nu recunoască toiagurile de vrăjitor, admirându-le doar pentru materialul prețios din care erau făcute, lemnul. Căpetenia sau Mai Marele Insulei lor era foarte bătrân, și doar el, dintre toți insularii, mai văzuse până atunci un om născut în Arhipelag. De aceea, Ged era o minune pentru ei. Bărbații își aduseră fiii să-l vadă pe omul din Arhipelag, ca să-și amintească de el când vor fi bătrâni. Nu mai auziseră niciodată de Gont, doar de Havnor și de Ea și-l luară drept un Lord al Havnorului. Le răspunse pe cât putu de bine când îl întrebară despre orașul alb pe care nu-l văzuse niciodată. Dar, pe măsură ce se scurgea seara, nu-și mai

găsea locul și într-un sfârșit îi întrebă pe săteni, în timp ce stăteau
200 îngrămădiți în jurul focului din zăpușeala colibei duhnind a baligă de capră și a îngrășăminte, ce le era tot combustibilul:

— Ce se află la est de ținutul vostru?

Rămaseră toți în tăcere, unii rânjind, alții mohorâți.

Căpetenia răspunse: — Marea.

— Nu mai este nici un pământ mai departe?

— Acesta este Ultimul Ținut. Nu mai este nici un pământ mai departe. Nu mai este decât apă până la marginea lumii.

— Tată, aceștia sunt oameni înțelepți — spuse un bărbat mai tânăr — navigatori, călători: poate că cunosc vreun pământ de care noi nu știm.

— La est de acest ținut nu mai este nici o fâșie de uscat — spuse bătrânul și se uită lung la Ged și nu-i mai spuse nimic.

Cei doi tovarăși de drum dormiră noaptea aceea în căldura plină de fum a colibei. Înainte de lumina zilei, Ged își trezi prietenul, șoptindu-i:

— Trezește-te, Estarriol. Nu putem să rămânem, trebuie să mergem.

— De ce atât de repede? — răspunse Vetch, adormit.

— Nu repede, e deja târziu. Am ținut urma prea încet. A găsit o cale de-a-mi scăpa și vrea să mă dea astfel pierzaniei. Nu trebuie să-mi scape, trebuie s-o urmez oricât de departe ar merge. Dacă o pierd, sunt și eu pierdut.

— Pe unde o urmărim?

— Către est. Haide. Am umplut burdufurile.

Părăsiră așadar coliba înainte ca vreunul dintre săteni să se trezească, în afară de un copilaș care plânse puțin în întunericul vreunui sălaș pentru ca apoi să tacă din nou. Găsiră drumul până jos, la gura izvorului, la lumina palidă a stelelor și-o dezlegară pe *Orizont* de stânca de care fusese priponită și-o împinseră în largul apei negre. O

porniră astfel către est, de la Astowell în Marea Largă, în prima zi a Lunii Arămii, înainte de răsărit. 201

În ziua aceea se bucurară de un cer curat. Vântul lumii era rece și venea în rafale de la nord-est, dar Ged ridică vântul magic: primul act de magie pe care-l făcuse de când părăsiră Insulele Pălmilor. Plutiră foarte iute spre est. Barca fu zguduită de valurile mari, când fumurii, când însorite, ce o loveau în timp ce alerga, dar ea înainta grațios, așa cum le promisese cel ce o construise, răspunzând vântului magic la fel de bine ca orice corabie țesută cu magie din Roke.

Ged nu spuse o vorbă toată dimineața, decât pentru a reînnoi puterea vântului magic sau pentru a menține o forță fermecată în pânză, iar Vetch își termină somnul, deși anevoie, în pupa bărcii. La prânz mâncară. Ged scoase merindele simple, cu parcimonie, și amândoi își mestecară rar bucățelele de pește sărat și plăcintele de grâu, fără să spună nimic.

Își croiră drum spre est toată după-amiaza, fără să întoarcă barca sau să slăbească pasul. Ged rupse o dată tăcerea spunând:

— Te alături celor care spun că lumea este numai o mare lipsită de uscat mai încolo de Capetele Mărginașe sau celor care-și închipuie că mai există alte Arhipelaguri sau vaste pământuri nedescoperite încă pe fața lumii?

— În acest moment — spuse Vetch — mă alătur celor care cred că lumea nu are decât o singură față, iar cel care navighează prea departe va cădea de pe marginea ei.

Ged nu zâmbi. Nu mai avea în el nici o urmă de voioșie.

— Cine știe ce poate întâlni un om acolo? Noi, cei care rămânem mereu aproape de coastele și malurile noastre, nu avem de unde să știm.

— Unii au încercat să afle și nu s-au mai întors. Și nici o corabie nu a venit la noi din ținuturi pe care nu le cunoaștem.

Ged nu răspunse.

202 TOATĂ ZIUA ȘI TOATĂ NOAPTEA aceea merseră conduși de vântul puternic al magiei peste umflăturile mari ale oceanului, spre est. Ged rămase de veghe, de dimineața până seara, căci pe întuneric forța ce-l atrăgea sau îl mâna creștea mai mult. Privea mereu înainte, deși nu deslușea în noaptea lipsită de lună decât ochii pictați pe laturile bărcii oarbe. Până-n zori, chipul îi era cenușiu de oboseală și era atât de înțepenit de frig, încât abia se mai putea întinde puțin să se odihnească. Spuse șoptit:

— Ține vântul magic de la vest, Estarriol — apoi adormi.

Soarele nu răsări și acum ploaia începu să bată dinspre nord-est. Nu era furtună, ci doar vânturile și ploile lungi și reci ale iernii.

În curând toate lucrurile din barca deschisă fură complet udate, în ciuda pânzei pe care-o cumpăraseră ca să le acopere. Vetch se simți și el de parcă ar fi fost udat până la os, iar Ged tremură în somn. De mila prietenului său, și poate și pentru el însuși, Vetch încercă să întoarcă barca puțin din calea acelui vânt neîncetat și neostoit ce aducea ploaia. Dar deși putea să țină vântul magic puternic, așa cum îi ceruse Ged, puterea sa asupra vremii era foarte slabă aici, atât de departe de uscat, iar vântul Mării Largi nu-i asculta glasul.

Văzând acestea, Vetch se înfricoșă, gândindu-se câtă putere magică le-ar mai rămâne dacă se mai îndepărtau mult de pământurile unde oamenii erau meniți să sălășluiască.

Ged rămase de veghe din nou în noaptea aceea și ținu toată noaptea barca spre est. Când veni ziua, vântul lumii mai slăbi puțin și soarele străluci cu toată puterea. Dar umflăturile mării se ridicară atât de mult, încât *Orizont* trebui să se încline și să le urce de parcă ar fi fost dealuri și să rămână pe crestele lor, apoi să plonjeze dintr-o dată, apoi să urce din nou, pe următorul val și apoi pe următorul, fără încetare.

În amurgul acelei zile Vetch vorbi după lunga lor tăcere.

— Prietene — spuse el — mai înainte ai vorbit de parcă ai fi fost sigur că până la urmă vom ajunge la uscat. Nu mă îndoiesc de vederea ta, dar poate că e un truc, o înșelătorie făcută de ceea ce urmărești, ce vrea să te atragă în oceanul larg, mai departe decât poate merge vreun om. Căci puterea noastră ar putea să se schimbe și să slăbească pe mări străine. Și o umbră nu obosește, nici nu cunoaște foamea și nici nu se îneacă.

Stăteau unul lângă celălalt pe punte, dar Ged îl privea de parcă era la distanță, de cealaltă parte a unei prăpăstii căscate larg. Ochii-i erau tulburi și răspundea cu greu.

Într-un sfârșit spuse:

— Estarriol, ne apropiem.

Auzindu-i cuvintele, prietenul său știu că erau adevărate. Atunci i se făcu frică. Dar își puse mâinile pe umerii lui Ged și spuse doar:

— Bine, atunci, așa-i bine.

Ged veghe din nou noaptea aceea, căci nu putea să doarmă în întuneric. Și nu dormi nici când sosi cea de-a treia zi. Alergau peste mare, mereu cu acea teribilă iuțeală neoștoită și ușoară, iar Vetch se miră de puterea lui Ged care putu să țină oră după oră un vânt magic atât de puternic, aici în Marea Largă, unde el își simțea puterea slăbită și îndepărtată. Continuară așa, până când lui Vetch i se păru că ceea ce spusese Ged se va adeveri și se îndreptau undeva mai departe de sursa mării și spre est mai departe de porțile luminii zilei. Ged rămase în partea din față a bărcii, privind ca de obicei în față. Dar acum nu mai privea oceanul, sau cel puțin nu oceanul pe care-l vedea Vetch, un pustiu de apă nesfârșită ce atingea marginea cerului. În ochii lui Ged era o viziune neagră ce se suprapunea peste vălurile mării sure și peste cerul cenușiu, iar întunericul crescu și vălul se-ngroșă. Vetch nu vedea nimic din toate acestea, decât când privea chipul prietenului său. Atunci reușea să vadă întunericul pentru o clipă. Mergeau mai departe, și mai departe. Și, părea că, deși același vânt îi mâna pe

amândoi în aceeași barcă, Vetch o lua spre est, peste marea lumii, în
 timp ce Ged mergea, de unul singur, într-un tărâm ce nu avea est sau vest, nici răsărit sau apus al soarelui ori al stelelor.

Ged se ridică dintr-o dată la proră și vorbi cu voce tare. Vântul magic scăzu. *Orizont* își pierdu avântul și se ridică și căzu pe crestele mari ca o așchie de lemn. Deși vântul lumii bătea la fel de tare dinspre nord acum, pânza maronie atârna drept, neclintită. Barca atârna astfel pe valuri, legănată de mișcarea lor rară, fără nici o direcție.

Ged spuse:

— Coboară pânza! — iar Vetch făcu ce-i ceru rapid, în timp ce Ged dezlegă vâslele și le așeză în găurile lor și-și îndoi spinarea să vâslească.

Văzând doar valurile care alergau când în sus când în jos, până ce se pierdeau din vedere, Vetch nu putu să înțeleagă de ce trebuia acum să meargă doar cu ajutorul vâslelor. Dar așteptă și acum își dădu seama că vântul lumii slăbise și umflăturile valurilor scăzuseră. Urcușul și plonjările bărcii se rărira până când, în sfârșit, păreau să înainteze mânați de vâslirile puternice ale lui Ged, peste ape aproape neclintite, ca într-un golf. Și, deși Vetch nu putea vedea ceea ce vedea Ged, când privea mereu peste umăr, între vâslirile lui Ged, la ceea ce era în calea bărcii, deși nu vedea râpele negre de sub stelele nemișcate, începu să vadă cu ochiul vrăjitorului o întunecime ce izvora în găurile valurilor în jurul bărcii, și văzu talazurile scăzând și mișcându-se, mereu mai lent, de parcă erau înecate de nisip.

Dacă acesta ar fi fost vreun farmec sau vreo iluzie, era mai puternic decât orice închipuire: Marea Largă părea să se fi transformat în pământ. Încercând să-și adune istețimea și curajul, Vetch rosti o vrajă de Revelație, urmărind atent, printre fiecare cuvânt spus lent, să vadă dacă nu tremura sau nu se schimba ceva în acea moarte stranie și pierdere din adâncime a abisului oceanului. Dar nu văzu nimic. Poate că vraja, deși ar fi trebuit să-i afecteze doar vederea și nu și

magia ce se făcea în jurul lor, nu avea nici o putere acolo. Sau poate nu era nici o iluzie și ajunseseră la capătul lumii. 205

Cu băgare de seamă, Ged vâslea tot mai rar, privind peste umăr, alegând o cale printre canalele, apa joasă și puțin adâncă, pe care doar el le putea vedea. Barca tresări în timp ce-și trăgea chila. Sub ea zăceau întinsele adâncuri ale mării, și totuși erau pe uscat. Ged trase vâslele în închizătoarele lor, iar acel zgomot fu teribil, căci nu mai era alt sunet. Toate sunetele apei, ale vântului, lemnului, pânzei, dispăruseră, pierdute într-o tăcere imensă și adâncă ce poate ar fi rămas neîntreruptă pentru eternitate. Barca zăcea inertă. Nici o suflare de vânt nu se mișcă. Marea se făcuse nisip, umbrită, netulburată. Nimic nu se mișcă pe acel cer întunecat sau pe acel pământ ireal ce se întindea mai mult și mai mult până aduna întunericul în jurul bărcii cât vedeai cu ochii.

Ged se ridică și-și luă toiagul și păși ușor peste marginea bărcii. Vetch crezu că-l vede căzând și scufundându-se în mare, marea ce era cu siguranță în spatele acestui văl uscat și obscur ce ascundea apa, cerul și lumina. Marea însă, nu mai era. Ged se îndepărtă de barcă. Nisipul negru captura urmele pașilor săi și-i șoptea ușor sub picioare.

Toiagul începu să-i strălucească, nu cu lumina fermecată, ci cu o strălucire clară și albă ce în curând deveni atât de puternică încât îi înroși degetele acolo unde ținea lemnul radiant.

Făcu pași mari înainte, departe de barcă, dar fără direcție. Nu erau direcții acolo, nici nord sau sud sau est sau vest, doar către și departe.

Privind-o, lumina ce o purta i se păru lui Vetch o stea mare și înceată, ce se mișca prin întuneric. Iar întunericul din jurul ei se îngroșa, se înnegrea, o împresura. Și Ged văzu acestea, privind mereu înainte prin lumină. După un răstimp văzu la cea mai din afară margine a luminii, o umbră ce venea spre el peste nisip.

La început nu avea nici o formă, dar pe cât se apropia lua forma

unui om. Părea un om bătrân, sumbru și sur, venind spre Ged. Dar pe când Ged îl vedea pe tatăl său, fierarul, în acea figură, văzu că nu era un bătrân, ci un tânăr. Era Jasper: fața insolentă, tânără și chipeșă a lui Jasper, mantia cenușie prinsă-n argint și mersul său țeapăn. Aținti asupra lui Ged priviri pline de ură, prin aerul înnegurat ce-i despărțea. Ged nu se opri, ci-și încetini pasul și, pe măsură ce înainta, își ridică toiagul puțin mai sus. Se lumină, și în lumina sa, chipul lui Jasper căzu din silueta ce se apropia și deveni Pechvarry. Însă fața lui Pechvarry era toată umflată și palidă, ca fața unui om înecat și-și ridicase mâna de parcă i-ar fi făcut un semn. Ged tot nu se opri, ci înaintă, deși între ei nu mai erau decât câțiva metri acum. Apoi lucrul ce-i stătea în față se preschimbă de tot, întinzându-se în toate părțile, de parcă și-ar fi deschis aripi subțiri și enorme și se zvârcoli, se umflă și se micșoră din nou. Ged văzu pentru o clipită fața albă a lui Skiorth, apoi doi ochi înnourați și holbați, apoi dintr-o dată o față înfricoșătoare pe care n-o cunoștea, om ori monstru, cu buzele crispate și ochii ca două gropi ce cădeau în deșertăciune neagră.

Atunci Ged își înălță toiagul, iar iradierea sa se înteți de nesuportat, arzând cu o lumină atât de albă și puternică încât pătrunse și sfâșie chiar și acea întunecime seculară. În acea lumină, orice formă umană părăsi creatura ce se apropia de Ged. Se retrase și se micșora, înnegrindu-se, târându-se pe patru picioare scurte cu gheare pe nisip. Dar tot se apropia, ridicând spre el un bot orb și neformat, fără buze sau urechi sau ochi. Când se puseră toate la locul lor, deveni complet negru în lumina magică radiantă ce-i ardea în jur și se săltă în două picioare. În tăcere, omul și umbra se întâlniră față în față și se opriră locului.

Cu voce tare și clară, rupând acea tăcere învechită, Ged rosti numele umbrei în același moment în care umbra vorbi, fără buze sau limbă, spunând același nume: *Ged*. Și cele două voci se făcură una singură.

Ged își întinse mâinile, aruncând toiagul și-și apucă umbra, eul negru ce se întindea spre el. Lumina și întunericul se întâlniră, se contopiră și se făcură una.

Dar lui Vetch, care privea cu groază prin crepusculul obscur, de departe, de peste nisipuri, i se părea că Ged fusese copleșit, căci văzu lumina clară prăbușindu-se și slăbind. Mânia și disperarea îl cuprinseră și sări afară pe nisip, încercând să-și ajute prietenul sau să moară o dată cu el și fugi spre slaba sclipire de lumină în amurgul pustiu al ținutului uscat. Dar în timp ce fugea, nisipul se scufunda sub picioarele sale și se zbătu în el ca într-un nisip mișcător, ca într-o scurgere grea de apă, până când, cu un ropot de zgomot și glorie ale luminii zilei și frigul amar al iernii, gustul amar de sare, lumea întreagă-i fu redată și se zvârcoli în marea abruptă, vie și adevărată.

În apropiere, barca se legăna pe valurile goale și cenușii. Vetch nu mai vedea altceva pe apă. Culmile valurilor îi izbeau ochii, orbindu-l. Nu era un înotător puternic și se căzni mult să ajungă la barcă și se urcă în ea. Tușind și încercând să-și șteargă apa ce-i șiroia din păr, privi în jur disperat, neștiind acum în ce parte să privească. În final deslușì ceva întunecat printre valuri, cu mult mai departe de unde înainte fusese nisipul și acum era apa sălbatică. Apoi sări la vâsle și vâsli cu putere spre prietenul său și, prinzându-l pe Ged de brațe, îl trase în barcă.

Ged era năucit și ochii-i erau ațintiți de parcă nu vedeau nimic, dar nu părea să fie rănit. Toiagul, din lemn negru de tisă, cu strălucirea stinsă, îi era încleștat în mâna dreaptă și nu-i mai dădea drumul. Nu spuse nici o vorbă. Obosit, îmbibat de apă și tremurând, se îngrămădi sprijinit de catarg, fără să-l privească pe Vetch care ridică pânza și întoarse barca, să prindă vântul de nord-est. Nu mai văzu nimic din lume până când, direct înaintea cursului lor, pe cerul ce se întunecă acolo unde apusese soarele și răsări luna nouă, printre nori lungi, într-un golf de lumină albastră, limpede: un inel de fildeș, o

margine de corn, lumina soarelui reflectată sclipind peste oceanul întunericului.

Ged își ridică fața și privi la semiluna aprinsă în depărtare, la vest.

O privi pentru mult timp, apoi se ridică în capul oaselor, ținându-și toiagul cu amândouă mâinile, așa cum un războinic își ține sabia lungă. Se uită la cer, la mare, la pânza maronie umflată de deasupra sa, la chipul prietenului său.

— Estarriol — spuse el — privește, s-a terminat. Lucrul a fost împlinit. — Râse.

— Rana s-a vindecat — spuse — sunt reîntregit, sunt liber.

Apoi se aplecă și-și ascunse fața cu brațele, plângând ca un copil.

Până în acel moment Vetch îl urmărise cu o teamă încordată, căci nu era sigur de ceea ce se întâmplase acolo, pe tărâmul întunericului. Nu știa dacă cel din barcă era Ged și mâna-i fusese pe ancoră de ore întregi, gata să spargă lemnăria bărcii și s-o scufunde în mijlocul mării, mai degrabă decât să aducă înapoi spre porturile din Terramare acel lucru rău de care se temea că ar fi luat înfățișarea și forma lui Ged. Acum, când își văzu prietenul și-l auzi vorbind, îndoiala-i dispăru. Și începu să vadă adevărul, că Ged nici nu câștigase, nici nu pierduse, ci, numind umbra morții sale cu propriul său nume, se reîntregise: un om, care, știindu-și sinele adevărat, nu poate fi folosit sau posedat de nici o altă putere în afară de puterea sa și a cărui viață este trăită de dragul vieții și niciodată în slujba ruinei sau a durerii, a urii sau a întunericului. În Nașterea lui Ea, cântecul cel mai străvechi, se spune *Doar în tăcere, cuvântul, doar în întuneric lumina, doar prin moarte, viața: un fulger pe cerul pustiu, zborul șoimului.* Vetch cântă acel cântec cu voce tare în timp ce ținu cursul bărcii spre vest, mergând înaintea vântului rece al nopții de iarnă ce le bătea din spate din imensitatea Mării Largi.

NAVIGARĂ OPT ZILE ȘI ALTE opt, până văzură la orizont uscatul. Trebuiră să-și reumple burduful cu apă din mare îndulcită prin vrăji. Pescuiau, dar chiar și strigând farmece de pescuit nu reușiră să prindă aproape nimic, căci peștii din Marea Largă nu-și știu propriul nume și nu țin seama de magie. Când nu le mai rămase nimic de mâncare decât câteva firimituri de carne afumată, Ged își aminti ce-i spusese Yarrow când furase plăcinta de pe vatră, și că avea să regrete acest furt când va flămânzi pe mare. Dar, deși era înfometat, amintirea ei îl mulțumi. Căci mai spusese și că el, alături de fratele său, vor veni din nou acasă.

Vântul magic îi purtase doar trei zile la est și totuși, trecuseră șaisprezece zile de când porniseră înspre vest, către casă. Nici un om nu se mai întorsese de atât de departe din Mare Largă ca și tinerii vrăjitori Estarriol și Ged în zilele Lunii de Aramă ale iernii, în barca lor de pescuit deschisă. Nu mai întâlniră nici o Furtună mare și cârmiră pe un curs stabil, după compas și după steaua Tolbegren, cumva la nord de drumul pe care veniseră. Astfel, nu mai trecuseră pe la Astowell, ci pe lângă Tolyul Îndepărtat și Sneg, fără să le zărească, primul pământ ridicat la cel mai sudic cap al insulei Koppish. Peste valuri văzură stânci înălțate ca o mare fortăreață. Păsările mării țipau peste talazuri și fumul căminelor din cătune plutea albăstriu, purtat de vânt.

De acolo, drumul spre Iffish nu mai era lung. Ajunseră la portul Ismay într-o seară întunecată și liniștită. Zăpada stătea să cadă. O legară pe *Orizont*, barca ce-i purtase până la coastele tărâmului morții și înapoi și-o luară în sus, pe străzile înguste, până la casa vrăjitorului. Inimile le erau foarte ușoare când intrară la lumina focului și la căldura de sub acel acoperiș. Iar Yarrow fugi să-i întâmpine, plângând de bucurie.

Dacă Estarriol din Iffish și-a ținut într-adevăr promisiunea și a creat un
210 *cântec despre acea primă vitejie a lui Ged, atunci aceasta s-a pierdut. Prin Capătul Estic circulă o poveste ce istorisește despre o barcă ce a atins uscatul, la zile distanță de orice țărm, peste abisul oceanului. În Iffish se spune că barca era cârmuită de Estarriol, pe când în Tok se pomenește de doi pescari zvârliți de o furtună hăt departe, în Marea Largă. În schimb, în Holp se vorbește de un pescar din acele părți, care nu și-a mai putut mișca barca din nisipurile nevăzute în care se împotmolise și, care, încă rătăcește pe acolo. Astfel, din cântecul Umbrei s-au mai păstrat doar niște frânturi de legendă, purtate de la o insulă la alta, asemenea unui lemn plutitor, de-a lungul anilor. Dar în Vitejiile lui Ged nu se pomenește de această călătorie sau de întâlnirea lui cu umbra, de fapt, de nimic de dinainte ca el să fi străbătut Calea Dragonilor, viu și nevătămat, sau să fi adus înapoi la Havnor Inelul lui Erreth-Akbe de la Mormintele din Atuan, sau să se fi întors din nou la Roke, în chip de Arhimag al tuturor insulelor din lume.*

UN VRĂJITOR DIN ERRAMÆRE

GLOSAR
INSULELE ARHIPELAGULUI

Andrade, 30, 32, 42, 143, 145, 153
Ark, 34
Astowell, 194, 198, 199, 201, 209
Atnini, 8
Atuan, 8, 13

Barnisk, 33
Borile, 34

Dromgan, 110

Ea, 66, 195, 199, 208
Enlad, 23, 57, 71, 117, 120, 145, 153, 196, 198
Ensmer, 56, 89

Geath, 110
Gont, 3, 9, 14, 15, 22, 23, 34, 39, 41, 42, 46–48, 91, 115, 130, 135, 142, 145, 146, 148, 153, 156, 159, 162, 165, 175, 176, 181
Gosk, 194, 198, 199

Havnor, 33, 43, 44, 46, 57, 65–67, 114, 115, 120, 176, 195, 196, 199, 210
Hogen, 195
Holp, 48, 186, 210
Hosk, 89, 91, 99, 115
Hur-at-Hur, 8

Iffish, 48, 178, 179, 181, 184–186, 193, 209, 210
Ilien, 34
Insula Urechii, 194

Kameber, 156
Karego-At, 8, 162, 165, 166
Kopp, 48
Koppish, 48, 209
Kornay, 194, 198, 199
Korp, 48

O, 33, 57, 58, 128, 129, 183
Oranéa, 23, 145, 153, 155, 156
Osskil, 25, 42, 64, 75, 105, 116–119, 129, 132, 135, 137, 139, 145–147, 153, 155, 169, 184, 185

Palma Stângă, 175
Paln, 99, 198
Pelimer, 194, 197
Pendor, 89, 91, 98–102, 104–106, 109, 110, 146
Perregal, 4
Pœdy, 56
Pălmi, 171, 176, 177, 183, 184, 201

Roke, 29, 30, 34–36, 39, 41, 47, 48, 50, 52, 55–57, 63, 64, 68, 75–77, 79, 80, 84, 85, 89–93, 97, 105, 109, 111–113, 117, 118, 128, 135, 142, 145, 168, 177, 184, 194, 198, 201, 210
Rœd, 194

Selidor, 66, 186
Semel, 117
Seppish, 89
Serd, 89, 111–115
Sneg, 48, 209
Sœders, 193, 194, 197
Soléa, 57, 196
Sorr, 194
Spevy, 9, 159, 165

Tesk, 93
Tok, 186, 210
Toly, 209
Tœom, 194
Torheven, 9, 33, 159
Torikle, 9, 165

Vemish, 48, 176–178
Venway, 48

Wathort, 56
Way, 33, 75, 144, 195

Osskil
Osskil Sea
Sorresk
Norst
Ebosskil
Taon
Sea of Ea
Sea of Ea
The Andades
Orandrad
Andrad
Perregal
Oranéa
Gont
Kamezer
Spevy
Barnisk
Torhaven
The Torikles
Eskel
Semel
Bishi
Ebishi
Besu
Paln
Haynor
Fahern Mts
Grest Port
South Port
Omer
Ebishor Straits
Ark
Hosk
The Innost Sea
Ilien
Vush
Leng
Kamery
Roke
Thrit Town
Serd
Pody
Ensmer
Wathort
Hark Town
Sewl
Uny
Namien
The Closed Sea
Bars of Uny
Misk
Sat
Dunnel
Perilane
Outer Innean
Waymarsh
Eskel
Way
Kenderwath
Shelley
Seppish
Torning
Low Torning
Pendor
The Ninety Isles
Hille
Derhemen
Narveduen
Onon
Vily
Risk
Usidero
Ettil
Ontuego
Ingat
The Torongaley
Run
The West Reach
Kaltuel
Arrins
Near Kaltuel
Faltuel
Simly
Obb
Jessage
The Sand Isles
The East Reach
Korp
Holp
Kopp
Rolameny
Soders
Gale
Tok
Iffish
Insmer
Venway
Yemish
Mishport
The Hands

UN VRĂJITOR DIN TERRAMARE

COLECȚIA THELEMEPEIA

Un vrăjitor din Terramare este o poveste arhetipală, despre responsabilitate, maturizare și folosirea puterii. Nu este doar *o altă poveste cu vrăjitori*, este *adevărata poveste cu vrăjitori*. În multe din romanele de fantasy de azi se poate recunoaște influența pe care această lume magică a Terramării a avut-o asupra scriitorilor.

UN VRAJITOR DIN TERRAMARE
42.90 lei
URSULA LE GUIN

ISBN 978-973-88257-0-3

EDITURA ALEXANDRIA